ÎN CURÂND

ÎN CURÂND

ÎN CURÂND

Grupul editorial ALCRIS
lansează o nouă colecţie de carte
ALCRIS *lansează o nouă colecţie de carte:*

- *mai multe întâmplări, răsturnări de situaţii, decepţii, bucurii si multă dragoste pe parcursul a 320 de pagini - la un preţ foarte accesibil sutelor de mii de cititori.*

Titlu original (eng.): Karen

f ~ ^ Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale

DERN, PEGGY
Karen / Peggy Dern
Traducător: Elena Mitu
Bucureşti: Alcris, 2006.
ISBN 10 973-7870-66-2
13 978-973-7870-66-7
I. Micu, Aurelian (Editor)
II. Drăghici, Ioan (Lector)

^ 821.111. 31 = 135.1)

Colecţia „ EL şi EA “

PEGGY DERN

Karen

ALCRIS
Romance

Va recomandăm din aceaşi colecţie: „ EL şi EA" 601. Vis texan - *Susan Smith*

Domnule Hamilton, am auzit că exploataţi din nou această fermă şi că faceţi angajări. Spunând acestea, Jamie Dunn luă poziţia specifică a cowboyului care se odihneşte, cu picioarele uşor îndepărtate, cu umerii înainte şi cu degetele în chingile centurii. Tatăl ei o învăţase de când era de-o şchioapă să aibă grijă de animale şi să se urce pe cal, iar Jamie nu se vedea făcând altceva. Ştia totuşi că trebuie să lupte pentru a se impune în lumea fermierilor...

602. Surprizele unei căsătorii din interes - *Renee Shann*

"Ori căsătorie, ori altceva nimic", îi spusese Kimberley Adams lui Slade Darville, neacceptând nici un compromis. Aşadar, se căsătoriră. însă Slade nu ştia că, pentru Kimberley, nu era doar o chestiune de moralitate şi să nu se mărite din dragoste, ci pentru că în testamentul lăsat de tatăl ei, moştenirea casei la care ea ţinea enorm era condiţionată de căsătorie.

603. Limpede precum cristalul - *Meredith RoseUi*

Este lucru hotărât: Sara îşi schimbă viaţa! S-a săturat să fie un "tânăr cadru dinamic". Şi pentru început, îi va face o vizită bătrânului unchi excentric, Lowell Kincaid. Dar acesta nu este acasă. Cabana este răvăşită. Ca un bun agent secret, evident a lăsat mesaje... Atât de bine codate, încât Sara nu înţelege nimic. Aur, un lup, Vietnam, un măr din cristal... Există doar o soluţie: să se îndrepte spre vecinul şi prietenul lui Lowell, Adrian Saville. Dar are oare Sara dreptate să-i acorde încredere?

Capitolul 1

Era după-amiaza târzie a unei zile foarte fierbinţi. Cu toate că era mijlocul lunii noiembrie, în Florida climatul era mai degrabă apropiat de cel din luna iulie al emisferei nordice.

Drumul se întindea de-a lungul deşertului, larg, bine pavat, neclintit în căldura înăbuşitoare a soarelui care se

apropia încet de apus. Pensiunea Granada era o oază în această căldură. Înconjurată în partea din spate de livezi de portocali, era împrejmuită de un zid de şase picioare înălţime, acoperit de verdeaţă: iederă şi viţă de vie sălbatică. Cele douăsprezece căsuţe, construite într-un pseudo-stil spaniol, erau aşezate în jurul unui mic parc, în mijlocul căruia o fântână arteziană împrăştia picături fine de apă, răcorind aerul încins. Copaci înalţi, din soiuri rare sau exotice şi palmieri cu frunze mari umbreau reşedinţa. Grădini de flori, pline cu muşcate şi begonii înmiresmau aerul, din latura exterioară a parcului, iar fiecare căsuţă dispunea de o "grădină" proprie, cu plante pline de flori multicolore.

Livezile de portocali care se zăreau în spatele zidului aduceau în plus o notă de prospeţime şi de miresme.

Karen Justin, îmbrăcată cu eleganţă într-un costum de culoare roz pal, ridică privirea şi zâmbi când uşa cafenelei se deschise, lăsând să intre un bărbat înalt, roşcat, îmbrăcat într-o uniformă imaculată şi care îi zâmbea larg. Ochii lui verzi străluceau de admiraţie, în timp ce o privea lung, din vârful cocului elegant, din bucle şaten-aurii, până la degetele de la picioare.

- Exact aşa cum îmi aminteam, zâmbi el, cu o notă de satisfacţie în voce.

- Chiar aşa? îl ironiză Karen, ochii ei cenuşii trădând amuzamentul. Si a trecut atât de mult de când nu ne-am văzut... Când a fost? Azi-dimineaţă?

- Ore şi ore şi ore, dădu Bill Ramsey cu demnitate din cap. Orice oră departe de tine, comoara mea, este un secol.

- Sunt emoţionată, ridică ea din umeri cu nepăsare.

- Ar trebui să fii. Nu păstrez pentru oricine cele mai bune discursuri ale mele.

- Ah, acesta a fost un discurs bun? se miră ea, ridicând sprâncenele întrebător.

Prefăcându-se jignit, Bill protestă:

- Ei bine, foarte multe dintre prietenele mele ar crede că da.

- Oh, nu, ştiu sigur că poţi mai mult decât atât, zâmbi tânăra. Te-am auzit.

Bill se sprijini de tejghea şi o studie cu vădită satisfacţie.

- Eşti drăguţă, o informă el. Drăguţă ca o ureche de insectă.

Karen începu să râdă.

- Domnule, vă pot ajuta cu ceva?

- De fapt, cred că da. Poţi să fii soţia mea.

Tânăra râse mai tare.

- Da, ce zi minunată o să fie aceea!

- Nu-i aşa? fu el de acord. Ce părere ai? Să fie mâine, se poate? Pentru că azi trebuie să mă duc la muncă.

- Nu, nu e bine mâine, se prefăcu tânăra că se gândeşte profund. Dar dacă amânăm pentru... să zicem un an sau doi?

Bill dădu din cap gânditor.

- Poate că aşa e mai bine, hotărî el. O să am timp să-mi calc şi costumul celălalt şi să-mi recuperez a doua cămaşă de la spălătorie. O să-mi notez data în agendă, să nu uit cumva.

- Sigur, aşa să faci. Vrei o cafea? Un ceai cu gheaţă? Sau ce-ai prefera? Oricum, e prea devreme pentru cină.

- Iar eu intru de serviciu în exact douăzeci de minute, oftă el. Să fie o cafea. Unde e drăguţa ta mamă?

- Oh, Molly a fost în tura de dimineaţă aici, răspunse Karen, când se întoarse cu ibricul de cafea şi-i turnă în ceaşcă. Pentru după-amiază, am trimis-o la plajă.

Bill se aşeză la tejghea, îşi puse frişcă în cafea şi amestecă, studiind-o pe tânăra din faţa lui cu seriozitate.

- N-ai mai primit nici o veste de la băieţii de sus? întrebă el cu voce scăzută.

Karen clătină din cap, cu o privire îngrijorată.

- Nu, iar acum începe şi sezonul- noaptea trecută am avut opt turişti care erau în trecere. Sinceră să fiu, Bill, sunt îngrijorată, recunoscu ea.

Bărbatul se încruntă la cafeaua din faţa lui, de parcă ar fi uitat de ce o comandase.

- Ştiu, răspunse el. E mare păcat că tatăl tău a fost nevoit să le vândă afacerea. Locul ăsta era viaţa lui.

Tânăra aprobă cu tristeţe.

- Era tot ce aveam, spuse ea. Dar a fost un sezon foarte dificil, Bill. Nimeni nu venea în Florida în acel an. Ori vindea sindicatului şi păstra o parte din afacere pentru restul vieţii, ori era nevoit să renunţe la ea pentru totdeauna. Iar în acei ultimi ani, înainte de a muri, tata a fost atât de fericit ocupându-se cu îngrijirea florilor şi copacilor lui favoriţi. Nu i-a venit niciodată ideea că sindicatul nu ne va lăsa în continuare pe mine şi pe Molly să ne ocupăm de afacere. Doamne, Bill, am crescut aici! Pensiunea Granada e singura casă pe care o cunosc. Cred că o să mor dacă o să ne-o ia şi o să pună pe altcineva să se ocupe.

Bill se întinse şi-i luă mâna cu un gest liniştitor, iar ea zâmbi nesigur.

- îmi pare rău, n-am vrut să mă văicăresc. De fapt, sunt foarte îngrijorată pentru Molly, îşi ceru ea scuze.

-Desigur, dădu el din cap. Tu te vei mărita şi te vei muta în noua ta casă, imediat ce voi strânge destui bani să depun prima rată pentru o rulotă! Dar în ceea ce o priveşte pe

Molly.

Karen îl privi, amuzată în ciuda problemelor ei.

- Nesiguranţa, suspansul sunt cele care mă afectează cel mai tare, explică ea după o clipă de tăcere. Când compania a trimis un reprezentat pentru audit, în primăvară, era atât de secretos, de tăcut şi grijuliu, fără să dea nici o indicaţie dacă e de părere că am făcut treabă bună în ultimul an sau nu. Credeam că da şi încă mai cred. Cele mai multe dintre căsuţe au fost închiriate pentru un sezon întreg şi n-am avut loc decât pentru câţiva turişti ocazionali. Iar Molly şi cu mine am muncit ca nişte nebune să păstrăm cheltuielile la o cotă cât mai joasă.

- Stiu, iar acest lucru nu-mi place deloc, se încruntă Bill. Amândouă vă ocupaţi de cafenea, serviţi la mese când n-aveţi destui chelneri, supravegheaţi femeile de serviciu şi uneori chiar vă ocupaţi de căsuţe, când e prea mult de lucru.

- Nu ne deranjează. La urma urmei, aceasta este casa noastră, observă ea.

- Desigur, nu contest acest lucru. Dar, dacă tot munciţi atât de mult, aveţi dreptul să ştiţi dacă veţi continua sau veţi fi concediate.

Karen suspină la auzul cuvântului, iar el o privi imediat, îngrijorat.

- Scuze, a sunat destul de brutal, începu el.

Karen îi zâmbi liniştitor, dar cuta dintre sprâncene i se adânci.

- Nu este vorba despre acest lucru. E doar că Molly şi cu

mine trebuie să ne obişnuim cu ideea că, în orice clipă, o limuzină imensă, strălucitoare, va aluneca printre porţile deschise şi un individ solid, cu o servietă, va coborî din ea şi ne va spune: "Căraţi-vă, voi două- am venit să preiau controlul."

Bill începu să râdă.

- Îmi place portretul pe care-l faci mai marilor sindicatului, spuse el. Dar îţi mai aduci aminte cum a venit cel care a făcut evaluarea? Într-un Ford vechi de trei ani, părând la fel de neimpozant ca maşina lui şi fiind slab şi firav.

- Nu contează, nu era decât evaluatorul companiei. Dar bărbatul care va veni aici să preia afacerea va trebui să arate ca o persoană importantă.

Bărbatul dădu din cap gânditor.

- Probabil că ai dreptate, fu el de acord, apoi adăugă. Ai primit vreun indiciu de la birou că sunt nemulţumiţi de munca voastră?

- Nu, n-a fost nici un fel de indiciu, recunoscu tânăra. Numai un singur lucru mă nelinişteşte. Trimitem rapoartele, iar ceea ce primim înapoi este un anunţ tipărit că le-au primit. Atâta tot.

- Cine ştie, poate că vă faceţi probleme degeaba.

- Chiar aşa crezi, Bill?

- Ei, bine, să încercăm să privim lucrurile în alt fel, încercă el s-o liniştească. Sezonul s-a deschis oficial pe data de întâi a lunii. Nu crezi că, dacă ar fi hotărât să trimită un

nou director, ar fi vrut să se instaleze înainte de deschiderea sezonului?

Karen rămase o vreme pe gânduri cântărind cuvintele lui, nerăbdătoare să accepte această explicaţie, dar temătoare să nu spere prea mult.

- Presupun că ai dreptate, răspunse ea în cele din urmă. Numai că vârful de sezon este din decembrie până în martie şi mai e destul timp pentru un nou director să se instaleze înainte.

Bill nu răspunse nimic. Brusc, tânăra îi zâmbi, aruncă o privire la ceas şi spuse cu o voce prefăcut severă:

-Acum, domnule, ar fi cazul să vă mişcaţi mai repede, altfel soţia lui Terry o să vă ia scalpul. A planificat să fie condusă de Terry la Lakeland, pentru nişte cumpărături, iar el o să aştepte o persoană care să-l înlocuiască la pompă.

- O să-mi fie recunoscător toată viaţa lui, dacă nu apar, râse Bill. Astfel o să aibă o scuză de fier ca să nu se ducă la cumpărături cu ea. Dar presupun că şeful nu va fi prea fericit. La urma urmei, nu orice staţie de benzină de pe autostradă se poate lăuda că nu are doar un om care să opereze pompa de benzină, ci şi un expert mecanic!

- Unul dintre lucrurile pe care le-am admirat mereu la tine, Bill, este modestia ta fermecătoare! râse Karen.

- Oh, nu mă laud, răspunse el cu mândrie, sunt doar realist. Oricum, răsună nişte zgomote ciudate de sub capota celor mai multe dintre maşinile care ajung la benzinărie. Este mare lucru pentru şoferi să fie cineva în stare să le spună de

unde provin.

Bărbatul zâmbi larg şi se ridică, bătând-o uşor pe umăr.

- Acum, fii te rog fată cuminte şi nu-ţi mai face probleme, iar eu îţi promit că te scot la dans în prima seară liberă, promise el.

- Oh, mulţumesc, domnule, murmură Karen, părând copleşită. O să aştept cu nerăbdare să se întâmple această minune!

Bill râse, se aplecă peste tejghea, sărutând-o repede pe obraz şi dispăru.

Ochii cenuşii ai lui Karen se măriră de uimire, iar tânăra rămase o vreme urmărindu-l îndreptându-se spre maşină şi conducând jumătate de milă de-a lungul autostrăzii spre noua şi impunătoarea benzinărie, în care îndeplinea funcţia de asistent manager şi de mecanic şef.

Câteva zile mai târziu, Sara Lee Grayson şi Joanna Stuart ajunseră şi se cazară în căsuţa numărul nouă.

Karen le primi cu politeţe şi curtoazie, străduindu-se să nu privească prea insistent femeia care rămăsese în maşină, în timp ce însoţitoarea ei, femeia înaltă şi subţire care condusese maşina, îndeplinea formalităţile de cazare. Femeia din maşină era scundă şi îndesată, cu părul grizonant ondulat permanent într-un stil demodat. Dar maşina era lungă, strălucitoare şi părea ultimul model. Probabil, îşi spuse tânăra în timp ce nota detaliile necesare pentru cazare, femeia din maşină era guvernanta acestei tinere

femei înalte şi subţiri, care o privea cu ochi reci şi atenţi.

Pe registrul de înscriere, Karen citi: "Domnişoara Sara Lee Grayson şi domnişoara Joanna Stuart". Brusc, femeia înaltă se întoarse spre ea şi o întrebă pe un ton tăios:

- Ai citit vreuna dintre cărţile Sarei Lee Grayson?

- îmi pare rău, nu, recunoscu tânăra.

Femeia înaltă îi întinse mâna şi o strânse cu fermitate.

- Felicitările mele, murmură ea. Ai ratat unele dintre cele mai plictisitoare. începu ea, apoi se opri şi clătină din cap cu tristeţe. Uite că încep din nou. E un obicei de-al meu, să muşc mâna care mă hrăneşte. Dar, orice ai face, n-o lăsa pe Sara să afle că nu i-ai citit cărţile. O să facă un atac de apoplexie.

Karen aruncă o privire spre maşina în care femeia stătea lăsată pe spate, cu ochii închişi, mişcând încet buzele de parcă ar fi fost într-un vis extatic.

- în maşină este domnişoara Grayson? întrebă ea.

- Da, ea este, de unde rezultă că eu sunt Joanna Stuart, răspunse femeia înaltă. Sunt secretara ei, însoţitoare de suflet, jucătoarea de fotbal favorită sau orice ai vrea să spui. Sara scrie ceea ce sunt, din punctul meu de vedere, cele mai proaste romane istorice concepute vreodată. Dar ea crede că sunt minunate, draga de ea, şi sub toată această afectare se ascunde o inimă bună. Sunt foarte legată de ea şi ne cunoaştem deja de opt ani.

Sunetul claxonului maşinii o făcu să tresară şi privi

repede afară.

- Hei, se pare că e cazul să mă grăbesc, spuse Joanna şi ieşi repede, urmată de Karen care avea cheia de la căsuţa numărul nouă.

- Ei, Joanna, ţi-a luat o veşnicie să ne înregistrezi, comentă femeia din maşină, care arăta foarte ciudat.

Se opri o clipă, observând-o pe Karen din cap până-n picioare, apoi continuă:

- Rămânem aici în seara asta?

- Sigur, Sara, doar dacă te mulţumeşte, răspunse Joanna.

Sara Lee privi în jurul ei, observând frunzişul exotic, fântâna arteziană, palmierii înalţi şi grădinile cu flori strălucitoare. Brusc, dădu din cap, iar în spatele ochelarilor cu rame pătrate privirea ei se însufleţi.

- E un loc creator, Joanna, observă ea pe un ton conspirativ. Sunt sigură că-mi va face plăcere să lucrez aici. Trebuie să rămânem până îmi termin cartea.

- Mă bucur foarte mult, domnişoară Grayson, interveni Karen zâmbind. Este o mare onoare pentru Pensiunea Granada să aibă o scriitoare celebră în vizită.

Sara Lee se îndreptă în scaun, umflându-şi pieptul.

- Joanna, i-ai spus că sunt scriitoare?

în vocea ei răsuna o indignare prefăcută.

- Bineînţeles, Sara. Ţi-a recunoscut numele în registru şi m-a întrebat: "Oh, este vorba despre celebra Sara Lee Grayson, scriitoarea?" răspunse Joanna cu gravitate, privind-o pe Karen în faţă, ca şi cum ar fi provocat-o să nege. De

fapt, Sara Lee, voiam să mă asigur că ne va fi repartizată o căsuţă liniştită şi retrasă, în care să poţi lucra în voie.

Sara Lee hotărî să arate mulţumită. Cu un gest împăciuitor, atinse braţul Joannei, apoi îi zâmbi lui Karen cu căldură.

- Draga mea copilă, înţeleg foarte bine poziţia Joannei, spuse ea, pe un ton foarte de sus. Dar nu vreau să se facă nici un fel de agitaţie în legătură cu sosirea mea aici. Nu vreau ziarişti, nici publicitate... nimic de acest gen. M-am săturat de interviuri de presă şi de autografe.

- Desigur, domnişoară Grayson, răspunse Karen cu politeţe.

Sara Lee o privi pătrunzător.

- Nu vei anunţa presa locală că sunt aici? insistă ea.

- Dacă nu doriţi, nu, desigur.

Karen se întrebă dacă, pentru o clipă, în ochii mici dar pătrunzători ai femeii nu se citi o urmă de dezamăgire.

- Desigur, sunt conştientă că sosirea mea aici ar însemna pentru acest loc puţină publicitate în ziarele locale, dar noi, artiştii creatori, trebuie să fim foarte geloşi cu timpul şi cu intimitatea noastră, continuă să insiste scriitoarea.

- Este în regulă, domnişoară Grayson, o asigură Karen. Acum, poate vreţi să vedeţi căsuţa.

- Aş vrea să văd mai multe, pentru ca s-o pot alege pe cea mai potrivită pentru munca mea, o asigură femeia cu fermitate.

- Ei bine, şase dintre căsuţe au fost deja închiriate pentru

restul sezonului, explică tânăra. Dar mai sunt două sau trei dintre care puteţi alege. Vă rog să mă urmaţi.

Le zâmbi amândurora şi le conduse pe aleea circulară, cu căsuţe pe fiecare parte. Maşina nouă şi strălucitoare o urma încet. Se opri în faţa ultimei căsuţe de pe dreapta şi deschise uşa, păşind într-o parte, în timp ce Joanna parca maşina şi cobora.

Mai jos de clădire, zidul care înconjura pensiunea era acoperit de iederă. În spatele lui se întindeau, până la linia orizontului, rânduri de portocali. Lângă unul dintre pereţii căsuţei creştea o iasomie noptatică, arătând destul de săracă şi prea puţin impresionantă. Dar la lăsarea nopţii o să-şi elibereze mireasma copleşitoare, iar florile mici, de culoarea smântânii, o să strălucească de o frumuseţe ireală în lumina lunii.

Sara Lee ridică încet capul şi trase cu nesaţ în piept aerul parfumat de florile de portocal. Brusc, zâmbi cu căldură înspre Karen şi Joanna, deschise portiera maşinii şi coborî repede.

- Oh, e perfect! exclamă ea cu veselie. Oh, draga mea Joanna, aici pot lucra. pot lucra cu adevărat!

- E minunat, Sara Lee. Las-o pe domnişoara. începu Joanna, apoi se întoarse nesigură spre gazda lor.

- Sunt Karen Justin, zâmbi aceasta.

- Încântată de cunoştinţă, Karen, răspunse femeia la zâmbet, apoi se întoarse spre scriitoare. Las-o pe Karen să-ţi arate căsuţa şi apoi, dacă îţi place...

- Oh, sunt sigură că-mi va plăcea, ciripi Sara Lee, cu o voce veselă şi încântată. Ar fi imposibil să nu-mi placă o căsuţă aşezată într-un loc atât de minunat. Joanna, draga mea, ştii foarte bine că nu mă interesează confortul personal, când sunt înconjurată de atâta frumuseţe.

- Ştiu, Sara Lee, răspunse secretara ei, pe un ton liniştit. Dar e bine să fim practice. Dacă nu te simţi foarte confortabil şi în deplină armonie, ştii foarte bine ce greu îţi este să creezi.

- Da, draga mea, poate că ai dreptate, zâmbi scriitoarea.

în timp ce-o urma pe Karen în interiorul căsuţei, femeia povestea bine dispusă:

- Joanna este o fiinţă minunată, atât de înţelegătoare! Pur şi simplu, nu ştiu ce m-aş face fără ea.

Karen murmură o remarcă politicoasă, urmărind cum femeia face o inspecţie amănunţită şi atentă a salonului încăpător, a dormitorului cu două paturi şi dulapuri asortate, a băii care strălucea de curăţenie şi a terasei pe care se afla frigiderul, o măsuţă şi două scaune.

Scriitoarea se încruntă gânditoare, întorcându-se de pe terasă.

- E convenabil, recunoscu ea. Desigur că nu voi face o rezervare pentru întreg sezonul până când nu sunt sigură dacă pot lucra aici.

- Desigur că nu, domnişoară Grayson, răspunse Karen. Nici nu ne aşteptam la acest lucru. Puteţi rămâne peste noapte, dacă doriţi, sau chiar o săptămână. Sezonul abia a

început.

Sara Lee îi aruncă o privire suspicioasă.

- Sper că nu încerci să mă grăbeşti să mă hotărăsc? se încruntă
ea.

- Deloc, domnişoară Grayson, răspunse Karen. Dar de obicei căsuţele se ocupă în totalitate, cu rezervări pentru întregul sezonul. Aceasta se întâmplă până la jumătatea lunii decembrie. Va trebui ca până atunci să ştim dacă doriţi să mai rămâneţi sau nu, ca să ştim cum să tratăm cererile de rezervare.

Joanna intră, aducând două valize grele, iar Karen se întoarse imediat spre ea.

- Oh, nu trebuie să faceţi acest lucru, protestă ea. O să-l trimit pe unul dintre băieţii de la cafenea să vă ajute cu bagajele.

- Doar în cazul în care hotărâm să rămânem, o întrerupse Sara cu fermitate. Până nu ne hotărâm, bagajele rămân în maşină.

Karen aprobă cu un semn din cap, zâmbi şi spuse:

- Cum doriţi.

Imediat, le lăsă pe cele două femei să se sfătuiască.

În clipa în care trecu pe lângă căsuţa numărul cinci, o voce veselă o strigă, iar doamna Hopeton apăru în cadrul uşii, îmbrăcată într-un costum îngrijit în culori pastelate şi cu părul alb coafat proaspăt.

- Karen, draga mea, strigă ea încântată, e minunat să te

văd din nou. Eşti mai frumoasă ca niciodată.

- Tot atât de drăguţă? râse Karen. Stiu întotdeauna că vom avea un sezon bun dacă sosiţi dumneavoastră şi domnul Hopeton. Arătaţi minunat.

Femeia zâmbi, ochii ei albaştri străluciră în spatele ochelarilor cu ramă subţire.

- Nu numai că eşti foarte frumoasă, dar eşti şi o mincinoasă desăvârşită, o acuză ea cu veselie. Arăt ca şi cum aş fi coborât dintr-un serial de desene animate, iar tu ştii foarte bine acest lucru.
Ar trebui să fie o lege împotriva femeilor de vârsta şi greutatea mea, care să le interzică să poarte culori pastelate. Dar, la urma urmei, am o inimă tânără, chiar dacă la exterior arăt ca o paiaţă. Intră, te rog, să bem un ceai împreună.

- Mi-ar face mare plăcere, doamnă Hopeton, dar trebuie să fiu la recepţie pentru eventualele înregistrări, răspunse Karen. Altădată, cu mare plăcere.

- Oricând ai timp, draga mea! Tata şi cu mine o să te vedem la cină, zâmbi femeia.

Tânăra îşi continuă drumul, gândindu-se cât de bine ar fi dacă toţi oaspeţii pensiunii ar semăna cu familia Hopeton.

Chiar înainte să ajungă în faţa biroului, păşi repede lângă alee, lăsând loc pentru o maşină lungă şi cu alură sportivă, care tocmai intra. în spatele volanului stătea domnul Hopeton, masiv, cu o chelie impresionantă şi cu faţa roşie de la expunerea din prima zi la soarele Floridei.

Bărbatul opri maşina, zâmbindu-i încântat lui Karen în timp ce se întoarse spre interiorul maşinii şi ridică un şirag de peşti proaspăt prinşi, arătându-i-l plin de mândrie.

- Ce noroc minunat am avut azi! exclamă el. Mai ales că era şi prima zi. Acesta este un semn bun şi înseamnă că voi avea o vacanţă foarte plăcută. Mă gândeam că ai vrea să-i duci la bucătărie. Sunt foarte proaspeţi, cred că familiile lor nici n-au avut timp să-şi dea seama că lipsesc.

Karen râse, acceptând peştele.

- E minunat, domnule Hopeton, îi mulţumi ea cu un zâmbet cald. Să-l rog pe bucătar să pregătească o mâncare anume pentru cina din seara asta?

Bărbatul se scutură, cu o grimasă.

- Nici să nu îndrăzneşti! protestă el. Mama şi cu mine nu mâncăm niciodată peşte. Nu pot suporta nici măcar să-l văd pe un platou. Îmi place doar să prind peştele. Uite ce i-am adus mamei.

Domnul Hopeton ridică un buchet de gladiole multicolore, proaspete şi luminoase, cu florile ca nişte fluturi uriaşi.

- Sunt uluitor de frumoase, domnule Hopeton, spuse tânăra. Am rugat-o pe menajeră să pună vaza aceea mare în căsuţa dumneavoastră. Stiam că o veţi vrea imediat ce veniţi. Întotdeauna e nevoie de ea.

Bărbatul zâmbi încântat, cu bucuria unui copil.

- Locuim într-un apartament în Chicago, explică el, deşi Karen ştia acest lucru din prima zi în care ajunseseră în

Pensiunea Granada. Singura posibilitate pe care o avem să punem picioarele pe pământ adevărat, e când facem o plimbare în parc. Singurele flori pe care le avem, sunt cele pe care le cumpărăm de la florărie. Sunt mai bune decât nimic, desigur, dar nici măcar nu se apropie de cele pe care poţi să le culegi direct de pe câmp. Pe acestea le-am ales şi le-am tăiat cu mâna mea! Nu sunt nişte frumuseţi?

- Ba da, într-adevăr! îl asigură Karen cu sinceritate. Stiu că domnul Hudson, proprietarul câmpurilor, e foarte încântat să vă vadă. Cred că sunteţi cel mai bun şi mai fidel client al lui!

Domnul Hopeton o mai privi o dată fericit, apoi îşi continuă drumul. Intrând în birou, Karen îşi spuse că familiile ca aceasta sunt cele care fac din sezonul de iarnă de la Pensiunea Granada o perioadă foarte plăcută.

Capitolul 2

Abia Sara Lee şi Johanna avuseră timp să decidă că vor să rămână pentru restul sezonului, înainte ca toate căsuţele să fie închiriate, cu excepţia uneia.

într-o după-amiază târzie, un Rolls-Royce mare, de modă veche, opri în faţa biroului şi Karen ieşi să-i întâmpine pe noii sosiţi. O blondă drăguţă, care avea în jur de douăzeci de ani, stătea în spatele volanului cu o expresie obosită. în spate, stând ţepene, erau două femei în jur de şaizeci de ani, care priviră în jur cu neîncredere.

- Bună ziua, le întâmpină ea. Vă pot fi de folos?

- Ne puteţi oferi cazare pentru noapte? întrebă una dintre cele două femei, îmbrăcată în negru.

- Mai avem o căsuţă neocupată, răspunse Karen. E pentru două persoane, dar are o canapea în salon foarte confortabilă.

- Nu aveţi camere separate pentru servitori? întrebă femeia.

Tânăra aruncă o privire rapidă spre fata drăguţă de la volan.

Avea părul liber, de culoare care amintea de mierea de salcâm şi ochi albaştri, foarte mari.

- Avem două camere pentru o persoană la capătul aleii, răspunse Karen femeii subţiri, care o privea cu o grimasă de neplăcere.

- În acest caz, arată-ne căsuţa, te rog, o repezi femeia.

- Desigur, răspunse tânăra cu politeţe, pornind pe alee urmată încet de maşină.

Merse spre spre căsuţa din faţa celei ocupate de Sara Lee şi Johanna. Când maşina opri lângă ea, deschise uşa şi păşi într-o parte, lăsându-le pe cele două femei înalte şi slabe să treacă pe lângă ea, în timp ce fata rămăsese liniştită la volan.

Căsuţa era aerisită, cu un salon încăpător, un dormitor mare de două persoane în care, pe lângă paturi, se găsea un birou şi un dulap cu sertare.

- Ei, ce părere ai, Emily? întrebă bătrâna în negru.

- Arată destul de confortabil şi de curat, răspunse femeia în maro.

Urmă, aşa cum Karen îşi imaginase deja la vederea celor două

femei, o discuţie încinsă despre chirie. Dar tânăra era deja obişnuită cu astfel de clienţi şi, cu o politeţe fermă, refuză orice "ofertă specială".

- E un preţ scandalos, desigur, dădu din cap cu nemulţumire Emily. Dar trebuie să te obişnuieşti în cele din urmă să fii jefuit în Florida, dacă eşti destul de nebun să vii aici în iarnă. O să o luăm, desigur, deoarece avem nevoie de un loc unde să dormim. Adu bagajul înăuntru, Margery.

- Da, domnişoară Emily, răspunse fata de la volanul maşinii şi coborî cu greutate.

- O să-l chem pe unul dintre băieţii de la cafenea să dea o mână de ajutor. începu Karen.

- Ce? Şi să mai adaugi o mulţime de bacşişuri la nota de plată şi aşa piperată pe care suntem nevoite s-o plătim? se răsti domnişoara Emily. în nici un caz. Să aducă bagajele este măcar un lucru pe care e în stare să-l facă. Margery doreşte să se facă utilă, iar noi dorim acelaşi lucru.

Tânăra dădu din cap, fără să aibă prea multă încredere în propria stăpânire de sine ca să nu răspundă pe măsură, apoi se întoarse în birou.

Aruncă o privire în registrul de la recepţie care fusese completat de noile vizitatoare.

"Domnişoara Emily Poindexter, domnişoara Anne Poindexter şi menajera" stătea scris negru pe alb, cu o caligrafie de modă veche. Şi menajera, îşi spuse Karen cu amărăciune. Nici măcar nu i-au scris numele!

Era ocupată cu aranjarea actelor în birou, când o zări pe tânăra blondă în faţa recepţiei, privind neajutorată în toate părţile.

- Oh, bună! zâmbi Karen cu căldură, înconjurând tejgheaua şi apropiindu-se de ea. Cu ce pot să te ajut, Margery? Ah, nu te deranjează dacă îţi spun Margery? Eu sunt Karen.

Un mic zâmbet se citi în ochii albaştri ai tinerei, la vederea primirii călduroare. Apoi zâmbetul dispăru şi o privi din nou cu îngrijorare.

- Karen, trebuie să recunosc un lucru, dădu ea din cap cu teamă. Domnişoara Emily şi domnişoara Anne mi-au spus că trebuie să te anunţ şi că nu pot să-l strecor înăuntru şi afară

din cameră fără să descoperi că este acolo.

Nedumerită, Karen ascultă în continuare.

- E vorba despre Christmas Knight, continuă Margery, aproape în pragul lacrimilor. Cu "K".

Mai nedumerită ca niciodată, Karen repetă:

- Christmas. cu "K"?

- Nu, de fapt "K" e în "knight"- Christmas Knight, se bâlbâi Margery, privind-o cu teamă. E un motan. Motanul meu.

Interlocutoarea ei începu să râdă.

-Aşadar, ai un motan, răspunse ea zâmbind. Foarte bine, bravo
ţie.

Surpriza plăcută se citi pe figura tinerei blonde, iar ochii albaştri începură să strălucească.

- Nu te deranjează? întrebă ea, incapabilă să creadă că totul era în regulă.

- Să mă deranjeze că ai un motan? Desigur că nu!

- Oh, Karen! exclamă ea, cu lacrimi în ochi, dacă ai şti. E tot ce am pe lume care-mi aparţine cu adevărat. L-am găsit pe treptele unei biserici, în timpul unei furtuni de zăpadă în urmă cu patru ani. Era în ajunul Crăciunului. M-a cucerit cu totul în clipa în care l-am găsit ghemuit într-un colţ, mieunând. Nu puteam să plec şi să-l las acolo, nu-i aşa?

- Desigur că nu. Nu te-aş mai fi plăcut dacă ai fi făcut-o, o asigură Karen cu căldură.

Ochii tinerei străluceau de încântare.

- Am avut multe probleme cu domnişoara Emily şi cu domnişoara Anne, continuă Margery. Nu iubesc pisicile. Nu le-am spus despre el până când nu l-am spălat şi l-am hrănit şi a început din nou să toarcă. Voiau să mă facă să renunţ la el. Numai că le-am spus că, dacă vor să-l alung, o să plec şi eu. Şi ştiu foarte bine că, dacă eu plecam, erau nevoite să facă rost de o menajeră şi să o plătească. Oricum, chiar atunci Chrissie a prins primul lui şoarece. Era atât de mândru, încât l-a adus în salon să-l arate tuturor.

Karen o privea cu ochi mari, fără să-i vină să creadă.

- Margery, îmi spui cumva lucrul de necrezut că aceste două femei nu-ţi plătesc un salariu? protestă ea, şocată.

Obrajii tinerei se colorară, iar ea plecă privirea cu umilinţă.

- Oh, am camera mea, am mâncare şi haine. Şi mă lasă să-l păstrez pe Chrissie. Aceasta este prima oară când m-au adus în Florida cu ele. De obicei, eu şi cu Chrissie rămânem acasă. Când au hotărât să mă ducă la şcoala de şoferi, ca să pot lua un permis de conducere şi să le aduc aici cu maşina, am spus că nu vin decât dacă mă lasă să-l iau pe Chrissie. Şi, Karen, a fost îngrozitor. A trebuit să-l ascund în fiecare loc unde ne-am oprit. Acum, pentru că domnişoara Emily şi domnişoara Anne au hotărât să rămânem aici tot sezonul, mi-au spus că trebuie să vin să te anunţ.

- Oh, au hotărât să petreacă sezonul aici?

Karen nu era foarte fericită să afle acest lucru.

O strălucire neaşteptată de maliţiozitate apăru în privirea albastră a tinerei.

- Oh, sunt încântate de preţul pe care-l vor plăti, chiar dacă mai degrabă ar muri decât să recunoască, mărturisi ea. De obicei se duc undeva pe coasta de est, unde plătesc nişte preţuri enorme. Apoi, aerul sărat nu este bun pentru sinusurile domnişoarei Anne.

- Sunt surprinsă să descopăr că există ceva care cutează să nu i se potrivească, observă Karen cu răutate, iar Margery râse încântată.

-Trebuie să mă duc să-i dau lui Chrissie ceva de mâncare. Karen, mulţumesc pentru că m-ai lăsat să-l păstrez.

- N-o să te primesc să rămâi aici, decât dacă şi el rămâne cu tine, îi făcu tânăra un semn prietenesc cu ochiul. Aşteaptă un pic, vreau să merg cu tine. Sunt nerăbdătoare să-l cunosc pe "Christmas Knight". cu "K".

Se duse până la bucătărie şi se întoarse câteva minute mai târziu, purtând o farfurie acoperită cu un şerveţel. Cele două tinere se îndreptară împreună spre camerele de o singură persoană de la capătul aleei.

Când trecură pe lângă căsuţa repartizată surorilor Poindexter, domnişoara Emily apăru pe terasă şi aruncă o privire severă înspre farfuria acoperită din mâna lui Karen.

- Room-service pentru menajera noastră? observă ea cu o voce neplăcută. Nu este nevoie. Margery va mânca

împreună cu noi, în salon.

-Aceasta este pentru pisica lui Margery, domnişoară Poindexter.

- Fără îndoială, costul ei va apărea pe nota noastră de plată.

- Oh, nu, domnişoară Poindexter, este vorba de o trataţie din partea casei, răspunse Karen, străduindu-se să-şi păstreze sub control vocea şi temperamentul.

- Ha! făcu femeia neîncrezătoare, din tonul ei reieşind că nu crede. Poţi să fii sigură că ne vom studia nota de plată cu atenţie.

- Sunt sigură că o veţi face, domnişoară Poindexter.

- Si, dacă va fi trecută o porţie de mâncare pentru pisici.

- N-o să fie.

Karen o urmă pe Margery în cameră şi închise cu fermitate uşa după ea.

Camera era mică, curată, cu un pat îngust de o singură persoană, un dulap, un şifonier şi o sală de baie. încolăcit la un picior al patului, un motan imens de culoare galbenă se ridică la auzul uşii şi rămase în aşteptare, coada lui stufoasă începând să se agite la vederea lui Margery.

Tânăra îl luă în braţe şi îl legănă cu afecţiune, apoi ridică o pereche de ochi strălucitori spre Karen.

- Nu e minunat? întrebă ea.

- E magnific! răspunse Karen cu sinceritate, zâmbind la vederea bucuriei ei copilăroase. A sosit cina, Chrissie.

Mănâncă bine, băiete; aici eşti în ţara peştelui. Dacă îţi place peştele, ai mare noroc!

Puse farfuria pe podea, iar Margery lăsă motanul jos. Acesta mirosi bucăţile de creveţi şi de peşte, apoi ridică privirea spre stăpâna lui, de parcă i-ar fi venit greu să creadă că asemenea noroc poate da peste el. Apoi începu să mănânce, fără prea multă eleganţă, dar plin de entuziasm.

Cele două femei îşi zâmbiră pe deasupra capului lui plecat, iar Margery observă cu o voce tremurătoare:

- E cea mai bună masă pe care a avut-o vreodată!

-Ei bine, e foarte multă mâncare în plus pe aici, o asigură Karen. O să am grijă ca, după fiecare masă, chelnerii să păstreze ceva pentru el. O să-l facem atât de gras şi vioi, încât o să alerge toate veveriţele din zonă.

- N-a fost niciodată afară din casă, spuse tânăra agitată. Te-ar deranja dacă o să-l scot din când în când la plimbare? O să-l ţin în lesă.

- Hei, copil prostuţ, n-o să faci una ca asta! protestă Karen. O pisică în lesă? Prostii- lasă-l să zburde, în afară de cazul în care nu ţi-e teamă că va fi lovit de o maşină.

- Oh, sunt sigură că nu, promise Margery cu nerăbdare. O să-l las doar după-amiaza, când voi putea să-l supraveghez. Am după-amiezile libere, când domnişoara Emily şi domnişoara Anne îşi fac siesta. Oh, Karen, o să-i placă atât de mult! Atâta iarbă moale şi copaci înalţi în care să se caţăre...

- Te rog să taci, Margery, înainte să încep să plâng, o întrerupse tânăra femeie. Tu şi Chrissie trebuie să vă simţiţi în totalitate acasă, ai înţeles?

- Da, Karen, mulţumesc foarte mult.

Ochii tinerei străluceau printr-o perdea de lacrimi, dar zâmbetul ei era fericit.

***

Când Karen intră în cafenea ceva mai târziu, Molly era în spatele tejghelei. În parcarea din apropierea intrării erau câteva maşini, iar pasagerii lor erau aşezaţi pe scaune în cafenea. Cei trei chelneri, cu hainele imaculate şi feţele bronzate şi plăcute la vedere, îi serveau.

Molly, foarte atrăgătoare în rochia uşoară, de culoare roz, îi zâmbi fiicei ei:

- Bună. Putem afişa deja anunţul "Nu mai avem locuri libere"? întrebă ea.

- Nu încă, îi răspunse Karen. Mai este o cameră de o singură persoană. Căsuţele sunt toate ocupate. Ar trebui însă să vezi pe cine am instalat la numărul opt. Necazuri, îmi e teamă- sunt două gemene!

- Oh, doamne! se plânse mama ei, în clipa când primi descrierea foarte colorată a celor două femei şi a menajerei lor. Chiar par aducătoare de necazuri.

Pe figura ei se citi deodată alarma şi întrebă imediat, cu voce scăzută:

- Karen, crezi că.

Fiica ei dădu din cap.

- îmi e teamă că aşa e, răspunse ea. Par imaginea perfectă a spionilor pe care sindicatul i-ar trimite să ne testeze răbdarea şi priceperea în tratamentul clienţilor dificili. Ah, uite-le!

Cele două domnişoare Poindexter, îmbrăcate în haine lungi, probabil îmbrăcămintea adecvată pentru seară, din punctul lor de vedere, intrară în cafenea urmate de Margery.

Femeile o priviră pe Karen, care avea meniurile pregătite, iar Emily spuse:

- Nu te obosi să ne conduci la o masă, până când nu inspectăm bucătăria.

Tânăra femeie reuşi să zâmbească politicos, dar cu buzele strânse, apoi opri un chelner care trecea în grabă pe lângă ele.

- Jim, aceste doamne ar dori să inspecteze bucătăria, spuse ea liniştită.

- Bucătăria e foarte plină, domnişoară Karen, iar bucătarul şef nu e foarte fericit, protestă Jim neliniştit.

- Ha! făcu o grimasă Emily, de parcă bănuielile ei ar fi fost confirmate.

- Bucătarul şef trebuie să se abţină, Jim. Spune-i că l-am rugat s-o facă, insistă tânăra femeie.

- Bine, domnişoară Karen, fu de acord Jim. Doamnelor, vreţi să mă urmaţi?

- Margery, tu aştepţi aici, se răsti domnişoara Anne, iar menajera se opri lângă tejghea.

- Margery, ea este mama mea, spuse Karen, apoi se

întoarse spre Molly. Ea e Margery. Are motanul acela superb despre care îţi povesteam.

- Îmi pare bine, Margery. Aş vrea să-l cunosc şi eu pe "Christmas Knight", pare să fie un motan grozav, spuse Molly cu atâta căldură, încât Margery se relaxă şi zâmbi, în timp ce Karen se grăbea să întâmpine un alt grup de vizitatori.

Era ora de vârf a serii şi toţi oaspeţii pensiunii erau de faţă. În acea clipă apăru Bill Ramsey, însoţit de un tânăr înalt, mai degrabă slab, care părea să aibă în jur de treizeci de ani. Cu păr de culoarea nisipului şi cu ochi cenuşii, avea pe figura prelungă o expresie de mânie sau de enervare, sau poate o combinaţie a acestora.

Bill era destul de grav când Karen le ieşi în întâmpinare, dar în ochi îi lucea o luminiţă de amuzament.

- Karen, draga mea, acesta este domnul Blayden, îl prezentă Bill pe noul venit, care o privi pe tânăra femeie cu răceală. A avut un oarecare accident de maşină şi are nevoie de un loc unde să stea până când va primi piesele necesare pentru reparaţii. Ai unde să-l primeşti?

- Bună seara, domnule Blayden, zâmbi Karen. îmi pare rău să aflu că aţi avut un accident. Din nefericire, nu mai avem liberă decât o cameră de o singură persoană.

- Sunt singur, aşadar nu am nevoie de mai mult de o singură cameră. Pot s-o văd?

- Desigur, răspunse tânăra cu politeţe, lăsând meniurile pe care le ţinea în braţe pe tejghea şi îndreptându-se spre uşă.

- Domnule Blayden, o să aştept până când vă hotărâţi dacă vreţi să rămâneţi aici, începu Bill cu politeţe.

- Dacă vreau? Am cumva de ales? Nu mai există nici un alt motel sau hotel prin preajmă. Şi n-am de gând să fac zece mile până la cel mai apropiat şi să las oamenii tăi să-şi vâre nasul în maşina mea! Poţi să te întorci la benzinărie. O să rămân, chiar dacă n-au să-mi ofere decât o prelată întinsă sub un copac.

- Pare o idee minunată şi sunt sigură că aici puteţi găsi tot ce vă doriţi, ridică din umeri Bill, făcându-i cu ochiul lui Karen, apoi, urcându-se în maşină, demară grăbit.

Bărbatul o urmă pe Karen fără să spună nici un cuvânt. Ajunseră la camera disponibilă, ea descuie şi el aruncă o privire circulară, dând apoi din cap.

- E în ordine, spuse el scurt. Cred că angajatul benzinăriei mi-a lăsat bagajul la recepţie. Aş dori să iau cina, vă rog.

- Desigur, răspunse Karen cu politeţe.

în timp ce se întorceau pe alee, tânăra făcu o remarcă de curtoazie:

- Sper că problema maşinii dumnevoastră nu este foarte gravă.

- N-ar fi, dacă incompetenţii de la acea benzinărie ar fi de-ajuns de inteligenţi încât să aibă în stoc piese pentru orice maşină, nu doar pentru Ford sau Chevrolet, răspunse el.

- Dar am înţeles de la Bill că au în stoc piese pentru

practic orice maşină, protestă ea.

- Nu pentru cele străine, o repezi el.

-Ah, aveţi o maşină străină?

- Da, un Jaguar.

- Înţeleg.

După cină, Blayden se înregistră şi Karen îi dădu cheia de la cameră. După plecarea lui, observă că bărbatul se identificase ca Stanley Blayden din New York. Se întristă. La New York se afla sediul central al sindicatului care se ocupa de motelurile din toată ţara. Din punctul ei de vedere, era firesc să trimită pe cineva de la sediul central care să verifice cum stau lucrurile la pensiunea Granada.

Când Bill se întoarse la zece şi jumătate pentru a-şi lua cina, aşa cum făcea de fiecare dată, înainte de a se duce la culcare în apartamentul lui din spatele benzinăriei, Karen era în spatele tejghelei. Luminile în cafenea erau stinse, dar până la miezul nopţii se serveau încă băuturi şi comenzi scurte.

- Ei, l-ai pus pe Înălţimea Sa în siguranţă în pătuţ? o întrebă el pe un ton ironic, în timp ce-şi primea cafeaua.

- Bill, crezi cumva. începu ea să întrebe cu nelinişte, în timp ce-i punea în faţă farfuria cu mâncare.

Bill, adăugând lapte în cafea, o privi cu atenţie.

- Draga mea, oftă el, ca şi cum ar fi fost foarte obosit, dacă o să te chinui singură de fiecare dată când un nou

oaspete se cazează, la gândul că a venit să-ţi ia serviciul şi casa, o să ajungi o bătrânică înainte să împlineşti măcar treizeci de ani.

Dar Karen refuză să se lase amuzată.

- Da, dar ar putea fi. insistă ea.

- Presupun că da, numai că, într-un fel, nu-mi pot imagina că acest sindicat, care are mii de milioane investite în moteluri şi hoteluri din toată ţara, ar fi atât de ascuns şi de grijuliu cu instalarea unui nou manager. Cred că, dacă ar fi hotărâţi s-o facă, ai primi o telegramă în care eşti anunţată de sosirea domnului X pe o anume dată şi la o anume oră şi în care eşti rugată să predai conducerea locului şi să dispari.

Karen dădu din cap.

- Şi eu cred că ar fi mai degrabă aşa, spuse ea. Desigur, Molly şi cu mine ne-am gândit că ar fi posibil ca domnişoarele Poindexter.

Bărbatul o privi curios.

- Domnişoarele Poindexter? Nu le cunosc, ridică el din umeri. Cine sunt şi ce fac?

Tânăra îi povesti despre sosirea şi instalarea celor două femei, iar el ascultă cu atenţie, încruntându-se uşor când află modul în care aceste femei o tratau pe Margery.

- Hei, dar ele nu ştiu nimic despre un individ pe nume Abe Lincoln- sau mă înşel eu când îmi imaginez că el a

eliberat sclavii? protestă el la sfârşitul povestirii.

-Aşa se pare... Bill, Margery este o drăguţă- e frumoasă ca un tablou- sau cel puţin ar fi dacă ar avea nişte haine decente şi un pic de machiaj. Iar motanul ei e superb.

- Hm, numai că aici s-ar putea să fie o problemă, observă bărbatul. Nu există o regulă şi anume că nu este voie cu animale de companie în pensiunea Granada?

- Ba da, recunoscu tânăra femeie cu nemulţumire. Dar, în general, este vorba despre câini.

-Pentru că sunt puţini cei care călătoresc împreună cu pisicile, aşa că nu s-a crezut necesar să se facă o regulă şi împotriva lor.

-Dar, Bill, dacă ai fi văzut-o pe biata fată! Mi-a spus că motanul este singurul lucru din lume care-i aparţine cu adevărat. Domnişoarele Poindexter au făcut-o să vină şi să-mi spună despre el. E o adevărată frumuseţe.

Bill îi zâmbi cu tandreţe.

- Îngeraşule, ştii foarte bine că nu pe mine trebuie să mă convingi, observă el. Mă bucur că această fată are o sursă de confort, dacă scorpiile o tratează aşa rău cum spui. Dar prezenţa unei pisici în pensiune ar putea crea necazuri, în cazul în care vreunul dintre turişti are legătură cu sindicatul.

-Singurele persoane care ar putea fi spionii sunt domnişoarele Poindexter, acest bărbat pe nume Blayden, familia Cameron de la numărul doi şi familia Mahlen, de la numărul patru.

Bill primi o bucată de plăcintă cu mere, acoperită cu un

strat gros de frişcă, îşi umplu din nou ceaşca de cafea şi ridică privirea spre ea.

- Nu crezi că tu şi Molly vă faceţi probleme degeaba şi că sindicatul poate fi perfect satisfăcut de felul în care conduceţi
pensiunea? Poate că nici nu le trece prin cap să schimbe conducerea, sugeră el.

Karen oftă adânc.

- Ce bine ar fi dacă aş putea să cred acest lucru! declară ea.

Capitolul 3

în ziua următoare, cu puţin înaintea amiezii, Karen era în camera în care se păstra lenjeria, la capătul aleii, dincolo de camerele de o singură persoană, verificând lenjeriile pe care femeile de serviciu urma să le ducă în camere, când cea mai bătrână dintre acestea, care era şi şefa lor, intră în cameră.

-Domnişoară Karen, cele două doamne în vârstă de la numărul opt nu ne lasă să intrăm în camere să facem curăţenie, raportă ea, cu o expresie supărată. Spun că se va ocupa de acest lucru propria lor menajeră.

-Ah, da? Aşa spun? Sadie, roagă-le pe fete să înceapă din colţul opus. Când o să ajungă la numărul opt, le voi fi pregătit deja terenul, răspunse tânăra.

Femeia de serviciu zâmbi mulţumită.

Când Karen atinse soneria de la intrarea căsuţei numărul opt, uşa se deschise imediat, iar în cadrul ei apăru domnişoara Emily, care o privea cu răceală.

-Da, ce e? întrebă ea, fără nici o urmă de politeţe.

-Domnişoară Poindexter, v-aş ruga pe dumneavoastră şi pe sora dumneavoastră să mergeţi în salonul de primire până când femeile de serviciu o să-şi facă treaba, începu tânăra femeie.

-Margery va face curăţenie.

-îmi este teamă că acest lucru va deranja rutina zilnică, protestă Karen, păstrând un ton politicos. Au de îndeplinit anumite operaţiuni necesare.

- Si noi avem propria noastră menajeră.

- Dar de ce ar face Margery treburile pentru care ne plătiţi deja?

Expresia femeii suferi o mică schimbare.

- Plătim pentru curăţenie zilnică?

- Desigur, domnişoară Poindexter.

- în acest caz, puteţi să ne faceţi o reducere a facturii.

- Din nefericire, nu poate fi vorba despre acest lucru, preţurile noastre includ acest serviciu, insistă Karen cu fermitate. Acum, n-ar fi mai bine dacă i-aţi cunoaşte pe ceilalţi oaspeţi care sunt deja în salon? Bărbaţii au plecat la pescuit, iar câteva doamne au ales să meargă la cumpărături sau la cinematograf. Dar mai sunt oaspeţi care joacă bridge, se uită la televizor sau fac plajă. Căsuţa va fi gata pregătită imediat după masa de prânz.

în spatele femeii o zări pe Margery, care se agita neliniştită. Karen îi zâmbi larg, cu prietenie, dar tânăra nu îndrăzni să-i răspundă.

Domnişoara Emily ezită o clipă, apoi se întoarse spre sora ei.

- Foarte bine, Anne, din moment ce oricum plătim, măcar să ne bucurăm cum putem mai bine, ridică ea din umeri, cu un zâmbet neplăcut. Margery, dacă tot nu faci nimic, ai putea să speli maşina.

Cu domnişoara Anne urmând-o de aproape, domnişoara Emily porni pe alee, cu un mers foarte ţeapăn. Karen le urmări cu privirea, numără în gând până la zece,

apoi se întoarse spre Margery.

- Nu înţeleg cum poţi să le răspunzi cu atâta hotărâre, spuse tânăra. Pe mine mă sperie de moarte.

- Dar, Margery, n-ar trebui să le permiţi! Dumnezeule, copilă, unde ţi-e respectul de sine?

Margery se îmbujoră, lăsând ochii în pământ.

- Cred că n-am avut niciodată prea mult, mărturisi ea cu umilinţă. De fapt, mama mea le-a fost menajeră. A murit când aveam doisprezece ani. Şi ei îi era frică de ele- pentru că mă avea pe mine şi-i era teamă că, dacă o concediază, nu poate fi sigură că va fi primită de altă familie împreună cu un copil. După moartea ei, n-aveam unde să mă duc, aşa că domnişoarele Emily şi Anne mi-au spus că pot rămâne să-mi termin şcoala, dar că trebuie să muncesc pentru cazare şi masă.

- Câtă generozitate din partea lor, observă Karen cu ironie, dar tânăra consideră afirmaţia adevărată.

- Nu e aşa? întrebă ea. Desigur, la început nu eram de prea mare folos. Dar, după ce am terminat şcoala, am muncit din greu să le răsplătesc pentru ceea ce au cheltuit cu mine.

- Da, aproape au sărăcit, bietele de ele. Ei, trebuie să mă întorc la lucru.

- Şi eu, dădu din cap Margery. Maşina e mare şi-mi ia foarte mult timp când trebuie s-o spăl şi s-o lustruiesc.

Cele două tinere ieşiră din căsuţă, îndreptându-se spre maşina parcată lângă alee. Karen întrebă zâmbind:

- Cum se simte Chrissie?

Figura lui Margery se lumină.

- A, se simte minunat! I-a plăcut foarte mult cina de aseară!

- Si cum îi place afară, în natură?

- A, încă nu l-am lăsat afară.

- Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu?

- Păi, domnişoara Emily mi-a spus că s-ar putea să deranjeze păsările, recunoscu tânăra cu un aer vinovat. Cred că are dreptate.

- Vai, ce prostie! protestă Karen. Cred că nici nu ştie ce este o pasăre! Hai să-l scoatem afară şi să vedem cum îi place la pensiunea Granada.

- Oh, sunt sigură că-i va plăcea foarte mult. E cel mai frumos loc din lume- ştiu sigur că aşa este, zâmbi Margery cu convingere.

Alergă apoi spre camera ei şi se întoarse purtând motanul în braţe.

- Să-i pun lesa?

- În nici un caz! Bine, poate doar în cazul în care nu crezi că va încerca să fugă.

- N-a fugit niciodată de mine, răspunse Margery şi puse un genunchi pe pământ, lăsând jos pisica.

Chrissie se ridică în picioare, ridicând o labă şi punând-o din nou pe iarbă, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că e adevărată. Făcu un pas cu mare grijă, apoi încă unul, mirosi iarba şi brusc se rostogoli în ea, torcând cu

încântare.

Giumbuşlucurile lui erau atât de amuzante şi de graţioase, încât cele două tinere rămaseră o vreme cu ochii la el. De aceea, nu fură conştiente de prezenţa domnului Blayden, până când acesta nu întrebă cu o voce şocată:

- Este cumva o pisică?

Karen se ridică în picioare, în timp ce Margery rămase în apropiere de Chrissie cu un aer protector, aruncând o privire speriată spre noul venit.

- Desigur că este o pisică, răspunse tânăra femeie, străduindu-se să-şi ascundă iritarea din voce. Nu-i o frumuseţe?

- Urăsc pisicile, declară Stan cu răceală.

- îmi pare rău să aud acest lucru, domnule Blayden.

- Credeam că există o regulă împotriva animalelor de companie.

- Ei bine, nu acceptăm câinii. De obicei urmăresc veveriţele şi strică rondurile de flori, săpând.

- Iar pisicile mănâncă păsări.

- Păsările au aripi, domnule Blayden. Dacă nu pot să zboare de o pisică, înseamnă că trebuie să se menţină un oarecare echilibru în natură.

- Această declaraţie este absurdă şi cred că ştii foarte bine. Regula care se aplică animalelor de companie trebuie să se aplice şi pisicilor.

-Aveţi cumva câine, domnule Blayden? întrebă Karen

cu grijă.

- în nici un caz! Sper că am mai multă minte decât să călătoresc însoţit de animale! se răsti bărbatul.

Aruncă apoi o privire răuvoitoare spre Chrissie.

- E un motan tare cuminte, se bâlbâi Margery.

- Domnule Blayden, ea este domnişoara Evans.

- încântat, rosti el printre dinţi. Mă întreb cum aţi avut ideea să târâţi un motan după dumneavoastră?

- Dar n-am cu cine să-l las.

Stan se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă înspre cafenea, iar Margery ridică o privire înspăimântată spre Karen.

- Doamne, e cumva nebun? întrebă ea cu voce slabă.

- Nu te mai gândi, draga mea, încercă s-o liniştească tânăra femeie. Nu va sta aici decât vreo câteva zile, până când îi va fi reparată maşina. Mama şi cu mine conducem pensiunea Granada, iar pentru noi Chrissie este un oaspete binevenit!

Îi zâmbi cu căldură şi se întoarse să plece, când pe alee în faţa lor apăru Sara Lee, cu o ţigară în colţul buzelor, privindu-le cu interes.

- Ce animal superb! exclamă ea la vederea lui Chrissie. E al tău?

Figura copilărească a lui Margery se lumină de încântare.

- Da. E frumos, nu-i aşa? se bucură ea, apoi o întrebă pe noua venită. Vă plac pisicile?

- Le ador, spuse Sara Lee, apoi se aşeză pe iarbă, întinzând o mână spre motan. Au capacităţi paranormale, ştiai?

Karen se opri şi se întoarse, privindu-le amuzată.

- Paranormale? repetă Margery, uimită.

- Oh, da. Ele aud şi văd foarte multe lucruri pe care oamenii nu le pot percepe. De foarte multe ori le invidiez.

Chrissie mirosise degetele Sarei Lee şi, recunoscând un prieten, o lăsase să-l mângâie. Karen, văzând încântarea din privirea fetei, se întoarse la lucru.

Cu destul de mult timp înaintea sfârşitului primei săptămâni de stat, cele două domnişoare Poindexter semnară contractul de închiriere pentru întreg sezonul şi, cu vădită neplăcere că sunt nevoite să renunţe la o sumă atât de mare, îi dădură lui Karen cecul cu plata pe toată perioada.

- Sper că veţi avea o şedere cât mai plăcută la pensiunea Granada, domnişoară Emily, spuse tânăra femeie după semnarea contractului şi înmânarea chitanţei pentru plată.

- Dacă n-am avea neplăcerea de a plăti pentru patru luni în avans, probabil că ne-am simţi mult mai bine, declară femeia, întorcându-i apoi spatele şi îndreptându-se spre domnişoara Anne, pentru jocul de cărţi săptămânal.

Odată cu trecerea timpului, spre bucuria lui Karen, o oarecare prietenie începuse să se înfiripe între domnul

Blayden şi Margery. Bărbatul părea să-şi fi depăşit aversiunea pentru pisici, cu toate că motanul încă nu-l acceptase, ci stătea încordat, privindu-l cu ochii lui aurii şi îndepărtându-se de fiecare dată când Stan încerca să-l atingă.

într-o dimineaţă în care Karen se întorcea de la magazia de lenjerie, Joanna i se alătură, aruncând o privire spre Margery şi Stan care discutau despre Rolls, consumul lui de benzină şi alte amănunte tehnice.

- Pare începutul unei frumoase prietenii, spuse Joanna.

-Aşa mi se pare şi mie, fu de acord Karen. îmi pare rău să ştiu că, în clipa în care maşina lui va fi reparată, va pleca. Margery are mare nevoie de un prieten.

- Recunosc, aşa este...

Dar numai o persoană ca tine ar fi făcut un astfel de aranjament pentru a-i alina singurătatea, dădu însoţitoarea ei din cap.

- N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti.

- Nu, fiind tu, nu mă îndoiesc de acest lucru, comentă Joanna cu ironie. Să introduci un visător ca acesta exact genului de fată care-l poate cuceri şi lega de ea.

-Joanna, spui numai prostii, râse Karen. De unde până unde e Stan Blayden un visător?

- De ce nu? Nu are mai mult de treizeci de ani, pare sănătos la minte şi la trup, arată bine şi probabil are şi o mulţime de bani- sau cel puţin a avut, când a cumpărat

bestia aceea de Jaguar. Mie mi se pare un visător.

- Foarte bine, dar eu am altă imagine despre un visător.

- Arată cumva ca Bill Ramsey? mai degrabă afirmă decât întrebă femeia.

Karen se îmbujoră.

- Aş fi curioasă să văd ce-ar răspunde Bill la această declaraţie! spuse ea. Bill e prietenul meu, cel mai bun prieten- dar nu cred că este un visător.

Joanna o privi o clipă cu atenţie, apoi oftă.

- Eh, ce bine e să fii tânăr şi să ai o mulţime de posibilităţi matrimoniale! Presupun că voi aveţi ceva planuri în această direcţie, nu?

- Poate într-o zi, când fratele lui termină stagiatura şi nu mai are nevoie de sprijinul lui financiar, ezită tânăra femeie.

- Oh, murmură Joanna, de data aceasta pe un ton grav. Despre asta este vorba? Crede-mă, ştiu foarte bine cum stau lucrurile, din proprie experienţă. Una dintre surorile mele, pe care am întreţinut-o în timpul studiilor pentru a deveni învăţătoare, a fugit şi s-a măritat, renunţând la ideea de a preda- dar nu până când eu am ratat orice şansă de a mă mai căsători vreodată.

O bătu pe Karen pe umăr cu prietenie, apoi se îndreptă spre căsuţa în care era cazată, în timp ce tânăra femeie, gândindu-se la ceea ce auzise, continuă să se îndrepte spre cafenea.

Spre surpriza ei, Bill o aştepta acolo.

- Bună, Rază de soare! exclamă el cu obişnuita bună dispoziţie, privind-o cu căldură. Am după-amiaza liberă. Ce părere ai dacă evadăm spre plajă şi facem şi o baie?

-Mm, sună bine, Bill. S-o întreb pe Molly dacă se poate descurca o vreme fără mine...

-M-am ocupat deja de această problemă, declară el cu fermitate. Spune că s-ar bucura să scape de tine pentru o vreme.

Karen râse şi, înainte să poată răspunde, Stan intră în cafenea, se aşeză pe un taburet şi ceru o cafea.

-Maşina ta e gata, Blayden, spuse Bill. Am venit să-ţi spun că poţi s-o iei oricând vrei. Ştiu că erai nerăbdător să pleci.

Karen se strădui să-şi păstreze figura calmă şi liniştită. Biata Margery, îşi spuse ea în gând. O să-şi piardă prietenul nou găsit. Dar Stan ezita, amestecând gânditor în cafea.

-Mă bucur să aflu că maşina e gata, Ramsey, răspunse el. Dar nu ştiu dacă sunt chiar atât de grăbit să plec. îmi place aici, cu toate că va fi mult mai bine de acum, dacă pot să-mi folosesc maşina. De fapt, dacă este în ordine pentru tine şi pentru mama ta, Karen, mi-aş dori să mai rămân. Aş dori să închiriez camera pentru acest sezon.

- O să ne bucurăm să te avem ca oaspete, domnule Blayden, spuse Karen cu politeţe.

-Mulţumesc, este frumos din partea ta, zâmbi uşor Stan, părând uşurat. Apropo, ce se poate face aici pentru

divertisment?

Impulsiv, înainte să-şi dea seama ce spune, Bill declară:

- Păi, eu şi cu prietena mea aici de faţă o să mergem la plajă. Dacă îţi găseşti o fată drăguţă cu care să mergi, eşti binevenit.

- Ce idee bună! Crezi că lui Margery i-ar plăcea să meargă? o întrebă Stan pe Karen.

- Sunt sigură că i-ar face mare plăcere, răspunse ea repede.

- În acest caz, fug s-o întreb. E o fată minunată, nu-i aşa?

Fără să mai aştepte răspuns, bărbatul plecă repede.

Bill o privi lung pe Karen:

- Nu înţeleg, clătină el din cap. Sunt pe punctul să am o după-amiază minunată cu tine, când îmi deschid gura asta mare şi deodată, în loc de doi, suntem patru. De ce nu pot să învăţ să-mi ţin în lesă inima asta prea bună?

-Tocmai pentru că este o inimă prea bună, râse Karen. Oh, Bill, mă bucur foarte tare că Margery se va simţi bine. O s-o adori.

- În nici un caz, protestă el. Te ador pe tine.

Rămase o clipă nemişcat, fără să creadă că tocmai făcuse o asemenea declaraţie. Karen începu să râdă şi-i puse o mână pe braţ, liniştitor:

- Nu-ţi face probleme, Bill. N-o să te iau în serios.

Mâna lui îi prinse degetele şi se aplecă spre ea, privind-

o cu tandreţe.

-Curând, draga mea, curând! şopti el.

-Da, ştiu, răspunse ea, întâlnindu-i privirea.

Stan şi Margery intrară în grabă, tânăra părând îmbujorată şi agitată.

- Oh, Karen, domnişoara Emily spune că pot să merg! Nu e minunat?

Era strălucitoare şi se bucura ca un copil.

-Da, e grozav, draga mea, fu de acord tânăra femeie.

Luă o geantă mare de plajă în care puse un prosop mare, costumul de baie, loţiune de plajă şi toate cele necesare, apoi se întoarse spre Margery:

-Unde este costumul tău de baie, Margery?

-N-am costum de baie, Karen, recunoscu ea întristată.

- Nici o problemă, există pe plajă un loc de unde se poate închiria.

Margery ezită, apoi privi în pământ.

-Mai bine nu merg, şopti ea cu tristeţe. N-am bani să închiriez costum de baie.

Stan o privi cu răceală, încruntându-se, iar ea ridică privirea spre el, implorator:

- Oricum, probabil că vei prefera să nu merg, continuă ea. Pentru că, dacă nu ţi-ai dat deja seama, nu sunt nepoata domnişoarelor Poindexter, sunt menajera lor.

Bill şi Stan priviră cu uimire figura roşie şi încurcată, iar Karen îşi ţinu respiraţia.

Stan răspunse repede:

-Nu fi o gâsculiţă!

Tânăra ridică privirea spre el:

-Nu te deranjează?

-Si de ce m-ar deranja, pentru numele lui Dumnezeu? protestă el. În ceea ce priveşte banii, nici să nu te gândeşti. Eşti invitata mea şi nu las niciodată invitatele să poarte bani la ele. Îmi coboară respectul de sine.

Stan o conduse spre maşina lui Bill, în timp ce acesta o privea pe Karen, cu o expresie ciudată:

-Aşadar, aceasta este Margery! murmură el.

-E o dulceaţă.

-Un pic prea docilă şi blândă pentru gustul meu, comentă el. Mie îmi plac fetele mai hotărâte şi cu personalitate, ca tine.

-Eu n-am fost crescută ca Margery, o apără Karen.

-Draga mea, trebuie să fii recunoscătoare pentru acest lucru.

-Oh, chiar sunt! îl asigură ea cu căldură, apoi adăugă. Bill, te rog să fii drăguţ cu ea.

Bărbatul o privi cu prefăcută asprime.

- Resping orice insinuare că nu sunt întotdeauna drăguţ cu oamenii, declară el, apoi o conduse spre maşină.

Capitolul 4

în mai puţin de o oră ajunseră la plajă, iar cele două femei se duseră în cabine să se schimbe în costumele de baie. Ochii lui Margery străluceau când dezbrăcă rochia fără formă pe care o purta şi îşi ajustă bretelele costumului de baie alb pe care-l alesese.

Karen o privi cu uimire, uluită să vadă transformarea. Margery era subţire şi delicată, dar formele ei fuseseră ascunse de hainele nepotrivite pe care le purta întotdeauna. Se întrebă ce vor spune cei doi bărbaţi la vederea frumuseţii ei inocente, aproape de copil.

Margery, văzând expresia tinerei ei prietene, întrebă neliniştită:

- Nu e prea scurt sau prea strâmt?

- E perfect, o asigură Karen, şi indecent de atrăgător.

Tânăra făcu ochii mari.

- Indecent. se bâlbâi ea.

- Oh, dacă pot să-l citez pe Stan: "Nu fi o gâsculiţă!", protestă prietena ei, trăgând-o după ea. Aşteaptă să vezi celelalte costume de pe plajă. Acesta pe care-l porţi este foarte modest... Dar, dacă încerci să te acoperi cu prosopul, să ştii că te bat. Acum, să mergem şi să ne distrăm! Nu avem foarte mult timp la dispoziţie. Pensiunea Granada ne va striga în cel mult o oră şi jumătate.

Când cele două femei ieşiră din cabană, bărbaţii îi aşteptau, iar amândoi rămaseră uimiţi, admirând frumuseţea inocentă a lui Margery. Soarele strălucea în

părul ei blond şi costumul alb, simplu, scotea în evidenţă rotunjimile ei ademenitoare.

Stan părea destul de năucit în clipa în care îi întinse mâna şi o conduse spre apă. Bill îi privi îndepărtându-se, cu o expresie amuzată.

- Karen, draga mea, ai făcut o minune aducându-i pe aceştia doi împreună, şopti el.

Tânăra femeie îl privi nedumerită.

- Eu i-am adus împreună? A cui a fost ideea să-l invităm pe Stan cu noi?

- Si a cui a fost ideea că Margery va fi partenera potrivită pentru el? Si aveai atâta dreptate! El este o persoană sofisticată- sau cel puţin aşa crede- iar Margery este imaginea perfectă a inocentei care cere ajutor de la cavalerul pe un cal alb. Dacă stau să mă gândesc, lui Stan i s-ar potrivi de minune un armăsar alb.

Karen râse.

- Mă întreb ce părere ar avea despre asta. Mai ales despre partea cu armăsarul alb.

-Oh, cred că în secret ar fi încântat, zâmbi larg Bill. Dar n-am venit aici să facem o baie? De ce stăm degeaba, pierzând timpul cu discuţii?

O trase spre el, iar cei doi, mână în mână, alergară în întâmpinarea valurilor.

Când toţi patru se întâlniră pe plajă ceva mai târziu, Margery strălucea de fericire, în timp ce îngenunchea epuizată pe plajă. îşi eliberă părul lung şi strălucitor din

cascheta de baie, apoi îl aruncă pe spate dintr-o singură mişcare, ridicând privirea spre Stan.

-Oh, exclamă ea, e cea mai fericită zi din viaţa mea! N-am ştiu că te poţi simţi atât de bine!

Bărbatul o privea neîncrezător.

-Doar un astfel de lucru te face atât de fericită? întrebă el curios.

Margery râse.

-Oh, este doar în parte vederea oceanului, experienţa de a înota în el. Dar cea mai mare importanţă o are faptul de a avea prieteni.

Se uită la cei trei din faţa ei, apoi plecă privirea, îmbujorându-se.

-N-am mai avut vreodată prieteni, mărturisi ea, cu acea umilinţă pe care Karen o găsea imposibil de suportat.

- Dar unde ai trăit- într-o peşteră în sălbăticie? Eşti o femeie pustnic? o tachină Stan cu curiozitate.

-Oh, nu, răspunse ea cu gravitate. La şcoală n-am avut niciodată prieteni, pentru că trebuia să mă grăbesc acasă imediat după terminarea orelor. Şi n-am putut invita niciodată pe cineva acasă şi, desigur, n-am putut să mă duc în vizită.

Toţi trei o priveau cu curiozitate, iar ea se fâstâci, ca şi cum ar fi spus prea mult.

-Ştiu că sună ca dintr-un serial de televiziune, ridică tânăra din umeri. îmi pare rău, de fapt n-a fost chiar atât de rău. E doar că. ei bine, mi se pare minunat să vă

cunosc, încheie ea cu jenă.

-Foarte bine, începând de azi lucrurile se vor schimba, declară Stan cu fermitate. Sunt sigur că sunt multe lucruri frumoase de văzut în preajmă.

-Desigur, fu de acord Bill. Cinematografe în aer liber, dansuri în fiecare weekend, picnicuri- o adevărată nebunie!

-Din această clipă, vom participa la toate, promise Stan.

-Ah, dar îmi este teamă că nu mi se va permite, începu Margery, apoi întrebă brusc. Cât e ceasul?

Stan se întoarse pe o parte şi, luând ceasul de pe marginea prosopului, spuse:

- Oh, e devreme- patru şi un sfert. Avem timp pentru încă o lecţie de înot.

Strigătul scurt de nemulţumire al lui Margery care se ridică repede în picioare îl întrerupse.

-Oh, trebuie să fiu înapoi la cinci, exclamă ea, apoi porni în fugă spre cabana de schimb.

Ceilalţi priviră uimiţi după ea.

-Hei, ce se întâmplă? se încruntă Bill. O bat dacă stă mai mult?

- Nu fizic, răspunse Karen nemulţumită, ridicându-se ca s-o urmeze pe prietena ei. Cel puţin nu cred că o fac, deşi cred că sunt în stare de aşa ceva. Ne vedem în maşină.

Stan şi Bill se ridicară şi ei, îndreptându-se spre cabina de schimb. Stan părea nemulţumit.

-Nu cred că înţeleg, spuse el. Foarte bine, este

menajera lor, dar în toate casele pe care le cunosc, menajerele au ore libere în fiecare zi, precum şi seara.

- Si primesc un salariu, nu-i aşa? adăugă Bill cu ironie.

Celălalt bărbat îl privea încremenit.

- Vrei să-mi spui că nu-i plătesc un salariu?

Bill dădu din cap.

-Aşa mi-a spus Karen, dădu el din cap. Desigur, îi oferă cazare şi masă, precum şi hainele acelea îngrozitoare pe care le poartă. Şi o lasă să păstreze motanul.

Stan înjură încet în şoaptă.

Cele două femei erau deja în maşină, când ei li se alăturară. Margery stătea într-un colţ, cu mâinile strânse în poală, speriată şi palidă.

- Bill, trebuie să ne grăbim, îl rugă ea în clipa în care se aşeză la volan.

Bărbatul se întoarse spre ea.

- Margery, drumul este de patruzeci de mile, iar traficul e foarte aglomerat în această după-amiază. E imposibil să ajungem până la cinci, aşa că te rog să te relaxezi. Vom ajunge cât de repede posibil.

Obrajii fetei erau roşii, iar ochii i se umpluseră de lacrimi.

- îmi pare rău că v-am stricat după-amiaza, se scuză ea. N-ar fi trebuit să vin.

- Prostii! o întrerupse Stan în clipa în care Bill porni maşina şi conduse spre autostradă. Ce să spun, ne-ai stricat după-amiaza! Nici n-ar fi fost atât de plăcută fără

tine. Şi le provoc pe cele două vrăjitoare să te atingă măcar cu un deget- altfel decât din afecţiune!

Margery începu să râdă amar la auzul acestor cuvinte.

- Afecţiune! făcu ea o grimasă la auzul cuvântului, dar apoi adăugă. Dar sunt bune cu mine, desigur. Am tot ce-şi poate dori o tânăra decentă.

- Taci! spuse Stan cu asprime, iar ea ridică spre el ochii mari, uimiţi. Nu faci decât să repeţi cuvintele cu care te-au bătut la cap o viaţă întreagă şi pe care ai ajuns să le crezi. Copil prostuţ ce eşti, nu-ţi dai seama că nu trebuie să le suporţi toate toanele? Ai putea să le părăseşti, să-ţi găseşti undeva de lucru unde să ţi se dea un salariu şi să poţi fi liberă!

Pentru o clipă, tânăra îşi permise să viseze. Apoi oftă şi clătină din cap.

- N-aş putea face aşa ceva, declară ea cu regret. N-am nici un fel de pregătire. Nici măcar nu sunt o menajeră bună. Nimeni nu şi-ar dori o menajeră nepregătită.

- Oh, taci din gură, o repezi Stan.

Bill conduse cât de repede îndrăzni, dar era destul de bine după cinci când faţada impunătoare a pensiunii Granada fu în faţa lor.

Când maşina intră pe porţi, Margery se grăbi să prindă mânerul portierei, înnebunită, dar Bill o opri:

- Ai răbdare, Margie. O să te duc până la căsuţă.

- Oh, nu, Bill! Te rog să mă laşi aici, îl imploră ea.

- Margie, merg cu tine, spuse Karen.

- Oh, nu! E mai bine dacă mă duc singură, nu vor fi atât de supărate.

Tânăra coborî şi alergă pe alee, înainte ca vreunul dintre ei s-o poată opri.

Stan coborî din maşină şi, deşi Karen întinse mâna să-l oprească, se îndepărtă cu paşi mari. Bill, privindu-l cum se grăbeşte după Margery, râse şi comentă:

- Uite un cavaler în armură strălucitoare, care n-are nevoie de armăsarul alb.

- Oh, Bill, dar ar putea să înrăutăţească situaţia lui Margery.

- Chiar crezi că e posibil? ridică el din umeri.

***

Uşa de la căsuţa numărul opt era deschisă şi, chiar înainte ca Stan să ajungă la trepte, auzi sunetul unui plâns înfundat şi voci violente şi mânioase. Când urcă scările, vocile încetară şi domnişoata Emily, o figură înaltă şi mânioasă, se ivi în cadrul uşii.

- Da, tinere, ce vrei? întrebă ea.

- Ceva ce probabil vă este necunoscut, domnişoară Poindexter: dreptate, bunătate şi milă.

Vocea lui Stan răsună că o lovitură de bici.

- Cum îndrăzneşti? se răsti domnişoara Emily, în culmea furiei. După ce ai luat-o la plimbare pe menajera noastră şi ai ţinut-o o veşnicie, mai ai cutezanţa să vii şi să vorbşti aşa?

- Am plecat de aici la unu şi jumătate, observă el cu

fermitate. Acum este cinci şi jumătate. Chiar un prizonier la închisoare are dreptul la ceva mai mult timp pentru exerciţii şi relaxare.

- Margery este menajera noastră.

- Margery este sclava dumneavoastră neplătită, dragă domnişoară Poindexter, ceea ce poate fi considerată o ilegalitate. Pedeapsa pentru aceasta este închisoarea- sau nu ştiaţi?

- Nu voi sta în cadrul uşii ca să fiu insultată, spumegă ea.

- în acest caz, voi intra.

- Nu vei face asta.

- Margery nu trebuie să suporte aşa ceva, observă Stan cu răceală. Poate să plece oricând.

- Si unde să plece, mă rog? N-are pe nimeni pe lume şi nu ştie să facă nimic.

- Stiu o mulţime de persoane care ar dori să aibă ocazia să-i dea o slujbă şi un salariu decent.

- Nu este nevoie de aşa ceva, interveni domnişoara Anne, păşind din spatele surorii ei şi privindu-l cu ochi mânioşi, dar în care se citea o urmă de nelinişte. Margery este ca şi fiica noastră. E firesc să fim îngrijorate pentru ea.

- Sunt sigur!

- Puteţi fi sigur că această scenă nu se va repeta, domnule Blayden, spuse din nou domnişoara Emily, păşind în faţa surorii ei. Margery nu va mai ieşi niciodată cu

dumneavoastră. Până la plecarea noastră, va rămâne în casă.

- Oh, dar eu cred că va ieşi, domnişoară Poindexter, spuse Stan cu răceală. Cred că va merge cu mine la film, la dans şi oriunde va fi ceva interesant de văzut sau de făcut.

- Asta e o prostie, îl repezi domnişoara Emily. N-are haine decente pentru aşa ceva.

- Este vina dumneavoastră, nu a ei.

-Are destule haine care se potrivesc poziţiei de menajeră, dar nu pentru ieşit nu ştiu pe unde, unde să intre şi în necazuri.

- Ah, credeţi că poate intra într-un necaz mai mare decât cel în care este deja, oferit de dumneavoastră şi de fermecătoarea dumneavoastră soră? o ironiză bărbatul.

- Am avut grijă de ea de când era un copil. Iar mai înainte, am avut grijă de mama ei.

- Şi le-aţi muncit până în pragul nopţii, ca pe nişte sclave.

- Domnule Balyden, găsesc că manierele dumneavoastră sunt foarte neplăcute.

- îmi pare rău, dar până când nu veţi începe să-i oferiţi lui Margery o viaţă decentă, cred că veţi găsi că sunt din ce în ce mai neplăcut, afirmă Stan cu fermitate. La început eram hotărât să plec de aici în clipa în care îmi recuperez maşina. Dar acum m-am răzgândit. O să stau până la sfârşitul sezonului, ca şi dumneavoastră. O să supraveghez

cu grijă situaţia lui Margery şi, dacă nu începeţi s-o trataţi mai bine...

Domnişoara Emily era palidă de furie.

- Pot să întreb ce vei face dacă nu o tratăm mai bine, cum îţi place să spui, tinere?

Stan rămase o vreme pe gânduri.

- Păi pot face două lucruri, spuse el. Pot să mă duc în oraş şi să descopăr angajatul guvernamental care se ocupă cu protecţia muncii. Trebuie să se asigure că toţi angajaţii sunt trataţi corect, iar munca lui e să descopere şi să-i sancţioneze pe cei care nu o fac. Sau pot să o iau pe Margery de aici şi să-i găsesc ceva de lucru la unul dintre prietenii mei.

Domnişoara Emily era neplăcut surprinsă.

- Şi pot întreba ce înţelegi prin a o trata corect? se strădui ea să pară impasibilă.

- Să-i plătiţi un salariu.

- Dar îi oferim cazare şi masă.

- Să-i cumpăraţi nişte haine decente...

- Asta e culmea! exclamă ea în culmea furiei.

- Si să-i daţi timp liber pentru acele activităţi care le fac plăcere tinerilor, termină Stan, de parcă nici n-ar fi auzit-o.

Fără să-i dea timp să răspundă, se întoarse şi se îndreptă cu paşi mari spre camera lui, intră şi izbi uşa cu putere.

Când, o oră şi ceva mai târziu, cele două surori Poindexter intrară în sala de mese, îşi ţineau spatele drept,

iar obrajii le erau roşii. Se îndreptară spre masa lor, fără să se uite în dreapta sau în stânga, iar Karen, după ce le salută cu politeţe, le puse în faţă un meniu.

Domnişoara Emily ridică o privire acuzatoare spre ea:

- Presupun că ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru scena scandaloasă pe care am avut-o mai devreme cu îngrozitorul domn Blayden.

- Nu ştiu nimic despre o scenă cu domnul Balyden, răspunse Karen cu calm, conştientă de privirile atente ale celorlalţi oaspeţi.

-Ne-ai făcut o scenă teribilă că încurcăm rutina zilnică a femeilor de serviciu, îi aminti femeia, dar ţi se pare firesc să ni se încurce rutina noastră cu propria menajeră.

- Domnişoară Poindexter, femeile noastre de serviciu au liber toată ziua, după ce au terminat curăţenia de dimineaţă, explică tânăra liniştită. De aceea, am considerat că Margery este liberă să facă orice doreşte, în momentul în care nu este nevoie de ea.

- Foarte bine, acest lucru nu se va mai întâmpla, se răsti domnişoara Emily.

-Da? răsună vocea politicoasă a lui Karen.

-Nu! O să plecăm din pensiunea Granada în această dimineaţă.

-îmi pare rău.

-O să-ţi pară şi mai rău, când o să-ţi cerem banii înapoi.

Zâmbetul lui Karen era rece.

-Domnişoară Poindexter, îmi este teamă că n-aţi citit cu atenţie contractul de închiriere, spuse ea cu blândeţe. Nu se returnează banii la rezilierea contractului sezonier. Nu ne putem permite să se rezilieze astfel de contracte aşa de uşor.

-Vrei să spui că suntem nevoite să rămânem? se încruntă femeia neîncrezătoare.

- Oh, nu, domnişoară Emily, sunteţi libere să plecaţi oricând doriţi, o asigură Karen. Dar nu vă pot returna banii. Vedeţi, pensiunea este proprietatea unui sindicat hotelier din New York, ceea ce înseamnă că în toate unităţile hoteliere există aceeaşi regulă şi anume că toate contractele sezoniere trebuie plătite în avans. Dacă am permite oricărui oaspete sezonier să-şi ceară banii înapoi şi să plece când doreşte... puteţi să vă daţi seama că am ajunge într-o situaţie neplăcută.

-înţeleg, observă femeia cu un zâmbet neplăcut. Aşadar, nu eşti proprietara pensiunii?

- Nu, răspunse Karen, simţind un fior de nelinişte strecurându-se de-a lungul spatelui.

-Pot să întreb cine este proprietarul? Care este numele acestui sindicat?

-îmi pare rău, nu vă pot oferi această informaţie, sosi răspunsul scurt al tinerei.

Zâmbetul femeii era de o răutate evidentă.

-Sunt sigură că nu este chiar atât de greu de aflat, observă ea. Trimite-ne, te rog, un chelner care să ia

comanda.

-Desigur, domnişoară Emily, răspunse Karen, făcând semn unui chelner şi plecând să întâmpine un grup de turişti care se opriseră să ia masa la pensiune.

Stan sosi o jumătate de oră mai târziu, aruncă o privire spre masa la care cele două femei luau masa şi o întrebă pe Karen, care îl conduse la masa lui:

-Unde este Margery?

-Nu ştiu, Stan. Probabil a fost trimisă la culcare fără să mănânce, ca pedeapsă pentru

că a îndrăznit să râdă.

Karen îşi înghiţi celelalte cuvinte amare pe care le gândea, văzând furia din ochii bărbatului care se ridică repede, împingând scaunul.

-Pregăteşte o tavă cu mâncare, ordonă el.

Tânăra se aplecă spre el, ca şi cum i-ar fi recomandat o anume mâncare.

-Te rog, Stan, nu face lucrurile mai neplăcute decât sunt deja, murmură ea. O să-i trimit o tavă cu mâncare şi o să mă duc s-o văd imediat ce se mai linişteşte situaţia. Dar cele două domnişoare Poindexter sunt gata de război! Nu se pot răzbuna pe tine sau pe mine, dar îi pot face viaţa foarte neplăcută.

Nemulţumit, Stan se aşeză la loc, dar ochii lui plini de ură întâlniră o clipă privirea mânioasă a domnişoarei Emily.

Capitolul 5

Când ora de vârf trecu fără nici un incident neplăcut, iar Molly şi chelnerii erau în stare să se ocupe de toate fără ajutorul ei, Karen se duse la bucătărie, pregăti o tavă cu mâncare şi o acoperi cu un şerveţel.

Porni repede pe alee, la umbra palmierilor înalţi.

Ştia că domnişoarele Poindexter erau în salon, stând de vorbă cu restul oaspeţilor, dar bătaia ei în uşă fu uşoară. Auzi un răspuns slab şi împinse uşa.

Margery era întinsă pe pat, cu faţa în jos, iar Chrissie era încolăcit lângă ea, ca şi cum ar fi încercat să-i ofere confort în supărarea ei. Tânăra ridică privirea, zărind-o pe Karen.

- Oh, Karen, se plânse ea ca un copil, mâine dimineaţă plecăm.

Karen aşeză tava cu mâncare lângă ea şi zâmbi.

- O, nu, nu veţi pleca, spuse ea cu prefăcută bucurie. Spală-te pe faţă şi vino să mănânci. Şi tu, Chrissie- deşi, pentru că n-ai plâns, tu n-ai de ce să te speli pe faţă, decât după masă.

Motanul auriu sări din pat şi se apropie de farfuria de plastic pe care se aflau resturi de peşte şi de creveţi.

Margery se ridică şi o privi pe tânăra femeie din faţa ei.

- Dar domnişoara Emily a spus că plecăm. foarte devreme, se bâlbâi ea.

Karen dădu din cap.

- Stiu. Dar, când a aflat că nu pot să-i restitui banii, şi-a

schimbat punctul de vedere.

Tânăra o privi cu ochii larg deschişi.

-Ai refuzat să-i dai banii înapoi? întrebă ea cu neîncredere.

-Margery, chiar dacă aş fi vrut, nu pot să-i dau banii înapoi. E o chestiunele legală- una dintre regulile de fier ale sindicatului care deţine proprietatea. Trebuie să fie această regulă, dacă nu, n-ar avea nici un sens să se închirieze pe un întreg sezon. Am fi în acest fel o pensiune pentru turiştii care sunt în trecere şi care aleg să stea o săptămână, două, cât vor. Pentru că n-am şti niciodată cât au de gând să stea, n-am putea să facem rezervări şi am rămâne pe perioade întregi liberi. Oricum, aici sezonul este destul de scurt; în acest fel este necesar să obţinem cel mai bun profit în această perioadă.

Tânăra începuse să mănânce cu poftă.

- Credeam că tu şi doamna Molly sunteţi proprietarele pensiunii.

-Tata a construit-o şi am fost proprietarii ei până la perioada de depresiune economică. Atunci, el a fost de acord să o vândă unei firme mari. Aceasta a fost salvarea pensiunii, iar el a fost angajat ca manager. Dar, la moartea lui, firma proprietară ne-a sfătuit pe Molly şi pe mine să ne ocupăm în continuare de ea, "până la noi instrucţiuni".

Karen se opri o clipă, stând pe gânduri, apoi se întoarse spre Margery, privind-o cu atenţie:

-Margery, domnişoarele Poindexter sunt bogate?

-Cred că da.

Tânăra femeie se ridică.

- Bine, poftă bună, draga mea. Stan voia să-ţi aducă el tava cu mâncare, dar m-am gândit că e mai bine să vin eu.

-Oh, nu! Domnişoara Emily mi-a spus că nu mai am voie să-i mai vorbesc vreodată lui Stan.

Karen o privi uimită.

-Şi ai de gând să le permiţi aşa ceva? întrebă ea.

- Nu ştiu, clătină tânăra din cap întristată, apoi o privi cu disperare. Karen, mi-e teamă de ele, mărturisi ea.

-Margery, uite care este problema, îi spuse Karen, cu o notă de mânie în voce. Stan şi cu mine chiar te-am apărat astăzi, dar trebuie să ai şi tu puţină mândrie. Nu te putem salva din această situaţie, fără ca tu să cooperezi.

Fata o privi neliniştită.

-Să mă salveze? repetă ea. Vrei să spui că Stan vrea să.

- Dar de ce crezi că a avut acea scenă cu domnişoara Emily după-amiază? Trebuie să fi fost de faţă, eu n-am fost. Domnişoara Emily mi-a spus că a fost "o scenă scandaloasă".

Faţa pătată de lacrimi a lui Margery fu luminată de un zâmbet.

-A fost o scenă foarte frumoasă, şopti ea, copleşită de amintirea lui Stan care o apărase.

Karen zâmbi uşor.

- Ei, bine, am auzit întotdeauna că "frumuseţea este în ochiul privitorului", iar domnişoara Emily n-a văzut nimic frumos în această scenă, spuse ea cu ironie. Dar eşti datoare şi lui Stan şi mie să ne ajuţi să luptăm pentru tine.

Tânăra rămase o clipă tăcută, apoi ridică bărbia cu mândrie şi spuse răspicat:

- O să vă ajut, Karen.

-Aşa mai merge, Margery! o aplăudă prietena ei, apoi se întoarse spre uşă. Trebuie să mă întorc în salon. Ne vedem mâine dimineaţă.

Ieşi din căsuţă şi, după ce închise uşa, se sprijini câteva secunde de ea încercând să-şi recapete calmul, apoi se îndreptă spre salon. Stan îi ieşi în întâmpinare şi, după ce-şi aruncă ţigara, o întrebă neliniştit:

- Se simte bine?

- Destul de bine, încercă ea să-l calmeze. Acum ia cina împreună cu Chrissie, părând foarte mulţumiţi amândoi. în plus, mi-a promis că se va apăra şi va lupta pentru mândria ei.

- Hm, ar fi şi timpul, fu de acord bărbatul. Nu pot înţelege cum a putut să ajungă în această situaţie.

Karen îl studie o clipă, observând nerăbdarea şi exasperarea de pe figura lui.

- Nu, presupun că nu poţi înţelege, Stan, recunoscu ea cu gravitate. Bill spunea şi el că e prea ascultătoare ca să fie interesantă.

- N-am spus aşa ceva, protestă bărbatul. Ar putea să

fie o persoană încântătoare. Dar e atât de speriată şi de călcată în picioare tot timpul, încât jumătate din timp am tendinţa s-o scutur violent, să se trezească.

-Iar restul timpului? întrebă tânăra femeie cu un zâmbet amuzat.

- Oh, restul timpului sunt prea ocupat să-mi doresc să le sucesc gâtul vrăjitoarelor. Aşa încât nu cred că am timp să-mi fie cu adevărat milă de ea. Nu-mi plac oamenii de care trebuie să-ţi fie milă- mai ales când n-au nici un motiv.

- Margery ţi-a vorbit despre ea? Ţi-a spus de ce îi este teamă de domnişoarele Poindexter?

- Nu foarte mult- doar că mama ei a lucrat pentru ele ca menajeră şi, după moartea ei, au primit-o să stea ca menajeră neplătită. Câtă generozitate din partea lor!

- Mda. Trebuie să mă întorc la muncă, Stan. Ne vedem dimineaţă, la micul dejun.

- Vreau să-mi încerc maşina, după reparaţii. Nu vrei să mă însoţeşti? propuse bărbatul.

- Din nefericire, nu, Stan. Molly e foarte ocupată şi trebuie s-o ajut. Poate altădată. Si, orice ai face, nu o invita pe Margery, nu în această seară. Nu cred că mai poate suporta alte situaţii tensionate.

Ceva mai târziu, auzi scrâşnetul roţilor Jaguarului lui Stan.

Când intră în birou, unde mama ei pregătea raportul zilnic, Molly ridică privirea, îşi dădu jos ochelarii şi-i zâmbi cu afecţiune.

-Draga mea, arăţi de parcă poţi pe umeri toate necazurile lumii, o întâmpină ea.

-îmi e teamă că ne-am vârât într-o încurcătură, mărturisi tânăra femeie.

Zâmbetul nu dispăru de pe buzele lui Molly, care întinse mâinile spre fiica ei. Karen se apropie şi se lăsă în genunchi lângă mama ei, care o cuprinse în braţe cu dragoste.

-Ei, draga mea, nu te lăsa doborâtă, şopti Molly la urechea fiicei ei. La urma urmei, n-ar fi prima oară când intrăm într-o încurcătură şi am scăpat mereu cu faţa curată. Despre ce este vorba?

Tânăra femeie povesti pe scurt ce se întâmplase, insistând pe încântarea de pe figura domnişoarei Emily la auzul faptului că nu sunt proprietarele pensiunii. La auzul acestui lucru, figura lui Molly se întunecă abia vizibil. Când Karen termină, mama ei rămase o vreme pe gânduri.

- Ei, cel puţin acum ştim că domnişoarele Poindexter nu lucrează pentru sindicat, spuse ea în cele din urmă, reuşind să zâmbească.

-Nu încă, mormăi fiica ei.

Molly ridică privirile, întrebător.

-Oh, crezi că vor încerca să cumpere pensiunea? în nici un caz, draga mea. Ştim foarte bine amândouă că valorează cel puţin un sfert de milion de dolari. Nu cred că sunt în stare să renunţe la o sumă atât de mare de bani doar pentru a se răzbuna pe tine sau pe Stan. Şi oricum,

nu cred că sindicatul ar fi dispus să vândă. La urma urmei, aducem un profit bunicel.

- Cred că ai dreptate, dădu din cap Karen, convinsă de raţionamentul mamei sale. Bill spune că am devenit paranoică din cauza nesiguranţei. Spune că, în cazul în care se întâmplă ce e mai rău şi suntem date afară de aici, o să mă ia de soţie şi o să mergem să locuim la el!

Ochii cenuşii ai lui Molly străluciră de amuzament şi de tandreţe.

-Ce drăguţ din partea lui, să fie în stare de un astfel de sacrificiu, doar de dragul nostru!

Karen râse, îmbujorată.

-Oh, da, e un bărbat caritabil- mereu gata să facă un sacrificiu pentru văduva singuratică şi odrasla ei!

Molly o strânse din nou în braţe, apoi o privi cu gravitate.

- Draga mea, cred că vreau ca într-o zi să fii soţia lui Bill, recunoscu ea cu voce blândă.

-Si eu, dădu din cap Karen, ascunzându-şi faţa la pieptul mamei ei. Si el vrea acelaşi lucru. Dar mai trebuie să aşteptăm până când Marsh îşi găseşte un serviciu.

Femeia în vârstă dădu încet din cap.

-Durează foarte mult pentru un medic să-şi găsească de lucru, spuse ea într-un târziu.

-Stiu, şopti Karen cu voce răguşită, dar reuşind să zâmbească. Dar suntem tineri. Putem să aşteptăm. Tu şi tata aţi aşteptat- îţi aduci aminte?

-îmi aduc, murmură mama ei.

-A meritat aşteptarea?

Molly o privi cu dragoste.

-Tu ce crezi?

-Cred că sunt cea mai fericită fată din lume, să vă am pe tine şi pe tata părinţi şi pe Bill prieten, declară tânăra cu fermitate, ridicându-se. Nu ştiu de ce ne speriem, nu e singurul motel din lume.

în ciuda hotărârii ei, vocea îi tremura şi avea lacrimi în ochi.

La scurtă vreme după micul dejun, Rollsul cu cele două domnişoare Poindexter stând foarte drepte şi cu o Margery mică în spatele volanului, ieşi pe porţile pensiunii Granada.

Stan, care lua micul dejun la bar, le urmări cu o privire ciudată.

-Acum unde crezi că se mai duc cele două vrăjitoare, fără să-şi ia şi măturile? o întrebă el pe Karen pe un ton morocănos.

-E o dimineaţă foarte frumoasă, răspunse aceasta, străduindu-se să zâmbească. Poate au ieşit la o plimbare...

- Să irosească benzina? Crede-mă, monstrul acela antic înghite cinci galoane de benzină, fără să meargă mai mult de cinci mile- ţi se pare o plimbare plăcută de dimineaţă? clătină el din cap. Au pus ceva la cale.

- Da, cred că ai dreptate, dar nu ştiu despre ce poate fi vorba, recunoscu Karen, apoi aruncă o privire în jur. îmi e teamă că vor să cumpere pensiunea- sunt foarte supărate

pe mine. De altfel, nici pe tine nu te iubesc prea tare.

- Să cumpere pensiunea? întrebă el uimit. Nu prea cred.

Tânăra femeie îi explică pe scurt scena care avusese loc seara
trecută. După ce termină, zâmbi amar.

- Pentru o vreme, imediat după ce ai sosit, am crezut că poate tu eşti trimisul sindicatului, mărturisi ea.

Stan o privi cu nemulţumire.

- Eu, Karen? Oh, cred că glumeşti! protestă el. Sunt sigur că nu arăt ca un spion!

-Tocmai despre asta e vorba. Molly şi cu mine suntem sigure că, dacă proprietarii vor să verifice cum ne descurcăm, o să trimită pe cineva care în nici un caz nu arată ca un spion.

Bărbatul era încă nemulţumit.

- La urma urmei, se apără Karen, ai ajuns aici în nişte circumstanţe destul de neobişnuite.

-Am ajuns aici pentru că maşina mea a fost împinsă într-un şant de un camion imens cu citrice, iar piesele pentru reparaţia ei a trebuit comandate la New York, protestă el ofensat.

- Păreai foarte grăbit să pleci, dar când maşina a fost reparată, ai ales să rămâi, îşi continuă tânăra demonstraţia.

- Dar îmi place aici, răspunse el.

- Da, după ce ai întâlnit-o pe Margery, îi aminti Karen.

- într-adevăr, am întâlnit-o pe Margery. Iar, dacă o fată a avut vreodată nevoie de apărare- ei, bine, doar nu puteam să plec şi s-o las în ghearele ciorilor acelora, nu-i aşa? declară el cu hotărâre. Dar tot nu văd de ce te-ar face să crezi că sunt potrivit pentru rolul de spion!

-îmi pare rău că te-am judecat greşit, Stan, îşi ceru tânăra femeie scuze.

- Ei bine, presupun că pot înţelege, fu el de acord în cele din urmă. Cei mai mulţi dintre vizitatori au mai venit aici, aşa că nu rămâneau decât noii veniţi. Dar tot nu înţeleg de ce credeţi că sindicatul ar avea nevoie de asemenea subterfugii, dacă ar vrea să verifice situaţia de aici.

Karen se îmbujoră.

- Bill spune că am devenit paranoică, recunoscu ea. Pentru părinţii mei, construirea pensiunii a însemnat ani buni din viaţă. E singura casă pe care am cunoscut-o vreodată. Când m-am născut eu, erau doar două căsuţe. Au crescut cu timpul, odată cu mine.
Iar tata a adus toate aceste flori şi restul de verdeaţă. A construit fântâna cu mâinile lui. Oh, Stan, iubesc fiecare piatră şi fiecare plantă de pe acest teren!

Tânăra femeie oftă adânc, încercând să-şi recapete controlul.

- îmi pare rău că te-am deranjat cu necazurile mele, reuşi în cele din urmă să spună.

- Şi crezi că acele două vrăjitoare vor să cumpere

pensiunea doar ca să-ţi facă rău şi să aibă plăcerea să te dea afară? întrebă el, cuprins de mânie.

- Nu cred că am motive, mărturisi ea. Poate că Bill are dreptate şi mă port ca o paranoică.

Karen întinse o mână şi-l bătu pe Stan pe braţ, în semn de mulţumire pentru înţelegere.

- Da, pare exact genul de lucru care le-ar face să jubileze ca nişte iele, spuse bărbatul gânditor. Dar e nevoie de o mulţime de bani, iar din câte am văzut, ţin la bani ca la ochii din cap.

- Pensiunea Granada ar fi o investiţie foarte bună, răspunse ea. Are un profit considerabil în fiecare an.

- Atâta timp cât tu şi Molly aveţi grijă de ea. Dar nu cred că lucrurile ar sta la fel sub conducerea lor, cele două. se strădui el să evite să mai pronunţe alte cuvinte urâte. Cred că ai ghicit deja că nu sunt prea legat de cele două femei.

- Dar cine ar putea fi? se întrebă Karen.

Zâmbiră privindu-se cu înţelegere, iar Bill, care venise pentru cafeaua de dimineaţă, se opri în cadrul uşii privindu-i cu răceală, apoi se îndreptă spre Stan.

- Tinere, fata cu care flirtezi este prietena mea, declară el cu duritate.

Stan ridică privirea spre el.

- Du-te să te răcoreşti şi pune-ţi capul sub robinetul de apă rece, sugeră el.

- O să-l pun pe al tău, dacă trebuie răcorit.

- Hei, băieţi, glumi Karen, uimită să descopere că Bill nu părea să glumească deloc. Bill, care este problema?

Bărbatul se aşeză pe un scaun şi o privi cu răceală, în timp ce Stan urmărea scena amuzat.

-Am venit aici pentru obişnuita vizită de dimineaţă şi te-am găsit ţinându-te de mâini cu acest. începu el.

- Calmează-te, amice, interveni Stan. Karen şi cu mine vorbeam despre domnişoarele Poindexter şi subiecte la fel de plăcute.

- Da? ridică sprâncenele neîncrezător Bill.

- Da, chiar aşa, continuă Stan fără să-i ia în seamă ironia. Chiar în această clipă, Karen e sigură că vrăjitoarele vor să cumpere pensiunea Granada, doar ca să aibă plăcerea să le arunce pe ea şi pe mama ei în stradă.

- Oh, Karen, iubito, nu începe din nou! protestă Bill, apoi se întoarse spre celălalt bărbat. Nu mai departe de ieri, era destul de sigură că tu eşti personajul negativ în povestea asta.

- Da, asta era ieri, spuse Stan. De ieri s-au întâmplat o mulţime de alte lucruri.

Bărbatul se ridică, îi zâmbi lui Karen şi spuse cu căldură:

- Nu-l lăsa să te deranjeze, Karen. Trimite-mi semnale de fum şi o să fug în ajutorul tău.

- Pe armăsarul tău cel alb? întrebă Bill cu răutate.

Stan se întoarse şi-l privi curios.

- Gluma asta nu o înţeleg, recunoscu el.

- Oh, Karen susţine că eşti un cavaler în armură strălucitoare, călare pe un armăsar alb, călărind cu viteza luminii să salvezi domnişoarele în pericol.

- Bill, n-am spus eu. începu Karen, dar bărbaţii o ignorară.

- Şi e ceva rău în asta? întrebă Stan cu răceală.

- Depinde de domnişoara pe care vrei s-o salvezi, răspunse Bill.

Zâmbetul lui Stan era destul de slab, deşi ochii îi străluceau.

- Pe cea care se află în cel mai mare pericol, nu crezi?

- în acest caz, fugi şi caut-o pe Margery.

-Tocmai asta vorbeam cu Karen, îl informă Stan. Margery tocmai le-a condus pe cele două vrăjitoare undeva şi nu avem idee unde.

- N-ai decât să te duci la colţul străzii şi să le aştepţi.

Bill era cu siguranţă răutăcios, iar Karen interveni cu hotărâre.

- Bill, te porţi îngrozitor! se răsti ea. Ne datorezi scuze şi mie şi lui Stan.

Bărbatul o privi lung, apoi îl privi pe Stan, care era vizibil amuzat şi se ridică. Figura lui era întunecată.

- Chiar aşa? în acest caz, scuze amândurora, spuse el scurt, apoi se grăbi spre ieşire.

- Bill! strigă Karen după el. Vino înapoi imediat! Nu ţi-ai luat cafeaua.

El se întoarse şi o privi din nou, cu aceeaşi lipsă de

expresie.

- Mulţumesc, dar nu cred că vreau în această dimineaţă, răspunse el, ieşind din cafenea şi îndreptându-se spre maşina parcată în apropiere.

Cu ochi mari, tânăra îl urmări urcând în maşină şi demarând în trombă.

- Karen, îmi pare foarte rău, începu Stan.

- De ce să-ţi pară rău? Nu e vina ta.

- Nu ştiam că va lua o glumă atât de în serios. Stiu că e nebun după tine, dar să se înfurie în asemenea hal. clătină el din cap, cu o privire neliniştită. Dacă să fii îndrăgostit până peste cap de o femeie înseamnă să ajungi să te porţi aşa, înseamnă că sunt norocos că am scăpat.

Karen îl întrebă cu voce calmă:

- Eşti sigur că ai scăpat?

El o privi speriat.

- La ce te referi?

- Păi, există Margery, îi aminti ea.

Stan izbucni în râs.

- Eu îndrăgostit de Margery? Karen, eşti nebună, protestă el. îmi pare rău de ea, da! Dar să fiu îndrăgostit? Nu mă face să râd. E ultima fată din lume de care m-aş putea îndrăgosti!

- în acest caz, e mai bine s-o laşi în pace, îl rugă ea.

Bărbatul o privi uimit, de parcă n-ar fi auzit bine.

- S-o las în pace? repetă el. Dar o deranjez?

- N-a cunoscut pe nimeni ca tine, Stan. Eşti foarte

atractiv, iar ea este îngrozitor de vulnerabilă. N-o lăsa să se îndrăgostească de tine, decât dacă o poţi iubi la rândul tău, încheie tânăra, ştiind că se amestecă în ceva în care n-ar trebui, dar fără să se poată abţine.

- Doamne, Karen! N-am făcut decât să mă port civilizat cu o biată fată, protestă el cu aprindere.

- Stiu, Stan, dar e foarte uşor pentru ea să înţeleagă greşit şi să fie foarte rănită.

Bărbatul părea foarte jenat, iar Karen îl privi cu îngrijorare.

- N-am avut nici cea mai mică idee... ezită el.

- Ştiu, Stan. Iartă-mă că ţi-am spus.

- N-am de ce să te iert, spuse el repede. Mulţumesc. O să am grijă. Ne vedem mai târziu.

Ieşi grăbit din cafenea, iar ea îl urmări cu privirea în timp ce se îndrepta spre camera lui.

Rollsul intră încet în parcare aproape de ora prânzului. Cele două domnişoare Poidexter şi Margery, care părea îmbujorată şi avea o privire strălucitoare, intrară în sala de mese printre primele.

Când aruncară o privire spre Karen, care stătea în spatele tejghelei, zâmbetele lor erau ca acele ale unei familii de pisici care tocmai a avut la cină o familie de canari. Dispoziţia lui Karen nu putea să se prăbuşească mai jos, pentru că deja avea impresia că i se află în papuci. Dar ora mesei de prânz era foarte aglomerată, iar timpul pentru a se îngrijora lipsea cu desăvârşire. Spera că Bill va

veni să ia masa, dar acesta nu apăru. Când sala de mese începuse să se golească, se întoarse spre tânăra din spatele tejghelei.

- Jennie, o să lipsesc aproape o oră, spuse ea repede. Te poţi descurca singură? Sau vrei să o chem pe Molly să te ajute?

Jennie aruncă o privire în sală, apoi răspunse:

- Poţi să fugi, Karen, pot să mă descurc singură.

Tânăra se opri la cafenea şi luă un termos cu cafea proaspătă, apoi se îndreptă spre maşină.

Când ajunse la benzinărie, Bill nu se vedea nicăieri. Terry Carter, unul dintre ajutoare, apăru în uşă şi îl întâmpină cu un zâmbet, dar nu apucă să întrebe unde este Bill, pentru că bărbatul îi zâmbi spunându-i repede:

-îi pune diagnosticul unui Chevvy bolnav, Karen. Stii unde să-l găseşti.

- Mulţumesc, Terry, răspunse Karen.

Purtând termosul cu cafea, ocoli clădirea şi ajunse într-o parcare interioară în care o maşină era parcată, înconjurată de toate părţile ei componente. în mijlocul a ceea ce părea un adevărat haos metalic, îl găsi pe Bill, jumătate sub maşină.

Pentru o clipă se opri, privindu-l cu tandreţe.

El se ridică în cele din urmă, se întoarse şi-şi şterse mâinile murdare. Când ridică privirea şi o zări, încremeni.

- Oh, bună ziua. Vă pot ajuta cu ceva? întrebă el cu o

voce rece, ca şi cum ar fi fost un străin.

Karen continuă să zâmbească.

- Da, poţi să mă săruţi.

El se îndreptă, iar ochii începură să-i strălucească, dar nu făcu nici o mişcare spre ea.

- îmi este teamă că n-am timp de jocuri, declară el.

- Bill! se răsti ea, privindu-l iubitor. Bill, dragule, cum poate un bărbat atât de minunat ca tine să fie atât de idiot?

- Păi. presupun că trebuie destul de mult antrenament. Crede-mă, nu e uşor.

- Ţi-am adus cafea, spuse ea, ridicând termosul.

- Mulţumesc. Uite, asta înţeleg eu prin servicii adevărate.

- Bill, chiar eşti un idiot, dar te iubesc atât de mult, încât cred că nu-mi pasă. Toată gelozia asta.

- Cine spune că sunt gelos?

- Dacă nu eşti, de ce ai plecat de lângă mine ca o furtună, doar pentru că vorbeam cu Stan?

- Dar trebuia să-l ţii de mână?

Ea îl privi cu ochi mari.

- Bill, nu-l ţineam de mână.

- Ba da, te-am văzut.

- Bill, mă iubeşti?

Bărbatul o privi lung, întunecându-se.

- Dacă tot vorbim despre idioţi, ce fel de întrebare este

asta? se răsti el.

- Stai jos şi ascultă-mă, îl rugă ea, trăgându-l spre un bananier sub care era o bancă.

După ce se aşezară faţă în faţă, îi povesti despre problemele şi întrebările ei legate de cele două femei.

în timp ce asculta, figura lui Bill se lumină, iar la sfârşitul povestirii, dădu din cap.

- Mă ierţi? o rugă el.

- Să te iert? repetă ea zâmbind. Trebuie să mă rogi vreodată să te iert pentru ceva?

Bill o studie o clipă, apoi zâmbi încurcat, privind spre hainele murdare şi spre mâinile acoperite de ulei.

- Hm, a trebuit să apari tocmai când sunt prea murdar ca să te pot atinge, mormăi el nemulţumit.

- Oh, cui îi pasă? râse Karen.

Cu o batistă, şterse petele de ulei de pe faţa lui. Apoi, abandonând această muncă inutilă şi care dura prea mult, râse înveselită, îi prinse faţa în mâini şi-l sărută cu pasiune. Uitând orice altceva decât prezenţa ei atât de aproape, bărbatul o cuprinse în braţe, strângând-o la piept. Pentru câteva clipe, lumea se opri în loc, în acel moment minunat în care inimile lor bătură la unison.

Capitolul 6

Când ajunse în spatele căsuţei numărul unu, în care locuia împreună cu mama ei, Karen o găsi pe Margery care o aştepta.

- Am ceva să-ţi arăt şi foarte multe să-ţi spun, spuse tânăra cu încântare. Ai un minut liber?

- De ce nu? E abia patru, iar Jennie şi Molly cred că mai pot avea grijă de toate încă un pic, răspunse Karen, iar cele două tinere se grăbiră spre camera lui Margery.

Căsuţa numărul opt era tăcută, iar tânăra şopti când ajunseră în dreptul ei.

- Acum dorm. Au somn foarte uşor.

- Foarte bine pentru ele, făcu o grimasă prietena ei.

Ajunseră la camera lui Margery, care închise uşa cu grijă în urma
lor.

Uimită, Karen privi hainele împrăştiate pe pat şi la cele care se vedeau din dulapul larg deschis.

- Oh, Doamne, murmură ea, impresionată.

- Nu sunt frumoase, Karen? exclamă Margery, mângâind rochiile întinse pe pat, lângă lenjeria nouă, ciorapii de mătase şi sandalele albe. Nu ştiu de ce domnişoara Emily a hotărât brusc să-mi cumpere haine. A spus că vor amândouă să fiu "îmbrăcată decent". Dar nu prea cred că acesta e motivul. Tu ce crezi?

Karen atinse hainele şi descoperi că erau din materiale ieftine. Toate obiectele de îmbrăcăminte răspândite prin

cameră nu costau mai mult de douăzeci şi cinci, treizeci de dolari, dar strălucirea din ochii tinerei arăta că erau cele mai frumoase haine pe care le avusese vreodată.

- Ei, să fim drăguţe, spuse ea în cele din urmă. Poate că au hotărât că modul în care te îmbrăcau nu le făcea cinste.

- Oh, Karen, n-au mai fost niciodată atât de drăguţe cu mine, şopti fata, cu ochi mari. Mă sperie un pic.

- Doamne, Margery, protestă Karen, dacă sunt rele cu tine, te sperie, dacă sunt drăguţe, la fel. Draga mea, nu poţi trăi toată viaţa într-o închisoare de teamă.

Tânăra dădu din cap gânditoare.

- Ştiu, recunoscu ea. La fel spune şi Stan. Oh, Karen, Stan este un bărbat minunat, nu-i aşa?

Karen deveni atentă.

- Da, este într-adevăr un tânăr pe cinste, ridică ea din umeri. Din nefericire, este foarte speriat la gândul că s-ar putea îndrăgosti vreodată. E unul dintre acei bărbaţi care crede, cum scria Kipling: "Cel care călătoreşte singur, ajunge mai departe."

Tânăra o privea uimită, fără să spună nimic.

- Doar nu crezi că Stan este. adică ar putea fi. se bâlbâi ea.

- Margery, draga mea, nu cred că trebuie să-ţi faci prea multe speranţe în ceea ce-l priveşte pe Stan, începu Karen cu blândeţe.

Margery se îmbujoră şi plecă privirea, ruşinată.

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Karen, n-aş îndrăzni niciodată, protestă ea. Numai că n-am mai avut vreodată un prieten. A fost foarte drăguţ cu mine, iar eu sunt recunoscătoare, atâta tot.

- Foarte bine, spuse Karen, acceptând minciuna înduioşătoare şi dorind din toată inima s-o creadă. Nu trebuie decât să te porţi prieteneşte cu el şi să fii atentă.

Ochii albaştri ai tinerei deveniseră aproape închişi la culoare. în expresia ei şi în înălţarea capului se zări o urmă de mândrie.

- Dacă mă avertizezi să nu mă îndrăgostesc de el, nu trebuie să te oboseşti, Karen. îmi dau foarte bine seama că nu s-ar putea îndrăgosti vreodată de un nimeni ca mine. Sunt sigură că are o mulţime de cunoştinţe drăguţe, bogate şi atrăgătoare- în cazul în care plănuieşte să se îndrăgostească vreodată.

Karen răspunse repede:

- Draga mea, nimeni nu planifică să se îndrăgostească. E ca o lovitură de fulger. Acum eşti liniştit, cu inima netulburată şi liberă ca pasărea cerului, văzându-ţi de treaba ta fără să deranjezi pe nimeni şi deodată, bum! Eşti îndrăgostită până peste cap. Aşa se întâmplă, nu e nevoie de nici un plan, crede-mă.

Prietena ei părea neatentă, privind în gol, cu ochi mari şi faţa palidă.

- Da, murmură ea ca pentru sine, aşa se întâmplă.

Karen o privi şocată, iar Margery se întoarse repede,

dându-şi seama că rostise cuvintele cu voce tare.

-Aşa trebuie să se fi întâmplat cu tine şi cu Bill, spuse ea repede, străduindu-se să-şi recapete veselia. Şi, într-o zi, dacă sunt norocoasă, o să mi se întâmple şi mie.

- Desigur, draga mea, dădu din cap Karen, admirând curajul fetei de a încerca să ascundă clipa de neatenţie.

-Ce crezi că ar trebui să port în seara asta la cină? întrebă Margery, prefăcându-se absorbită de această problemă. Rochia alb cu albastru? Nu-i drăguţă? Sau poate jacheta de mătase. sau rochia galbenă?

Mâna ei atinse cu blândeţe materialul lucios şi auriu, cu micile lui flori albastre şi albe.

- E prima rochie de mătase pe care o am, zâmbi ea. Poate ar fi mai bine s-o păstrez pentru o ocazie specială.

- Mai bine aşa, comentă Karen. O să-i convingem pe Bill şi pe Stan să ne ducă sâmbătă la dans. O să-i cucereşti pe toţi cu rochia asta! Cea cu alb şi albastru este potrivită pentru cină. Acum trebuie să fug, draga mea. Am lipsit toată după-amiaza şi nu vreau să descopere nimeni că e mai uşor fără mine!

Margery o însoţi la uşă şi-i spuse cu o voce blândă.

- Karen, îţi mulţumesc foarte mult.

- Pentru ce?

- Pentru că nu m-ai lăsat să mă fac prea tare de râs, răspunse ea, făcându-i loc ca să poată ieşi.

Câteva zile mai târziu, o maşină verde cu alb parcă lângă cafenea şi un tânăr înalt, în jur de douăzeci şi cinci

de ani, intră în birou.

Karen îi ieşi în întâmpinare.

- Bună, spuse el cu veselie, ochii lui negri zâmbind spre ea. Le caut pe domnişoarele Poindexter. Cred că sunt cazate aici, nu-i aşa?

Pentru o clipă, tânăra femeie rămase privind la el, dar când îi văzu privirea nedumerită se strădui să-şi recapete calmul.

- Da, sunt aici. Să vă conduc la căsuţa domniilor lor?

- Da, mulţumesc, dădu bărbatul din cap.

în timp ce mergeau pe alee, acesta privi în jur cu plăcere.

- E un loc foarte frumos. Nu cred că am mai văzut ceva atât de agreabil prin zonă.

- Ne place să considerăm pensiunea Granada ca un loc special, spuse Karen. Tatăl meu a făcut planurile şi, în mare parte, a construit-o singur.

-A făcut un lucru foarte bun, dădu el din cap, apoi se opri brusc. Ia te uită! şopti el.

Karen urmă direcţia privirii lui, descoperind-o pe Margery, îmbrăcată într-una dintre rochiile cele noi, stând pe iarbă şi jucându-se cu Chrissie.

Ca şi cum ar fi simţit privirile aţintite asupra ei, Margery ridică ochii şi-i zări, apoi se ridică repede în picioare cu o mişcare graţioasă. Obrajii i se aprinseră la vederea admiraţiei din privirea bărbatului.

- Oh, bună! spuse ea.

- Margery, acest tânăr vrea să le vadă pe domnişoarele Emily şi Anne, începu Karen, dar înainte să termine ce avea de spus, domnişoara Emily apăru în cadrul uşii.

- A, foarte bine, Gregory, exclamă ea cu entuziasm primitor. Mă bucur că ai putut să vii.

- Sunt încântat să mă aflu aici, domnişoară Emily, răspunse tânărul, luându-şi cu greu privirea de la Margery. Arătaţi splendid.

Nici nu mă miră, pentru că aţi găsit un loc minunat unde să vă petreceţi vacanţa.

-Nu-i aşa? zâmbi ea încântată. Anne şi cu mine ne-am îndrăgostit cu adevărat de pensiunea Granada- un loc într-adevăr fermecător.

Cu o expresie îngheţată, femeia se întoarse spre Karen.

-Karen, el este domnul Gregory Jason, spuse ea scurt. O să stea cu noi o săptămână sau două.

-îmi pare rău, domnişoară Emily, dar nu avem nici un loc liber.

- Oh, nici o problemă, o îndepărtă femeia. O să stea în camera lui Margery, iar ea se va muta cu noi.

Margery părea speriată, dar când domnişoara Emily o fulgeră cu privirea, plecă ochii resemnată.

Gregory spuse repede:

-Oh, nu, nu vreau s-o deranjez pe Margery.

-Prostii, îl întrerupse domnişoara Emily. Margery va fi încântată, nu-i aşa?

-Desigur, domnişoară Emily, voi face bagajul chiar

acum, fu de acord tânăra, întorcându-se spre camera ei.

- Lasă-mă să te ajut, spuse Gregory repede.

- în nici un caz, Gregory, îl opri femeia. Margery poate să se descurce şi singură. Oricum, Anne şi cu mine suntem nerăbdătoare să aflăm ce veşti ai pentru noi. Intră, te rog.

Bărbatul aruncă o privire rugătoare spre Margey, apoi o urmă pe domnişoara Emily în interior.

Margery se îndreptă spre camera ei, iar Karen o urmă.

- Margery, îmi pare rău că nu mai avem nici o cameră liberă, îşi ceru ea scuze.

Tânăra se întoarse spre ea.

- N-ar fi contat nici dacă ai fi avut o duzină, Karen, răspunse ea posomorâtă. Trebuie să-i plătească în această perioadă cazarea şi oricum plătesc pentru camera mea. Sunt norocoasă că nu ţi-au cerut să-mi pregăteşti un hamac într-unul dintre copaci.

Lua din dulap şi aşeza pe pat hainele cele noi, iar Karen o urmărea, îngrijorată.

- Cine este acest bărbat, Margery? întrebă ea neliniştită.

- Nu l-am mai văzut niciodată. Dar ieri au trimis telegrame şi au vorbit la telefon. Cred că este fie din partea firmei de avocaţi, fie din partea celei de investitori.

Margery se întoarse repede spre prietena ei, frângându-şi mâinile.

- Karen, sunt hotărâte să cumpere pensiunea Granada, dacă pot strânge suficienţi bani lichizi, explodă ea. Stiu că

nu e frumos să le înşel încrederea, dar ai fost bună cu mine şi cred că ai dreptul să ştii ce vor să facă.

Karen se apropie de ea şi o luă în braţe, încercând s-o liniştească.

- Nu-ţi face probleme pentru că le-ai divulgat secretul, draga mea. Stiam că asta au de gând. Domnişoara Emily a fost elocventă.

Margery o privi înfricoşată.

- Dar pot să facă acest lucru, Karen?

- Nu ştiu, Margie. Cred că da, dacă preţul nu va fi destul de mare... Proprietarii sunt oameni de afaceri şi sunt sigură că nu vor ezita să accepte o ofertă care le aduce profit, recunoscu tânăra femeie.

- Karen, dar e casa ta!

- Nu cred că acesta este un motiv pentru domnişoarele Poindexter. N-ar ezita nici o fracţiune de secundă, clătină tânăra femeie din cap cu amărăciune. La urma urmei, le-am înfuriat destul de tare. N-au primit foarte bine nici ameninţarea lui Stan că le va denunţa şi cred că sunt responsabilă în parte şi pentru acest lucru.

Margery începu să plângă în hohote.

- Oh, Karen, e numai vina mea! Dacă n-aş fi mers la plajă cu voi!

- Dacă n-ai fi mers, n-ai fi avut aceste haine drăguţe, îi aminti prietena ei, încercând să o consoleze.

- Astea? întrebă ea cu dispreţ, aruncându-le de pe pat

cu o mişcare a mâinii. Mai bine n-aş avea toată viaţa o rochie drăguţă, decât să vă fac probleme ţie, lui Molly şi lui Stan.

- Ei, nu-ţi face probleme, draga mea, o linişti Karen. Era ceva care urma să se întâmple, mai devreme sau mai târziu, aşa că nu e cazul să ne facem probleme. Poate nu vor reuşi să adune toţi banii.

- Oh, dacă vor cu adevărat, pot să adune foarte mulţi bani, ştiu foarte bine, continuă Margery să plângă.

Karen o bătu pe umăr.

- Draga mea, încetează şi adună-te, îi ordonă ea cu fermitate. Dacă nu, acest tânăr va crede că plângi pentru că nu vrei să pleci din cameră. Se va simţi foarte prost din acest motiv.

-Aş vrea să pot să-l fac să se simtă la fel de prost cum mă simt eu, răspunse tânăra printre dinţi.

Karen râse, o sărută pe obraz şi ieşi.

***

Cele două domnişoare Poindexter apărură în sala de mese la ora cinei împreună cu Margery şi cu Gregory. Tânăra purta rochia de mătase galbenă; era clar că domnişoarele consideraseră că rochia alb cu albastru nu era potrivită pentru ocazia festivă a sosirii lui Gregory.

Margery arăta ca o copilă lipsită de apărare, dar foarte atrăgătoare.

-Ce loc frumos este acesta, domnişoară Justin, spuse Gregory cu admiraţie.

-Mulţumesc, domnule Jason. Sper că şederea dumneavoastră va fi una plăcută, răspunse Karen cu politeţe, făcând semn unui chelner să le preia comanda.

-Oh, sunt sigur că va fi foarte plăcută, răspunse bărbatul.

- O să ne ocupăm de acest aspect, nu-i aşa, Margery? întrebă domnişoara Emily cu dulceaţă.

- Desigur, domnişoară Emily, se bâlbâi Margery, coborând privirea spre meniul din faţa ei, la trecerea lui Stan.

Acesta se îndreptă spre masa lui, iar Karen luă un meniu şi i-l oferi. Tânăra femeie văzu imediat privirea uimită pe care bărbatul o îndreptă spre masa la care Margery stătea împreună cu cele două femei şi cu un tânăr necunoscut.

-E un turist? întrebă el.

-Nu, stă temporar în camera lui Margery, răspunse Karen. Ea se va muta împreună cu domnişoarele.

Stan murmură ceva, vădit nemulţumit.

-Ei, măcar nu vor fi zăbrele la ferestre, comentă el, chiar dacă aceasta va fi singura deosebire între căsuţa numărul opt şi o închisoare.

-Gregory pare un tânăr decent, observă tânăra femeie.

-Da, e bine. Sunt cu adevărat fericit să aflu acest lucru,

mormăi Stan, apoi privi meniul din faţa lui. Nu aveţi cumva nişte arsenic la bucătărie?

-Din nefericire, lipseşte din meniul din această seară, clătină ea din cap. Şi e politica firmei să nu permitem să ni se omoare clienţii.

- A, nu, nu voiam să comand pentru cele două vrăjitoare, protestă Stan. Mă gândeam mai degrabă la mine.

-în acest caz, e bine că nu mai avem, deoarece aş fi tentată să mă alătur ţie în înghiţirea poţiunii eliberatoare.

- Da? ridică el sprâncenele întrebător. Tânărul este cumva o armă a vrăjitoarelor împotriva ta?

-E un reprezentant fie din partea avocaţilor, fie a investitorilor lor, Margery nu era sigură. în orice caz, reprezintă "necaz" cu "N" mare.

-Ştiu că mi-a displăcut la prima vedere, dar nu eram sigură din ce motiv, spuse Stan cu o expresie gânditoare. Acum ştiu.

Karen îi zâmbi cu afecţiune.

- Mulţumesc, eşti un adevărat prieten, declară ea, apoi se îndreptă spre un cuplu de nou-veniţi.

Mai târziu, Gregory şi Margery străbătură sala de mese şi ajunseră la tejghea, unde se afla acum Karen.

-Ne ducem la film, anunţă Margery. N-aţi putea veni şi tu cu Bill? Ne-ar face plăcere.

Tânăra femeie clătină din cap şi văzu uşurarea din privirea lui Gregory. Bărbatul o privea cu mare admiraţie

pe Margery, îmbujorată şi atrăgătoare în noua rochie.

- Mulţumesc, Margie, dar nu putem, răspunse Karen. Bill stă până târziu în această seară. Eu tocmai am trimis-o pe Molly la culcare, deci trebuie să rămân până la ora închiderii. Poate cu altă ocazie.

- Desigur, oricând, dădu din cap Gregory, zâmbind. Nu ştii cumva ce filme rulează în oraş?

Karen îi zâmbi.

- Depinde la care oraş te referi, răspunse ea. Suntem aproape la jumătatea distanţei dintre două oraşe: unul e la douăzeci şi una de mile în direcţia nord, celălalt, la douăzeci şi două spre sud. Oricum, dacă ai nevoie de informaţii, le găseşti aici, încheie ea, arătând afişul cu filmele de la fiecare cinematograf, aflat în stânga tejghelei.

- E singurul motel pe o distanţă de aproape patruzeci de mile? se interesă bărbatul cu curiozitate.

- Da, răspunse Karen. Sunt câteva hoteluri în apropierea oraşelor, dar proprietarii acestei pensiuni au cumpărat o mare parte din terenurile din jur, aşa că nu există o concurenţă prea acerbă.

Gregory privi din nou în jur, iar Karen se întristă, conştientă de gândurile lui. O pensiune la fel de frumoasă ca aceasta, cu un restaurant excelent, fără competitori serioşi ar fi într-adevăr o investiţie foarte bună. Ca şi cum ar fi fost conştient de privirea ei, bărbatul se întoarse spre ea şi, sub privirea neclintită şi rece, se îmbujoră.

- Margery, ce film vrei să vedem? întrebă el repede.

Sau le-ai văzut pe amândouă?

- Oh, exclamă tânăra, n-am mai văzut un film de ani întregi! în afară de cele de la televizior, desigur.

- Nu-mi vine să cred, clătină el din cap. în acest caz, să mergem, o să ai ocazia să vezi ceva mai recent decât din ultimii douăzeci de ani.

Gregory strecură braţul tinerei însoţitoare sub al lui şi se întoarse spre ieşire, cu o ultimă privire încurcată spre Karen.

- îmi pare rău că nu puteţi veni şi voi, spuse el.

Tânăra râse.

- Sunt sigură de acest lucru, îl ironiză ea, dar adăugă cu voce caldă. Mulţumesc totuşi pentru invitaţie.

El zâmbi şi, după ce Margery îi aruncase o privire imploratoare, cuplul se îndreptă spre uşă, întâlnindu-l pe Stan, care ieşea şi el.

- Oh, Stan! exclamă tânăra cu voce caldă, vreau să ţi-l prezint pe domnul Jason. Greg, el este domnul Blayden, un prieten.

- Bună ziua, spuse Gregory cu voce ezitantă.

- Bună, mormăi Stan, trecând repede pe lângă ei şi îndreptându-se spre Karen.

- Se duc la film, comentă tânăra femeie, cu toate că el părea să nu fie conştient de prezenţa ei.

- Mda, ce drăguţ! răspunse el cu o voce ursuză.

- Margery arată foarte bine în rochia ei cea nouă, nu crezi?

-Are o rochie nouă? N-am observat.

-Ar fi trebuit să observi, îi aminti ea. E prima rochie pe care o are de când a ieşit din scutece- iar acest lucru se datorează bătăliei tale cu paznicii de închisoare care s-au lăsat convinse şi i-au cumpărat haine noi. E foarte încântată că are ceva nou de îmbrăcat şi-ţi este extrem de recunoscătoare pentru că ai făcut posibil acest lucru.

Jennie se apropie zâmbind şi puse o ceaşcă de cafea în faţa lui Stan. Acesta ridică privirea spre figura ei atrăgătoare şi întrebă brusc:

-Jennie, vrei să mergi la film cu mine?

Tânăra femeie începu să râdă.

-Oh, vă mulţumesc, domnule Blayden. Mor de curiozitate să fac o plimbare cu maşina dumneavoastră grozavă, dar îmi e teamă că soţul meu n-ar fi foarte încântat.

-Eşti căsătorită? întrebă el speriat, deoarece nu părea să aibă mai mult de optsprezece sau nouăsprezece ani.

-Foarte căsătorită- şi am şi o fetiţă de şase luni, răspunse tânăra femeie cu fermitate şi se întoarse la bucătărie.

Karen se aplecă spre Stan, care puse cu grijă zahăr şi frişcă în cafea, deşi de obicei o prefera neagră.

- Nu există nici o lege care să împiedice un bărbat să se ducă singur la film, spuse ea cu blândeţe. Pot să-ţi spun unde se duc.

Stan tresări, ca şi cum l-ar fi înţepat cu un ac.

-Ai înnebunit? se răsti el. Ce mă interesează pe mine unde se duce- sau cu cine?

- Stiu că nu te interesează, răspunse ea bine dispusă, numai că-mi pari cam plictisit, iar pensiunea Granada doreşte mereu să-ţi păstreze oaspeţii mulţumiţi.

-Ei bine, nu sunt plictisit, declară el cu răceală. Sunt extrem de amuzat şi de antrenat. Cred că o să mă duc să citesc o carte.

Bărbatul ieşi trântind uşa, urmărit de privirea amuzată şi oarecum preocupată a lui Karen.

Bill apăru puţin peste zece pentru gustarea lui de seară, iar tânăra femeie i se alătură la masă.

-Bună! o întâmpină el cu obişnuitul zâmbet cald. Ce mai face fata mea preferată?

-Nu prea bine, a fost o zi grea, răspunse Karen.

- Spune-i lui tati despre ce e vorba, glumi el, dar când văzu îngrijorarea de pe figura ei deveni grav şi o întrebă repede. Draga mea, ce s-a întâmplat?

Ea îi povesti despre sosirea lui Greg şi despre ceea ce se întâmplase. Bill ascultă cu atenţie, încruntat şi uitând să mănânce.

-Sună destul de rău, recunoscu el în cele din urmă.

-Domnişoarele Poindexter sunt de-a dreptul radioase! S-au purtat de minune cu turiştii din căsuţe. Au rămas la televizor şi chiar au păstrat liniştea în timpul programului. Au plecat, desigur, când domnul Hopeton a anunţat cu fermitate că are de gând să urmărească westernul favorit

şi cu toţii păreau de acord.

- Foarte bine, felicitări domnului Hopeton. E un tip grozav, declară Bill, rămânând o vreme pe gânduri. Ce fel de persoană este acest Jason? Un bătrân scorţos, presupun. Pare singurul gen care li s-ar potrivi.

-Tocmai aici intervine ciudăţenia. E tânăr, atractiv şi. ei bine, a luat-o pe Margery la film, încheie ea, ca şi cum alte explicaţii n-ar mai fi fost necesare.

Bill o privi uimit.

- Stan Blayden cred că a adorat scena asta, glumi el.

Karen ezită o vreme, apoi recunoscu:

- îmi e teamă că iarăşi m-am amestecat.

- Domnişoară "Repară-tot", ce-ai mai făcut? clătină el din cap, privind-o cu afecţiune.

- în primul rând, ştiam că Margery era pe punctul să se îndrăgostească de el, iar el recunoscut că nu e genul interesat de căsătorie. Nu voiam să stau şi s-o văd suferind. E atât de vulnerabilă!

Bărbatul dădu din cap aprobator.

-Aşadar, ea a găsit acum un nou tovarăş de joacă, iar el a pierdut o prietenă, comentă el. Cum a suportat Stan această poveste?

- Mi-a cerut să-i asortez salata cu o porţie de arsenic, răspunse
ea.

-Hm, să reacţioneze atât de dur atât de devreme? Cred că băiatul a păţit-o rău.

- A spus că e supărat pentru că disputa lui cu domnişoarele Poindexter e motivul dorinţei lor de a cumpăra pensiunea. Nu că ar fi supărat din cauza lui Margery.

-Nu cred că e atât de preocupat de soarta ta şi a lui Molly, spuse Bill cu fermitate. E supărat pentru că acest tânăr a ieşit cu Margery. Foarte bine, îi va prinde bine să afle cum este să fii gelos, ca să nu mai încerce să-i facă pe alţii.

Karen îi prinse mâna, care o strânse cu căldură.

- Să nu mai fii gelos niciodată, Bill, îl rugă ea. E o pierdere de timp. Pentru mine, nu există nici un alt bărbat în afara ta. Si nici nu poate fi. Te rog, aminteşte-ţi mereu acest lucru.

-Promit, şopti el cu voce răguşită, apoi ridică mâna ei spre buze şi o sărută, fără să-i pese de privirile celorlalţi. Acesta este doar un mic avans, până când vom rămâne singuri şi voi putea să te sărut cu adevărat.

-O să ţin minte, zâmbi ea.

Capitolul 1

A doua zi, Karen ieşi din depozitul de lenjerie după ce verificase stocul de materiale şi dăduse ultimele indicaţii femeilor de serviciu. Se opri o clipă pe scări, iar sunetul vocilor de pe peluza din faţa căsuţei numărul opt ajunse până la ea.

Vocea lui Margery, neliniştită, era copleşită de cea subţire, de copil, a Sarei Lee.

- Oh, da, spunea Sara Lee, pisicile sunt animale ciudate şi fascinante. Chrissie, aici de faţă, probabil a fost o persoană importantă în vreuna din încarnările lui anterioare.

- încarnările lui anterioare? întrebă tânăra uimită, iar Karen se apropie, dornică să audă mai bine.

Sara Lee, îmbrăcată într-un costum înflorat de vară, cu nelipsita ţigară în colţul gurii, îl privea fascinată pe Chrissie.

Margery, aşezată pe iarbă, o privea cu un aer îngrijorat. Chrissie, de parcă ar fi fost conştient că este subiectul conversaţiei, era ghemuit pe iarbă şi o privea pe Sara Lee cu ochii lui aurii.

- Desigur, draga mea, spuse femeia, continuând să fixeze motanul cu o privire aproape hipnotică. Viaţa este eternă, nu ia niciodată sfârşit. Nu există moarte; pur şi simplu păşim dintr-o existenţă în alta. Una mai bună, dacă am fost cuminţi, una mai puţin bună, dacă nu. în acest fel, ni se acordă şansa să ispăşim păcatele pe care le-am făcut

în acest plan al existenţei. De fiecare dată când ne naştem, preluăm sufletul pe care l-am avut în acest plan. Sunt sigură că dragul tău Chrissie este un suflet foarte bătrân.

Margery întoarse capul şi-l studie pe Chrissie ca şi cum nu l-ar mai fi văzut vreodată. Dar ochii motanului erau în continuare fixaţi pe Sara Lee, care-l studia cu intensitate.

-Cred că într-una din vieţile trecute a fost un animal sălbatic, din junglă, dădu din cap femeia gânditoare. Poate că într-una din vieţile viitoare va fi o pasăre- continua înălţare spirituală a migrării sufletelor. Desigur, nu prea cred că se va naşte vreodată ca om. Ar fi un pic prea mult să sperăm pentru un animal.

Ochii albaştri ai tinerei se întunecară.

- Nu văd de ce nu? Chrissie e la fel de bun ca o mulţime de oameni şi mai bun decât unii dintre ei! exclamă ea.

Sara Lee zâmbi cu blândeţe.

- Oh, dar sufletele animalelor sunt transportate în corpurile altor animale, nu în trupuri de oameni, explică ea cu răbdare. Poate că a fost una dintre pisicile sacre ale egiptenilor, sau poate unul dintre leii care au atacat creştinii în timpul lui Nero.

Margery se uita cu uimire la Chrissie.

-Poate că îşi ispăşea păcatele, când l-ai găsit mort de foame pe treptele bisericii, continuă femeia cu voce visătoare.

Karen fu deodată conştientă de prezenţa lui Stan lângă ea. Când ridică privirea şi văzu furia din ochii lui, îi puse o

mână liniştitoare pe braţ şi-l trase ceva mai departe, pentru a nu fi auziţi.

- Doamne, femeia aceasta e nebună? întrebă el indignat. N-am mai auzit aşa o tâmpenie în viaţa mea.

în spatele lor se deschise o uşă şi Joanna apăru, în pantaloni scurţi şi tricou, zâmbind amuzată.

-Te-am auzit, îi spuse ea lui Stan şi mi-am imaginat că Sara Lee a început să bată din nou câmpii pe subiectul ei favorit: fenomenele paranormale.

-Tocmai îi spune lui Margery că motanul ei, Chrissie, a fost unul dintre leii care i-au mâncat pe creştini în timpul lui Nero, explică răbdătoare Karen.

Joanna îl privi pe Stan şi râse.

- Presupun că nu crezi în transmigrarea sufletelor şi restul poveştilor asemănătoare?

- Dar crede cineva- care e în totalitatea facultăţilor mintale? se răsti el.

- Nu ştiu prea bine, spuse Joanna, prinzându-l de braţ şi conducându-l spre alee. Am avut câteva conversaţii ciudate la serile de discuţii organizate de Sara Lee. Am auzit nişte lucruri, exprimate cu cea mai mare convingere şi sinceritate, încât am început să mă întreb.

-Dar sunt sigur că nu le-ai crezut, insistă Stan.

-Nu, n-am nici o legătură cu fenomenele paranormale, mărturisi ea înveselită.

-Dar preţioasa dumitale Sara Lee pare să le creadă, o ironiză el.

-Oh, nu! Nu le crede, răspunse Joanna.

Stan se opri pe alee şi o privi.

-Aşadar, nu încearcă decât s-o sperie pe Margery?

- Desigur că nu. Nu crede că există fenomene paranormale; e sigură de acest lucru, spuse femeia cu voce gravă, chiar dacă ochii îi străluceau. La un moment dat a avut probleme cu una dintre povestirile pe care le scria. Ca epocă, se petrecea în timpul scrierilor lui Sir Walter Scott. Eroul principal era un tânăr cavaler obscur, de care nu prea se auzise. Materialul era foarte puţin, ceea ce o deranja mult. Am încercat s-o conving să abandoneze cartea şi să scrie despre altceva, dar până atunci se îndrăgostise de tânărul cavaler şi era hotărâtă că va scrie despre el, astfel încât lumea să-l poată admira, aşa cum merita. într-o dimineaţă a venit la micul dejun cu o expresie radioasă. Sir Walter Scott venise s-o ajute să scrie cartea, iar pentru că el ştia foarte multe despre tânărul respectiv, îi va furniza informaţiile pe care nu le putuse descoperi în altă parte. Iar cartea a continuat splendid până la sfârşit. De fapt, s-a şi vândut excelent.

Stan şi Karen o priveau cu neîncredere, iar ea le întâlni privirile cu un zâmbet inocent.

- Cu altă ocazie, scria o carte despre egipteni, iar H. Rider Haggard a venit s-o ajute, continuă ea.

-Nu cred! Inventezi toate acestea! o acuză Stan.

- Deloc, negă ea cu seriozitate. Stiu că pentru noi pare o nebunie, dar pentru ea e foarte simplu. Se poate adresa

la nevoie specialiştilor într-un anume subiect, chiar dacă au trăit în urmă cu sute de ani, şi să primească toată informaţia de care are nevoie pentru cartea la care lucrează. De aceea. nu trebuie să rămânem la
Londra sau New York, unde sunt muzee şi biblioteci în care ar trebui să-şi facă documentarea. Poate intra în contact cu un expert în orice moment.

- E cel mai nebunesc lucru de care am auzit vreodată, protestă Stan, iar Karen se înfioră, chiar dacă soarele strălucea cu putere.

- Nu-i aşa? fu de acord Joanna. Când am început să lucrez pentru ea, mă înspăimânta. Se purta cu foarte mare naturaleţe şi vorbea foarte liniştită despre "contactele" ei. Uneori, la micul dejun, venea şi-mi spunea: "Oh, acum ştiu ce înseamnă acele hieroglife. Domnul Haggard a venit azi-noapte şi mi-a spus. A avut şi el ceva probleme cu ele şi era foarte amuzat că nu reuşim să le traducem".

Femeia îi privi pe amândoi, apoi ridică din umeri cu un gest de neajutorare.

- Nici eu nu înţeleg, dădu ea din cap, dar aşa stau lucrurile!

Când nici unul dintre ei nu spuse nimic, îi privi pe rând.

- Si chiar dacă vă imaginaţi că este nebună sau nu, n-are nici o importanţă, spuse ea cu răceală. E o femeie drăguţă, ţin foarte mult la ea. Cărţile ei se vând bine, e populară şi fericită- aşa că n-avem nici un drept s-o judecăm.

-Nimeni nu încearcă s-o judece, răspunse Stan. Poate fi oricât de ciudată doreşte, atâta vreme cât nu încearcă s-o sperie sau s-o supere pe Margery.

Joanna îl privi cu ochi mari.

- De când este Margie responsabilitatea ta? întrebă ea cu voce blândă.

Karen văzu tresărirea lui şi felul în care se încordă. Apoi, fără să răspundă, se îndepărtă cu paşi mari. Câteva secunde mai târziu, zgomotul motorului Jaguarului lui ajunse până la ele.

Joanna se întoarse şi o privi pe Karen.

-Aşadar, lucrurile stau aşa, comentă ea. E nebun după Margie, dar e înspăimântat că-l va prinde în plasă. Foarte bine, sper că o s-o facă. Băiatul acesta n-are nevoie decât de o căsnicie fericită- şi sunt sigură că Margie e persoana care i-o poate oferi.

- Poate că da, ezită Karen, apoi adăugă repede. Trebuie să mă întorc la lucru. Ne vedem mai târziu.

Zilele se scurseră cu greu, iar tensiunea care o cuprinsese pe Karen crescu o dată cu trecerea lor. Pe măsură ce trecea timpul, cele două domnişoare Poindexter păreau din ce în ce mai mulţumite. Era evident că erau încântate de modul în care mergeau lucrurile. Pentru Karen, aceasta nu era o veste bună.

Greg îşi petrecea dimineţile cu cele două bătrâne, uneori plecau împreună în maşina lui, întorcându-se seara.

Pentru că pensiunea era ocupată în totalitate, iar traficul creştea cu fiecare zi, rezultând un număr foarte mare de turişti la mese, Karen şi Molly erau prea ocupate să-şi mai facă probleme privind planurile domnişoarelor Poindexter. Dar uneori, trează în pat, prea obosită fizic să poată adormi, Karen îşi amintea cu îngrijorare de planurile acestora, iar dimineaţa o prindea mai obosită decât fusese seara, când se dusese la culcare.

Bill o urmărea cu îngrijorare, nemulţumit că nu poate face nimic s-o ajute. în următoarea zi liberă, bărbatul veni la pensiune s-o invite pe Karen să petreacă după-amiaza la plajă. Nu ştia prea bine cum se întâmplase, dar când maşina se îndrepta spre plajă, pe bancheta din spate stăteau Margery şi Greg, întâlnirea planificată în doi devenind din nou în patru.

Când maşina părăsi parcarea, Stan îi urmări cu privirea din cafenea, iar figura lui era atât de întunecată încât Jennie, care îi aduse cafeaua, îi spuse:

- Domnule Blayden, e o zi atât de frumoasă! De ce nu vă duceţi la o plimbare? Poate puteţi încerca să mergeţi la pescuit.

Bărbatul ridică privirea mohorâtă.

-Jennie, urăsc pescuitul. şi ce rost are să te duci la plajă singur?

- Oh, doamne, protestă ea nemulţumită, dacă aş avea o maşină frumoasă ca a dumneavoastră şi atâta timp la

dispoziţie, în nici un caz nu aş sta să mă uit cu priviri ucigătoare într-o ceaşcă de cafea.

Stan o privi, uimit de vehemenţa ei.

- Voi, oamenii bogaţi, mă îmbolnăviţi, continuă tânăra femeie. Aveţi munţi de bani, dar nimic nu vă amuză cu adevărat. între timp, eu şi Tim muncim ca nişte sclavi să ne plătim toate datoriile, dar nu reuşim niciodată. Simţim tot timpul ameninţarea fiscului şi teama că se va creşte chiria, iar eu trebuie să muncesc aici, în loc să stau acasă cu minunata mea fetiţă. Dacă singurul lucru de făcut ar fi să mă distrez, poţi să fii sigur că aş face-o, fără nici o problemă!

Trânti zaharniţa pe masă în faţa lui şi-l privi urât.

- Uite ceva ce voiam să spun de o mulţime de vreme, încheie ea. Aşa că poţi să mă reclami dacă vrei să fiu concediată.

Nu-mi pasă! Ai lumea la picioare şi stai aici şi te plictiseşti! Oh, mă scoţi din minţi!

Stan era prea speriat de această izbucnire ca să spună ceva, în afară să se uite uimit la ea. Când femeia se întoarse să plece, îşi reveni şi strigă după ea:

- Jennie, vino înapoi!

Tânăra femeie ezită, apoi se întoarse şi se opri în faţa lui, privindu-l sfidător.

- Uite ce este, Jennie, n-am nici cea mai mică idee ce a provocat această izbucnire.

- Nu? întrebă ea, încă furioasă. Sunt atât de sătulă de

voi, să vă văd stând şi autocompătimindu-vă...

- Nu-s de acord cu aşa ceva!

- Nu mă interesează! se răsti ea. Oricum o să mă reclami şi voi fi concediată, aşa că măcar pot să spun ce cred. Stai aici şi-ţi plângi de milă pentru că un alt bărbat o crede pe Margie un înger, ceea ce şi este. Dar nu ridici nici un deget s-o cucereşti. Si nu-mi spune că nu te interesează, pentru că am văzut cum te uiţi la ea.

- Adică, vrei să spui. că eu, se bâlbâi el indignat.

- Si nu e adevărat? Te roade să vezi că toată lumea a înţeles ce simţi pentru ea, în timp ce stai aici ca o statuie şi-l laşi pe un altul să plece cu ea. Puteai s-o ai foarte uşor, înainte de apariţia tipului nou, Jason. Dar acum nu mai ştiu. E foarte drăguţ, iar domnişoarele acelea bătrâne au o părere bună despre el. După cum se ştie, Margie face tot ce spun ele. Dacă o să-i ceară să-l ia de soţ, probabil o va face.

- Eşti o fată uimitoare, Jennie, spuse Stan gânditor.

- Da, sigur, sunt fantastică! îl ironiză ea. Nu găseşti în fiecare zi o fată în stare să-şi piardă slujba pentru că are curajul să-ţi spună ce fraier eşti!

-Tot spui că o să te reclam şi că o să-ţi pierzi slujba, interveni el. De ce aş face una ca asta?

- Nu cred că e foarte amuzant ca una dintre angajatele hotelului să-ţi spună lucruri neplăcute despre propria persoană, spuse ea cu încăpăţânare.

Stan o studie o clipă, iar când un cuplu parcă în

apropriere şi intră în cafenea, continuă s-o privească în clipa în care le ieşi în întâmpinare.

Oare, în cele din urmă, fusese atât de transparent în ceea ce-o privea pe Margery?

După ce-i servise pe ceilalţi doi, tânăra femeie se întoarse la el şi, privindu-l cu ochi reci şi neprietenoşi, dar şi neliniştiţi, întrebă:

- Mai doriţi ceva, domnule Blayden?

Stan o privi încruntându-se.

- Mulţumesc, am avut destul, spuse el cu voce morocănoasă.

Jennie ezită, apoi îl întrebă direct:

- Mai lucrez aici?

Stan o privi nedumerit.

- Cred că da. De ce mă întrebi pe mine?

- N-o să ceri să fiu concediată?

- Copil prostuţ, de ce aş face aşa ceva?

- Păi, am fost foarte nepoliticoasă.

-Aici ai dreptate.

- Si nu-mi voi cere scuze.

- Ţi-a cerut cineva să-ţi ceri scuze?

- Nu, dar oricum n-aş face-o. Era adevărat.

Spre uimirea ei, Stan începu să râdă.

-Acum, după ce le-ai spus, te poţi linişti, o asigură el. Poate că sunt lucruri care trebuiau spuse, dar pentru binele tău, mă bucur că mi le-ai spus mie, nu unuia dintre ceilalţi oaspeţi.

-Ca de exemplu celor două vrăjitoare?

-Da, de exemplu lor.

-Oh, nici nu mă gândesc să le spun lor. Nu că mi-ar fi frică- o chelneriţă bună are mereu de lucru în zilele noastre. îmi place aici pentru că soţul meu lucrează în apropiere. Dar este un sezon ocupat şi ne putem găsi oricând de lucru în altă parte. Nu-mi e teamă că voi fi concediată. Dar cele două bătrâne nu sunt plictisite, pentru că sunt prea ocupate să-şi aibă grijă de bani şi să lupte să nu fie înşelate cu un cent.

-Aşadar, sunt doar eu cel care te enervează, declară el.

-De fapt, mă enervează să văd că stai degeaba şi laşi să-ţi scape o fată grozavă ca Margery doar pentru că-ţi e prea lene să te mişti, recunoscu ea. Ai fost foarte drăguţ, lăsându-mă să-ţi spun toate acestea. Acum mă simt mult mai bine- mulţumesc mult.

Tânăra îi zâmbi cu prietenie, apoi dispăru în direcţia bucătăriei. Stan rămase o vreme nemişcat, apoi se ridică şi ieşi, îndreptându-se spre camera lui.

Când ajunse la capătul aleii, zări un ghem portocaliu de blană pe scările care duceau la fosta cameră a lui Margery. Pentru o vreme, Stan rămase nemişcat, privind pisica. Chrissie îl urmărea şi el cu atenţie, alertat şi neliniştit, gata să alerge spre copacul din apropiere la prima mişcare ameninţătoare. Bărbatul stătea nemişcat, cu mâinile în buzunare. Nu-i plăceau pisicile, nu-i plăcuseră niciodată. Dar această pisică era o pisică specială: era a lui Margery.

Aceasta era o diferenţă enormă, îşi aminti el.

- Bună, amice, murmură el în cele din urmă.

Chrissie se încordă, gata să sară, dar nu făcu nici o mişcare. Ochii lui galbeni îi fixau pe Stan.

Bărbatul tresări la auzul unei voci din spate:

- Nu mai necăji motanul lui Margery.

întorcându-se, o descoperi pe Joanna, îmbrăcată de oraş, cu câteva plicuri într-o mână şi în cealaltă cu un obiect cenuşiu, pe care-l oferi pisicii.

- E nebun după creveţi, îi spuse ea peste umăr, când Chrissie acceptă cadoul cu o încântare evidentă. Dacă vrei să te împrieteneşti cu el, dă-i creveţi.

- O să ţin minte, zâmbi Stan. E un motan formidabil, nu-i aşa? Nu pare să se împrietenească prea repede...

Ochii ei străluciră.

- Oh, ştie că nu-ţi plac pisicile şi este foarte sensibil, spuse ea cu ironie. Pisicile au o personalitate ciudată.

- încep să cred şi eu, dădu el din cap. Dar nu înţeleg de ce crede că nu-l plac. N-am fost niciodată ostil..

- Te sfătuiesc să nu încerci. Are nişte gheare criminale şi ştie să le folosească, îl asigură Joanna.

Stan privi plicurile din mâna ei şi, spre propria surprindere, întrebă:

- Pot să le pun eu la poştă? Mă duc în oraş.

-Mulţumesc, dar trebuie să fac şi câteva cumpărături, de care nu sunt prea sigură. Mă gândeam că poate mă duc şi la un film, dacă tot ies.

Joanna îl privi pe bărbatul din faţa ei cu curiozitate.

- Te simţi singur? întrebă ea cu voce blândă. Nu trebuie să-ţi fie ruşine, continuă ea, fără să aştepte răspunsul, şi eu mă simt singură. Destul de des. Dar am învăţat să mă adaptez. Trebuie s-o faci, când eşti o banală fată bătrână.

- E ridicol. Nu eşti banală.

- Nu?

- Desigur că nu, eşti destul de atrăgătoare şi foarte distinsă.

- Iar tu eşti un mincinos încântător, dar accept flatarea cu recunoştinţă veşnică. Dacă vrei, putem să mergem împreună în oraş şi poate şi la film- dacă nu te deranjează să fii văzut cu o fată bătrână ca mine, chiar dacă atrăgătoare şi distinsă.

Joanna îl ironiza, dar privirea ei era deschisă şi prietenoasă.

- Consider un privilegiu să fiu văzut cu tine, Joanna, şi sunt onorat de invitaţia ta. Luăm maşina mea? întrebă el, zâmbindu-i cu căldură.

- Chiar te rog. N-am fost niciodată într-un Jaguar şi cred că e o experienţă pe cinste, fu ea de acord, apoi îi dădu braţul, îndreptându-se împreună spre parcare.

In oraş, găsiră un loc de parcare aproape de poştă, iar ea coborî, zâmbindu-i.

- Ne vedem aici peste o oră. E bine? întrebă ea, apoi începu să râdă. Mă simt atât de tânără şi de copilăroasă. Nu m-am mai simţit aşa de. de mult timp. Eşti un tânăr pe

cinste, Stan.

înainte ca bărbatul să poată răspunde, ea era deja pe trotuar şi se îndrepta spre clădirea poştei, păşind cu graţia unei feline.

Când Joanna se întoarse, el era încă în maşină, privind mulţimea cu un zâmbet amuzat, pe care ea îl remarcă imediat.

- Arăţi de parcă te-ai fi amuzat cât timp am lipsit, îl acuză ea, aruncând câteva pachete în maşină. Ce facem acum? Mergem la film? E un western, ştii? Mulţi bărbaţi adoră acest gen de film, iar eu pot să mă prefac mulţumită, dacă te face să te simţi bine.

- Nu, nu mă face, răspunse el cu fermitate, deschizându-i uşa. E o zi prea frumoasă ca să ne înghesuim într-o sală de cinematograf şi să ni se spargă urechile cu salve de tun sau ceva asemănător. Ce părere ai de o plimbare mai lungă?

- Sună bine, zâmbi ea încântată, apoi se aşeză lângă el, cu palmele încleştate în poală. Am vorbit tot drumul spre oraş, acum este rândul tău. Trebuie să-mi spui tot despre tine. Si nu începe spunând cu modestie: "Oh, nu e prea mult de povestit". Trebuie să fie, iar eu vreau să aud.

Stan râse.

- Regula numărul unu în Cartea Cuceririlor: pune-l pe bărbat să vorbească despre el şi ascultă-l cu ochi mari şi murmurând politicos: "Ce fascinant! Spune-mi mai multe!".

Joanna chicoti.

- Pare o regulă bună. Păcat că n-am învăţat-o în tinereţe! Cine ştie ce s-ar fi întâmplat? Dar te rog. Te-ai născut.

-De asta sunt sigur, dădu el din cap cu gravitate. Treizeci şi unu de ani în urmă, într-un mic orăşel din apropiere de New York. Singurul fiu al unor părinţi săraci, dar cinstiţi.

- Desigur, fu ea de acord. Cum ar putea să înceapă altfel o poveste clasică americană?

-Te rog să nu mă întrerupi, spuse el cu convingere. Am crescut, am mers la şcoală, apoi la facultate şi. iată-mă!

-Iar Jaguarul? îi făcu ea un semn cu ochiul.

- Oh, Jaguarul, ezită el. L-am câştigat la loterie, declară el triumfător.

Joanna îl privi calmă.

- Cu alte cuvinte, nu e treaba mea şi ar trebui să-mi ţin gura, concluzionă ea.

- Ah, nu, Joanna, se scuză el dându-şi seama că o jignise. Nu încercam decât să fiu amuzant. dar n-am prea reuşit, din câte se pare. Povestea vieţii mele nu e foarte palpitantă şi nu voiam să te plictisesc. După facultate am făcut armata, fără prea multe peripeţii, deoarece n-am ajuns mai departe de o muncă de birou la Pentagon. Apoi am intrat în publicitate, pentru că un prieten mi-a oferit o slujbă. Apoi a urmat televiziunea- cea mai neplăcută experienţă. Nu ştii dacă ai sau nu o slujbă, până la măsurătorile de audienţă. Dacă erau înalte, erai băiatul de

aur, cu o slujbă sigură. până la apariţia următoarei măsurători. Dacă erau scăzute, erai privit ca un monstru de pe altă planetă, iar toată lumea, începând de la directorul canalului până la femeia de serviciu te privea urât. Apoi un unchi de care n-auzisem niciodată a murit în Alaska. Am descoperit că, pentru că eram singura rudă, am moştenit toată averea lui. După ce-am plătit toate datoriile, am rămas cu vreo sută de mii de dolari. Aşa că am părăsit slujba din publicitate, dătătoare de ulcer şi de dureri de cap. Nu mă duceam nicăieri anume, pur şi simplu voiam să scap pentru o vreme. Astfel, am ajuns la pensiunea Granada. E un loc frumos, liniştit şi nu văd nici un motiv pentru care m-aş grăbi. Nu mai vreau să mă grăbesc.

Joanna îl privi curioasă.

- Si nu te-ai gândit niciodată la căsătorie? întrebă ea.

- Deloc! In timpul facultăţii a trebuit să muncesc, la fel şi mai târziu, în armată. Cât am lucrat în publicitate, cu atât mai mult nu aveam timp de nimic.

- E păcat, observă ea.

Stan o privi uimit.

- Păcat? repetă el.

- Cred că ai fi fost un soţ şi un tată minunat, dacă ai fi început la timp, spuse ea încet. Dar, după treizeci de ani, e mai greu să te adaptezi. La această vârstă ajungi să fii pretenţios şi să ţii la propriile rutine. Dacă te căsătoreşti cu o femeie mai tânără, ea trebuie să se adapteze. Dacă e de

aceeaşi vârstă sau mai în vârstă, tu trebuie să te adaptezi.

- Hm, nu e o imagine prea plăcută pentru două persoane de vârstă mijlocie, aşa ca noi. comentă el, încruntându-se.

- Oh, oricum, comentă ea, evadând din starea de spirit contemplativă, din moment ce nici unul dintre noi nu este interesat, problema e pur teoretică, nu-i aşa? întâmplător, vreau să declar că nu încerc să te cuceresc.

- Dar cine a spus aşa ceva?

- Nu ştiu. Bărbaţii au nişte idei mai ciudate, mai ales dacă a trebuit să lupte toată viaţa cu femei care încearcă să-i prindă.

- Da, a trebuit să mă apăr cu o bâtă, declară el cu seriozitate, dar cu ochii strălucind.

- Sunt sigură, dădu ea din cap cu convingere. Eu am primit o propunere când aveam nouăsprezece ani.

- De la un bărbat care nu te interesa?

- De la un bărbat pe care-l adoram, spuse ea cu gravitate, iar vocea îi tremură imperceptibil. Dar era mama, erau surorile mai mici- iar el avea responsabilităţile lui. Stiam că n-are nici un rost.

Stan şopti cu voce blândă:

-Joanna, îmi pare foarte rău.

- Mulţumesc, răspunse ea scurt, apoi respiră adânc, aruncând o privire spre ceas. Ar fi mai bine să ne întoarcem acasă. Sara Lee se va întoarce încet la realitate şi, dacă nu sunt acolo să o ţin de mână, se supără. Vrea să

fiu mereu lângă ea după încheierea zilei de lucru, ca să-mi spună ce lucruri minunate a mai scris.

Capitolul 8

Câteva zile mai târziu, când Molly şi Karen erau acasă, odihnindu-se după nebunia de la prânz, Bill parcă în faţa cafenelei şi coborî din maşină, urmat de un tânăr înalt, care semăna destul de bine cu el.

Bill vârî capul pe uşă, iar Jennie îi strigă:

- E acasă, Bill, ia patruzeci de minute pauză.

Bărbatul îi zâmbi.

- O să pun capăt acestui răsfăţ, spuse el cu fermitate, apoi se îndreptă spre uşa de la căsuţa numărul unu.

Tânărul înalt îl însoţi, încântat de exuberanţa lui. Bill bătu la uşă, strigând:

- Opreşte-ţi câinii, doamnă. Vin cu gânduri paşnice, de curtare.

Molly deschise uşa, râzând:

- Bill, nebunule, intră!

Peste umăr, îi strigă fiicei ei:

- Leagă dulăii, draga mea. Acel bărbat este aici.

- Dă-l afară, nu vrem bărbaţi aici, răspunse Karen cu voce somnoroasă, dar înveselită.

- Sus din pat, leneşo! Am veşti pe care sunt sigur că vrei să le auzi, strigă Bill, apoi se întoarse spre tânărul cu care venise şi spuse cu căldură. Molly, e cineva pe care voiam să-ţi prezint de ceva vreme: fratele meu, Marsh. Marsh, ea este doamna care sper să-mi fie soacră înainte a mai îmbătrâni.

Molly îi zâmbi tânărului.

- Mă bucur să te cunosc în sfârşit, Marsh. Bill vorbeşte mereu despre tine.

- Si mie mi-a făcut capul calendar povestind despre dumneavoastră, doamnă Justin şi despre fiica dumneavoastră cea fabulos de frumoasă, răspunse Marsh.

Din uşa dormitorului, Karen întrebă cu voce dulce:

- M-a chemat cineva?

Ochii ei întâlniră figura radioasă a lui Bill, care alergă spre ea, o prinse în braţe şi o sărută apăsat.

- Bill! exclamă ea jenată, îmbujorându-se.

- Draga mea, vrei să fii soţia mea? întrebă el.

Karen îl privi cu ochi mari, apoi se întoarse spre Molly şi Marsh.

- Desigur, nebunul meu scump, am avut întotdeauna intenţia asta.

- Acum? insistă el. Chiar în această clipă?

- Oh, Bill, ce se întâmplă?

- Karen, iubito, ţi-l prezint pe Marsh, fratele meu! Mai corect spus, doctorul Marshall P. Ramsey, spuse el încântat.

- Marsh, mă bucur să te cunosc în sfârşit, zâmbi Karen.

- Mulţumesc, Karen, nici nu ştii ce încântat sunt să te cunosc, declară bărbatul cu sinceritate. Am aşteptat cu nerăbdare acest moment de când Bill a început să-mi vorbească despre tine.

Molly îi privi pe toţi, apoi spuse cu ospitalitate:

- De ce nu stăm jos?

- Nu prea cred, răspunse Bill cu gravitate, cu ochii strălucind. Dacă ai sugera să zburăm, aş fi de acord imediat. Dar să stăm jos? Mă îndoiesc.

Marsh râse şi-l împinse pe canapea şi, după ce-i ţinu scaunul lui Molly, se aşeză şi el.

- Karen, dacă poţi să-l faci pe fratele meu să tacă o secundă, o să explic despre ce este vorba, spuse el.

Mâna lui Bill o prinsese pe cea a lui Karen, iar bărbatul zâmbea cu atâta căldură, încât ea era sigură că nu-i va mai fi vreodată frig.

- E destul de simplu, începu Marsh.

- Simplu? E un adevărat miracol, asta este!

Fratele lui îl privi înţelegător.

- Si prietena mea crede acelaşi lucru, spuse el liniştit.

Uimit, Bill repetă:

- Prietena ta?

- De ce nu? E asistentă la spital, în ultimul an de practică şi va termina înainte să ne mutăm la Dorsetville, răspunse Marsh. Stii, Karen, m-am simţit foarte prost ştiind că tu şi Bill vreţi să vă căsătoriţi, dar nu puteţi, pentru că el mă ajuta să-mi termin facultatea şi rezidenţiatul. Aşa că m-am străduit să găsesc o soluţie să nu-l mai împovărez şi să poată fi liber să se căsătorească. Până la urmă, am găsit o soluţie perfectă.

- Continuă, te rog, îl imploră tânăra, nerăbdătoare.

- Există foarte multe orăşele care au nevoie de medici, dar este foarte greu să găsească, deoarece majoritatea

tinerilor vor să se stabilească într-un oraş mare, cu multă clientelă. La urma urmei, nu-i poţi condamna. După toţi anii de muncă, e dreptul tău să te aşezi cât mai bine. La un moment dat, am aflat despre un orăşel care este atât de dornic să găsească un medic, încât au construit un spital, o casă cu un birou alături, complet utilat şi au garantat un venit de două sute de dolari pe lună, dacă se stabileşte acolo. Am fost să văd oraşul respectiv şi am întâlnit multă lume. Mi-au plăcut, iar eu le-am plăcut. în cele din urmă, totul a fost aranjat. în trei săptămâni, mă voi stabili acolo. Iar Gail, prietena mea, o să vină cu mine. Cei din oraş erau copleşiţi de încântare când au aflat că vor primi nu doar un medic, dornic să semneze un contract pe cel puţin cinci ani, dar şi o asistentă calificată! Nu e o soluţie perfectă?

Karen spuse repede:

- Numai dacă eşti sigur că tu şi Gail doriţi acest lucru cu adevărat. Nu trebuie să faci acest lucru doar de dragul meu şi al lui Bill. Dacă ai prefera să te stabileşti într-un oraş mare.

- Vezi? Ce ţi-am spus? întrebă Bill cu mândrie. Nu e cea mai grozavă din lume?

Marsh îi zâmbi lui Karen cu căldură.

-Nu ştiu cum să o calific, Bill, chiar dacă tu eşti destul de special pentru mine, recunoscu el.

- Marsh, voiam să spun că nu trebuie să-ţi sacrifici cariera doar ca noi să ne putem căsători mai repede decât am planificat, spuse Karen. Stiu cât de mult ai învăţat şi

cât ai muncit. Dacă vrei să te specializezi sau să alegi un oraş mare, nu trebuie să ne laşi să stăm în calea ta. Putem să aşteptăm, Marsh- am prefera mai degrabă acest lucru, decât să renunţi la ceva ce-ţi doreşti.

-Mulţumesc, Karen, dădu din cap Marsh, privind-o cu afecţiune. E foarte frumos din partea ta, dar te rog că mă crezi că suntem încântaţi de această şansă, eu şi Gail. Nu vreau să mă crezi îngâmfat, dar orice doctor care merită acest titlu îşi doreşte să ajungă acolo unde este nevoie de el. De altfel, de aceea am ales medicina. Gail crede ca şi mine că singura ocazie care ne trebuie este aceea de a fi de ajutor- şi în Dorsetville chiar este mare nevoie de un medic. Sunt oameni de treabă, vom avea o casă şi nu un apartament înghesuit şi vom avea prieteni şi vecini, ceea ce nu prea ai într-un oraş mare.

Tânăra îl asculta cu atenţie, privindu-l în ochi.

-Gail vine dintr-un oraş mare? întrebă ea.

Marsh dădu din cap aprobator.

-Născută şi crescută în Atlanta.

-Si crezi că va fi fericită într-un orăşel ca Dorsetville? se îngrijoră Karen.

Bărbatul râse.

-Am luat-o acolo, înainte de semnarea contractului. Tot oraşul a venit să ne primească. A fost un adevărat banchet, s-au ţinut discursuri şi toţi erau atât de prietenoşi, încât aproape au făcut-o să plângă. Iar ea nu plânge prea uşor. Apoi, s-a îndrăgostit de casă. Oh, vom fi fericiţi acolo,

sunt sigur. Nu e puţin lucru să poţi să fii de ajutor celor care au într-adevăr nevoie.

Karen respiră adânc şi se întoarse spre Bill:

- Bill, pare într-adevăr minunat!

- Poţi să fii sigură de asta, o asigură el. Acum, trebuie să ne căsătorim. Nu cred în logodnele îndelungate. Ce părere ai de mâine după-amiază? Azi sunt de serviciu.

- Oh, Bill, nu putem face asta, protestă Karen.

Ultragiat, bărbatul o întrebă:

- De ce nu, dacă pot să întreb?

-Va trebui să aşteptăm să vedem ce se întâmplă cu pensiunea.

Marsh îi privi pe rând, nedumerit.

- Ce anume se va întâmpla pensiunii? întrebă el.

- Două vrăjitoare vor s-o cumpere şi să le arunce pe Karen şi pe Molly afară, recunoscu Bill cu neplăcere.

-Asta nu e bine, dădu din cap fratele lui. Karen, ştiu cât de mult înseamnă această pensiune pentru tine şi pentru mama ta. Bill mi-a spus. Nu se poate face nimic pentru a le împiedica?

Tânăra clătină din cap.

- îmi e teamă că nu, răspunse ea, apoi povesti pe scurt tot ce se întâmplase şi de ce erau atât de hotărâte femeile să cumpere localul.

- Poate că proprietarii nu sunt dispuşi să vândă, sugeră Marsh.

-Sunt oameni de afaceri. Dacă or să aibă suficient

profit, o să vândă.

- Si crezi că, dacă aceste femei cumpără localul, o să fie de acord să te lase pe tine şi pe doamna Justin să-l conduceţi în continuare?

- Având o părere minunată despre mine? râse amar Karen. Singurul lucru pe care-l vor dori, de îndată că-şi pun ghearele pe el, va fi să mă vadă plecând pentru totdeauna.

Vocea ei tremură, iar Bill o înconjură cu braţul sărutând-o pe păr, apoi privi la Molly şi la Marsh.

- Aşadar, aceasta este situaţia, amice, ridică el din umeri. O să le ofer cu plăcere tot ce-mi pot permite, casă şi masă. Dar pensiunea înseamnă mult pentru ele. Presupun că va trebui să vedem ce se întâmplă.

Marsh se încruntă.

- Da, cred că ai dreptate, fu el de acord în cele din urmă. Si eu, care mă şi vedeam: cel mai mândru cavaler de onoare care va sta lângă voi în timp ce preotul spune ce are de spus.

Karen se ridică şi-şi şterse lacrimile de pe obraji, apoi declară cu fermitate:

- Aşa va fi, Marsh. Contez pe tine să-l ajuţi pe Bill să nu-şi piardă curajul şi să mă părăsească în faţa altarului.

- Aş vrea s-o văd şi pe asta! făcu Bill o grimasă.

Era atâta dragoste în privirea pe care Bill i-o aruncă lui Karen, ca şi în răspunsul ei, încât Marsh plecă ochii. După o clipă, întrebă cu voce ezitantă:

- Cât credeţi că le va lua femeilor să se hotărască?

- Ah, s-au hotărât în clipa în care au aflat că eu şi Molly nu suntem proprietarele localului, răspunse Karen nemulţumită. Avocatul lor este deja aici şi sunt extrem de ocupate. Bărbatul a venit aici de o săptămână şi ţin întrevederi toată dimineaţa, apoi pleacă în oraş să trimită telegrame şi să dea telefoane. Presupun că se străduiesc să adune banii, continuă ea aproape în pragul lacrimilor, dar se abţinu şi zâmbi, ridicând braţele într-un gest de invins. Acum aştept securea să cadă.

- Am crezut tot timpul că doar banii pe care Bill trebuia să mi-i trimită vă ţin departe unul de altul, se înfurie Marsh, dar acum a mai apărut şi asta!

- Desigur, interveni Bill, nu se ştie dacă sindicatul va vinde. La urma urmei, profitul e destul de mare!

- Dar, dacă pot avea un profit şi mai mare din vânzarea lui, eu cred că o vor face, clătină din cap Karen.

- Crezi că au destui bani să cumpere acest loc? Mi se pare că trebuie să fie foarte mult, observă Marsh.

- Margery crede că nu e nici o problemă pentru ele şi că l-ar considera o investiţie excelentă. Desigur, plăcerea de a mă pedepsi pentru că am avut îndrăzneala să le răspund e doar un bonus, spuse Karen, clătinând din cap. Oare de ce nu pot să-mi ţin gura? Vorbesc mereu fără să mă gândesc!

- Draga mea, Stan Blayden a început, tu doar ai adăugat picătura care a umplut paharul, încercă s-o consoleze Bill. Dacă Stan nu le-ar fi înfuriat, poate că nu ţi-ar fi dat nici o atenţie. Trebuie să fie obişnuite să nu fie plăcute.

Karen respiră adânc şi se ridică, zâmbind spre Marsh.

- Ce ne-a apucat? spuse ea repede. Marsh a călătorit atât de mult ca să ne spună despre planurile lui minunate, iar noi, în loc să ne bucurăm împreună cu el, îl împovărăm cu problemele noastre. Nu e cinstit, Marsh. Te rog să ne ierţi.

- Hei, nu fi copil, Karen, o certă Marsh. Planurile mele

erau foarte importante şi pentru că vă permiteau să vă căsătoriţi mai repede decât vă aşteptaţi.

- Ar trebui să facem o petrecere pentru tine şi Gail, declară tânăra cu fermitate.

-Mulţumesc, Karen, dar trebuie să mă întorc la spital. N-am avut timp decât să zbor până aici să-i spun lui Bill vestea şi să-i văd figura la auzul ei. Era ceva ce nu voiam să-i spun la telefon sau într-o scrisoare.

- E foarte frumos din partea ta, Marsh. O să te întorci la nuntă? întrebă Karen zâmbindu-i lui Bill, care o cuprinsese în braţe.

- Nu vom rata acest eveniment pentru nimic în lume, eu şi Gail, promise bărbatul. Apoi va trebui să veniţi la nunta noastră. Aproape că n-ar fi legal fără voi. Si dumneavoastră trebuie să veniţi, doamnă Justin.

- Ce drăguţ eşti! zâmbi Molly. Oricum, era imposibil să fii altfel, fiind fratele lui Bill. E unul dintre favoriţii mei.

- Poţi să vezi deja, Marsh, că nu voi avea nici o problemă cu soacra, îi făcu Bill un semn cu ochiul fratelui lui, cuprinzând-o pe Molly cu un braţ.

- Norocosule! se văită Marsh. Mama lui Gail a murit când era o copilă, aşa că suntem nişte orfani singuratici.

- Poate eraţi, comentă Molly cu fermitate, dar din această clipă sunteţi adoptaţi. Voi fi şi soacra ta şi a lui Gail, pe lângă a lui Bill.

Bărbatul părea încântat, iar noua lui soacră îl sărută, bătându-l pe umăr cu afecţiune.

Marsh privi spre ea, apoi spre fratele lui.

- Cât de norocos poţi să fii? comentă el zâmbind.

Margery stătea ghemuită în cel mai îndepărtat colţ al salonului, departe de grupurile vesele şi gălăgioase care aşteptau sosirea orei cinei. Dar, în clipa în care intră în cameră, ochii lui Stan se fixară asupra ei, ca şi cum camera ar fi fost goală, iar el se îndreptă cu pas sigur spre ea.

- Bună. Unde îţi este paznicul? întrebă el.

Margery ridică privirea nefericită spre el, apoi privi în altă parte.

- Dacă vrei să spui Greg. începu ea cu voce răguşită.

- Desigur că la el mă refer. Pot să mă aşez?

- Sigur că da.

- Promit că, în clipa în care apare o să fug imediat, ca un iepure speriat de lătratul unui copoi, glumi el.

- Pleacă mâine dimineaţă, ridică ea din umeri, ignorând declaraţia lui.

- Ah, de aceea arăţi atât de supărată, înţelese el, făcând un efort să-şi ascundă dezamăgirea.

Tânăra îl privi nedumerită.

- De ce m-ar deranja că însărcinarea lui Greg a luat sfârşit? întrebă ea.

Stan se încordă.

- A luat sfârşit?

- Nu cred că domnişoara Emily e foarte mulţumită de modul în care s-a achitat de îndatorire, mărturisi ea.

Desigur că mi-a spus să ies, dar era foarte supărată. Iar domnişoara Anne i-a spus că e un încurcă-lume şi că va cere să fie concediat.

- Mi se pare modul în care operează ele. Probabil că acum a venit vremea să-i plătească salariul, iar aceasta este o soluţie.

Margery spuse repede:

- Nu cred. Cred că nu le-a plăcut cum s-a descurcat.

- Ai idee dacă afacerea s-a încheiat? întrebă el liniştit.

- Oh, sunt sigură că da. Domnişoara Emily obţine întotdeauna ce-şi doreşte. Nu lasă pe nimeni şi nimic să-i stea în cale.

După o perioadă de tăcere, Stan se auzi spunând ceva ce nu credea că va spune vreodată, care îl sperie la fel de mult ca pe Margery:

- Mi-ai lipsit în aceste două săptămâni.

Ea îl privi cu ochi mari, nedumeriţi.

- Cum aşa? întrebă ea. Am fost aici.

- La fel şi acest Jason, se încruntă el. Pentru că părea să fi intrat în graţiile paznicelor tale, iar eu nu, am ales să stau deoparte.

Tânăra era nedumerită şi într-un fel jenată, iar Stan deveni conştient de acest lucru. Se ridică repede.

- Ne mai vedem pe aici, Margery, începu el să spună.

Ea întinse o mână spre el, într-un gest rugător.

- Stan, nu pleca. Asta dacă nu trebuie să te duci undeva. Stiu că nu sunt o companie prea plăcută. Sunt

atât de îngrijorată!

Stan se aşeză, aplecându-se spre ea.

-îngrijorată, Margie? întrebă el cu voce blândă. Pot să te ajut cu ceva?

-Presupun că n-ar trebui să vorbesc despre acest lucru. Nu vreau să fiu o bârfitoare.

- N-ai cum să fii bârfitoare, Margery, o asigură el.

Ea îl privi rugător.

- Stan, îmi este atât de teamă că au cumpărat pensiunea Granada! Dacă au făcut-o, ce se va întâmpla cu Karen şi cu Molly? şopti ea cuprinsă de o teamă atât de vizibilă, încât Stan îi prinse mâinile într-un gest liniştitor.

- Karen se va mărita cu Bill şi va trăi fericită până la adânci bătrâneţi, spuse el cu fermitate.

- Dar ţine atât de mult la pensiune!

- Ţine mai mult la el, draga mea.

Nici unul dintre ei nu o zări pe domnişoara Emily, înaltă şi rigidă, înfricoşătoare cu expresia ei mohorâtă şi plină de furie, îndreptându-se spre ei.

Grupurile care discutau deveniră tăcute, în clipa în care ajunse lângă cei doi. Vocea ei era furioasă când explodă:

- Aşadar, aici erai, Margery! Ar fi trebuit să ştiu că te vei strecura pe undeva cu această creatură! Du-te şi pregăteşte-te pentru cină! Arăţi foarte neîngrijită.

Tânăra îşi smulse mâna de sub cea a lui Stan şi fugi din salon, foarte roşie la faţă.

Domnişoara Emily întoarse privirea furioasă spre Stan,

care se străduia să-şi păstreze calmul.

- In ceea ce te priveşte, tinere, credeam că ai mai mult respect de sine şi mândrie, încât să nu te strecori prin colţuri flirtând cu menajerele!

- Eu sunt surprins să descopăr că aveţi destulă mândrie şi respect de sine să vă purtaţi ca o doamnă în public, şuieră el printre dinţi.

Femeia trase aer în piept cu furie.

-A, tu.se bâlbâi ea, arătând ca şi cum ar fi vrut să-l strângă de gât.

-Mai bine nu spuneţi nimic, pentru că va trebui să vă răspund şi prefer să nu şochez o femeie în vârstă, o întrerupse el, ridicându-se şi ieşind din cameră.

Domnişoara Emily deveni în cele din urmă conştientă de cei din cameră, care o priveau şocaţi şi cu răceală. Ochii ei trecură în revistă figurile acuzatoare, dar nimeni nu spuse nici un cuvânt. în cele din urmă, se întoarse pe călcâie şi ieşi, înfuriată şi ameninţătoare.

Pentru o clipă, în salon domni tăcerea, apoi turiştii se priviră unii pe alţii. Tăcerea fu spartă de doamna Hopeton, care se ridică şi zâmbi celor din jur.

-E păcat că astfel de persoane au ajuns într-un loc atât de plăcut, spuse ea. Tata şi cu mine venim aici de ani buni, dar n-am mai întâlnit pe cineva atât de dificil. E păcat, nu-i aşa? Pensiunea Granada este un loc fermecător, iar acest lucru este regretabil.

Restul invitaţilor murmurară aprobator, pentru că toată

lumea o plăcea. Ea zâmbi şi părăsi salonul. în drum spre căsuţa în care locuia, o întâlni pe Karen.

- Karen, ai câteva minute? Aş vrea să-ţi vorbesc, spuse doamna Hopeton.

- Desigur, doamnă Hopeton.

Femeia o conduse spre căsuţa în care era cazată, iar Karen o urmă înăuntru, simţindu-se ca un copil neascultător chemat la directoarea şcolii.

- Ia loc, te rog, o invită doamna Hopeton. Din câte ştii, eu şi tata iubim pensiunea. Venim deja de câţiva ani.

- Stiu, doamnă Hopeton, iar Molly şi cu mine aşteptăm în fiecare an sosirea dumnevoastră. Sezonul nu începe oficial decât în clipa în care aţi ajuns.

- Mulţumesc, Karen, e foarte drăguţ din partea ta. Dar îmi este teamă că am o plângere.

- Da? Imi pare rău.

- Karen, de ce în numele cerului le-aţi lăsat pe cele două bătrâne îngrozitoare să stea aici? explodă doamna Hopeton.

Karen făcu o grimasă.

- Am crezut că sunt în trecere. Apoi au hotărât să stea, iar mie mi-a fost milă de Margery. Presupun că au făcut din nou ceva neplăcut, nu-i aşa?

- Domnişoara Emily, într-adevăr. Draga mea, îmi e teamă că va trebui să le dai banii înapoi şi să le ceri să plece, pentru binele tuturor.

- Imi este teamă că eu şi Molly va trebui să plecăm,

clătină tânăra din cap. Vedeţi, cele două domnişoare Poindexter cumpără pensiunea Granada.

Doamna Hopeton arătă de parcă fusese lovită.

-Cum adică? întrebă ea neîncrezătoare.

- Vor să cumpere pensiunea, repetă Karen. De aceea este Gregory Jason aici. E trimis de avocaţii lor, cu scopul de a pregăti actele pentru afacere. Probabil că este deja încheiată. Molly şi cu mine aşteptăm în orice clipă să fim anunţate că locul şi-a schimbat proprietarii. Sunt sigură că primul act al noilor proprietari va fi să ne concedieze pe mine şi pe Molly.

Doamna Hopeton asculta cu uimire.

- Dar e incredibil, protestă ea. De ce ar vrea să cumpere pensiunea?

- Pentru că le-am înfruntat, spuse Karen, străduindu-se să-şi reţină lacrimile.

-Vrei să spui că te-ai certat cu ele? insistă femeia.

Zâmbetul lui Karen era mai degrabă o grimasă dureroasă.

- Nu neapărat, recunoscu ea. Dar domnişoara Emily a fost deranjată de atitudinea mea şi totul a degenerat. Era deja supărată pe Stan Blayden care-i spusese nişte adevăruri neplăcute, iar ceea ce am spus eu probabil a umplut paharul. în cele din urmă, au cerut trimiterea lui Greg şi de atunci au fost foarte ocupate şi foarte triumfătoare. Sunt sigură că vor prelua totul peste o zi, două.

Se strădui să-şi înghită lacrimile, apoi se ridică, reuşind să zâmbească.

- Dacă mă scuzaţi acum, doamnă Hopeton, trebuie să mă duc s-o ajut pe Molly, spuse ea, ieşind aproape în fugă.

Capitolul 9

Greg privi spre Margery, aşezată lângă el în maşină, apoi spuse cu voce răguşită:

- Margie, nu-mi place să plec şi să te las.

Ea îl privi şi zâmbi uşor.

- Oh, voi fi bine, Greg. Sunt îngrijorată pentru Molly şi pentru Karen, şopti ea. Pensiunea este atât de frumoasă şi este casa lor. N-am avut niciodată o casă, dar îmi imaginez cum se simt.

Bărbatul dădu din cap, încordându-se.

-Acesta este unul dintre motivele pentru care domnişoara Emily era atât de supărată. A spus că nici măcar n-am încercat să descopăr numele firmei care a cumpărat-o de la sindicat, în urmă cu doi ani.

Margery îl privi cu uimire.

- Sindicatul nu mai este proprietarul pensiunii? întrebă ea.

- Desigur. Nu ştiai?

- Nu, mie nu mi se spune nimic- sau nu mi se dă nici o şansă să aflu, declară ea indignată, apoi se îndreptă. In acest caz, dacă sindicatul nu mai este proprietar, poate că domnişoarele nu-l vor putea cumpăra.

Gregory clătină din cap, nemulţumit că e nevoit să distrugă şi această urmă de speranţă.

- Nu se vor opri până când nu vor reuşi, observă el. Domnişoara Emily reacţionează în faţa opoziţiei cu încăpăţânarea unui măgar. Mi-aş fi dorit ca sindicatul să nu

recunoască schimbarea proprietarului, ci să stabilească un preţ excesiv de mare. Dar avocatul a răspuns doar că localul nu le mai aparţine şi că firma cumpărătoare a insistat că este o investiţie şi că nu vor să fie deranjaţi de cumpărători potenţiali. Aşadar, numele firmei nu va fi menţionat când aceştia vor cere informaţii sindicatului.

- în acest caz, e foarte bine...

Greg nu era de acord.

- Oh, sunt atât de multe căi de a afla o informaţie, indiferent de cât de secretoşi vor fi avocaţii sindicatului, spuse el. Iar domnişoara Emily a angajat o firmă de investigaţii, recomandată de avocaţii ei. Chiar dacă o va costa toţi banii pe care-i are, e hotărâtă să cumpere pensiunea. O să fie extrem de costisitor, dar o urăşte cu adevărat pe Karen.

Margery îşi şterse o lacrimă, iar Greg întinse un braţ spre ea, cuprinzând-o şi trăgând-o aproape.

- Margie, draga mea, dacă aş fi sigur că mai am o slujbă când mă întorc la New York, ţi-aş cere să fii soţia mea, şopti el.

Speriată, tânăra se îndreptă şi se îndepărtă de el.

- Mulţumesc, Greg, răspunse ea. E foarte drăguţ din partea ta.

- Nu te preface neştiutoare! Drăguţ, la naiba! Margie, cred că ştii că sunt îndrăgostit de tine, protestă el.

- N-am ştiut, sincer nu, se bâlbâi ea. Oh, Greg, îmi pare foarte rău.

Greg îşi retrase braţul, punând mâna pe volan. Maşina ţâşni înainte ca un cal sălbatic.

- Ceea ce înseamnă, desigur, că tu nu simţi acelaşi lucru, spuse el cu fermitate.

- Imi pare rău, Greg. Imi placi foarte mult, dar cred că nu ştiu mare lucru despre dragoste.

Bărbatul opri maşina la marginea drumului, apoi se întoarse spre ea şi o luă în braţe. Ridicându-i bărbia spre el, se aplecă şi-i luă în stăpânire buzele într-un sărut pasionat, dar totuşi blând.

Pentru o clipă, sub atingerea lui, ea rămase nemişcată, apoi făcu o mişcare de retragere. El o eliberă imediat. Rămase cu mâinile pe volan, strângându-l cu putere, în timp ce Margery se retrase cât de mult era posibil, privindu-l cu ochi mari.

Părură să treacă secole, până când Greg fu din nou în stare să vorbească.

- Nu? întrebă el.

Răsuflarea lui Margery era încă tăiată, dar reuşi să răspundă:

- Nu.

Greg porni din nou maşina şi, în timp ce mergeau pe autostradă, ea aşteptă cu teamă să-l audă vorbind.

-Aşadar, acum ştii cum este să fii îndrăgostit- sau cel puţin cum ar fi, dacă ai simţi ceea ce simt eu, spuse el în cele din urmă, cu voce răguşită.

- Imi pare rău, murmură ea.

- Oh, la naiba! se răsti el. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai plânge. "îmi pare rău". N-ai de ce să-ţi pară rău. Eu te iubesc, tu nu mă iubeşti şi asta este tot. Cutez să spun că voi trece peste asta.

- Sunt sigură că o vei face, spuse ea repede.

- Mulţumesc. Crede-mă, mă voi strădui.

- Nu cred că va trebui să munceşti prea tare, declară ea cu seninătate. De fapt, nu mă iubeşti, ci mai degrabă îţi este milă de mine.

- Aşa crezi?

- Desigur, îl asigură ea. Numai că nu mi-am dat niciodată seama că sunt privită cu milă. Stiam că sunt oameni care făceau acte de caritate în cazul meu, desigur. Domnişoarele Emily şi Anne nu m-au lăsat niciodată să uit acest lucru.

- Sunt sigur!

- Karen spune că le-am lăsat să-mi înfrângă spiritul. Presupun că are dreptate, şopti ea, apoi rămase pe gânduri. Oamenii al căror spirit a fost înfrânt, îl mai repară vreodată? întrebă ea într-un sfârşit.

Greg o privi câteva secunde cu uimire.

-Vrei să spui că te străduieşti să capeţi destul spirit, încât să poţi să le scuipi pe vrăjitoare în ochi? întrebă el.

- Nu cred că vreau să merg atât de departe, dar mi-ar plăcea să le pot răspunde şi să nu mai permit să fiu tratată de sus şi comandată.

- Foarte bine, o astfel de dorinţă este începutul vindecării unui spirit înfrânt, zâmbi Greg. Vei avea nevoie de curaj şi de timp. Uite cine vorbeşte! se autoironiză el.

Margery era nedumerită.

- Nu înţeleg, Greg.

- Ei bine, la birou la noi nimeni nu le suportă pe cele două domnişoare Poindexter, explică el. Când apar în vizită, cu toţii îşi amintesc de tot felul de întâlniri urgente şi fug încotro văd cu ochii. Dar, de fiecare dată, reuşesc să prindă pe cineva mai în vârstă, care nu poate alerga la fel de repede. Intotdeauna când pleacă în vacanţă, tot biroul răsuflă uşurat. Aşadar, în clipa în care au dat telefon şi au cerut să fie trimis cineva aici, a fost o adevărată discuţie despre cine va fi nefericitul. In cele din urmă, s-au ales trei dintre noi, care puteau să se ocupe de această problemă. Şefii noştri nu vor să le piardă de cliente, iar noi trei eram uşor de înlocuit. Până la urmă, am jucat pocher, iar învinsul trebuia să vină aici.

Bărbatul zâmbi amar, apoi oftă.

- Sunt un jucător de pocher îngrozitor, recunoscu el.

- Cu toate acestea, mă bucur că ai venit, Greg, zâmbi ea.

El o privi cu atenţie, apoi parcă în faţa restaurantului în care urmau să ia cina. Privirea lui era gravă.

-Chiar te bucuri, Margie? întrebă el în cele din urmă. Eu nu sunt sigur că mă bucur. Domnişoara Emily crede că am scrântit-o intenţionat şi poate cere demisia mea. Iar dacă

n-aş fi venit, nu m-aş fi făcut de ruşine din cauza ta, pentru că nu te-aş fi cunoscut.

- Oh, Greg, şopti ea.

Bărbatul coborî din maşină, refuzând s-o asculte, apoi îi dădu mâna s-o ajute.

- Dacă mai spui o singură dată că îţi pare rău, o să te lovesc în plină stradă. Acum, să mergem la masă.

Margery îl urmă în tăcere, apoi zâmbi slab când se aşezară la masă.

După ce chelnerul plecă, el o privi lung şi apoi oftă.

- Cred că o să mi te scot din minte la un moment dat, spuse el mohorât, apoi adăugă brusc. Presupun că este Stanley Blayden.

Tânăra îl privi uimită, îmbujorându-se.

- Stan Blayden? repetă ea, de parcă auzea numele pentru prima oară.

- Cel de care eşti îndrăgostită, completă el.

Confuză, ea se bâlbâi cu greu:

- Ce prostie! De ce aş fi îndrăgostită de el?

- Sincer să fiu, nu văd de ce n-ai fi. Personal, nu cred că este tocmai visul de iubire al unei tinere, dar de unde să ştiu eu? Eşti îndrăgostită de el, nu-i aşa?

- Desigur că nu.

El dădu din cap şi oftă.

- Aşa este, cum îmi imaginam. Dacă n-ar fi fost aşa, ai fi râs şi ai fi făcut o glumă. Dar nu, mă priveşti cu ochi mari şi negi cu foarte mare hotărâre. Presupun că ar fi trebuit să

mă aştept la aşa ceva. La urma urmei, îl cunoşti de mai multă vreme. Poate că, dacă aş fi fost mai devreme aici. sau poate că nu.

Margery se simţea jenată, dar era şi curioasă. Greg rămase o clipă pe gânduri.

- Mi-ai spus că nu ştii foarte multe despre dragoste, îi aminti el.

- Nu ştiu. Cum aş putea? N-am cunoscut nici un bărbat, în afară de tine şi de Stan, mărturisi ea.

- Când te-am sărutat, spuse el, n-ai avut nici o reacţie. A fost ca şi cum mi-aş fi sărutat sora. Cum te-ai simţit când te-a sărutat?

Ea îşi ţinu respiraţia, uimită.

- Nu m-a sărutat niciodată! protestă ea.

- Nu? ridică el mirat sprâncenele. V-aţi întâlnit, nu?

-Am petrecut o după-amiază pe plajă.

- Şi n-a cerut un sărut de noapte bună?

- Doamne, nu! Domnişoara Emily ne aştepta şi era atât de furioasă, încât s-au certat. A fost prima dată când i-a trecut prin cap ideea să cumpere pensiunea.

Greg dădu din cap gânditor.

-Trebuie să spun că nu e genul întreprinzător, comentă el.

- Karen crede- în fine, se pare că nu e genul care se îndrăgosteşte, spuse ea în cele din urmă.

Bărbatul începu să râdă.

- Draga mea, crede-mă! Orice bărbat care este "genul

care nu se îndrăgosteşte" îşi găseşte în cele din urmă naşul. Din felul în care se uită la tine...

Nu continuă, rămânând pe gânduri.

- Nu ştii prea multe despre Blayden?

- Nu.

- Nici măcar nu ştii dacă nu e cumva căsătorit?

Din privirea ei, bărbatul înţelese că aceasta fusese o lovitură puternică.

- Probabil asta e, dădu el din cap. E căsătorit, aşa că nu face mişcări compromiţătoare cu tinere neexperimentate.

- Dar, dacă este căsătorit, unde este soţia lui?

El zâmbi atotştiutor.

- Poate că sunt separaţi şi vor să divorţeze. Dacă va reuşi, poate va încerca să te cucerească.

Margery, tulburată, dădu peste paharul cu apă. în timp ce chelnerul încerca să şteargă apa şi aduse un alt pahar, Greg rămase tăcut. Mai târziu, începu să spună poveşti amuzate despre prietenii lui din New York, iar ea putu, în sfârşit, să se relaxeze.

Era aproape miezul nopţii, când Greg o aduse acasă. Rămaseră o clipă pe scări. în spatele lor, căsuţa numărul opt era tăcută. Un vânt uşor răcorea aerul.

- A fost o seară plăcută, Greg, şopti ea, grijulie să nu deranjeze pe nimeni şi mai ales pe cele două bătrâne.

- Da, ce să spun, făcu el o grimasă. Dar, cel puţin, acum ştiu unde mă aflu în relaţia aceasta. Presupun că

trebuie să fiu recunoscător.

Apoi, în întunecimea nopţii, se aplecă spre ea şi o sărută, plecând apoi repede. Margery nu apucă decât să ridice mâna spre buze. Se strecură în căsuţă, atentă să nu facă nici un zgomot, apoi în pat.

Părea să fi trecut doar câteva secunde, când fu trezită brusc.

Se ridică în pat acoperindu-se speriată, văzând-o pe domnişoara Emily aplecată asupra ei.

- Ce s-a întâmplat? Ce este în neregulă? întrebă tânăra.

- Nimic, răspunse femeia, iritată. O să plecăm azi, în funcţie de cât de repede poţi să pregăteşti maşina.

- Plecăm? întrebă Margery, nedumerită. Dar credeam că vreţi să cumpăraţi pensiunea.

Mânia era vizibilă pe figura femeii.

- Să cumpărăm pensiunea? De unde ţi-a venit o idee atât de absurdă? N-am primi-o nici dacă ni s-ar face cadou, răspunse ea înfuriată.

Uşurată, Margery exclamă, fără să se gândească:

- Oh, Karen o să fie atât de mulţumită!

-Aşadar, prostul acela de Jason a vorbit, nu? O să am grijă să fie concediat. Ridică-te mai repede şi îmbracă-te. Vreau să plecăm cât mai devreme.

Ascultătoare, tânăra se dădu jos din pat, apoi se întinse spre halat şi papuci.

- Unde mergem? Inapoi la New York?

-In nici un caz! Sunt destule locuri în Florida unde putem să ne încheiem vacanţa. Anne a propus Fort Meyers, declară domnişoara Emily. O să mergem până unde găsim locuri libere şi unde nu se cer bani în avans pentru întreg sezonul.

Margery o privi speriată.

-Karen a dat banii înapoi? întrebă ea.

-Nu e treaba ta, se răsti domnişoara Emily. Acum, mişcă-te mai repede.

Tânăra alergă spre duş, apoi se îmbrăcă repede. Când ajunse în cameră, cele două femei tocmai ieşeau pentru micul dejun.

-Tu stai aici să faci bagajul. O să-ţi aducem noi micul dejun, îi spuseră scurt.

-Să nu uitaţi ceva pentru Chrissie, le rugă ea.

-Poate să mănânce din porţia ta, spuse domnişoara Emily. Si nu m-am hotărât încă dacă o să-l luăm sau nu cu noi. M-am cam săturat de motanul ăsta.

Uşa se trânti după ele, iar Margery auzi sunetul paşilor îndepărtându-se. Se aşeză pe un scaun, cu capul în mâini. Se ridică în cele din urmă, îşi şterse lacrimile şi, cu o figură tristă şi palidă, începu să facă bagajele. Tocmai trăgea de o valiză imensă, încercând să o urce în portbagaj, când auzi o voce în spatele ei:

-Lasă-mă să te ajut.

Speriată, dădu drumul valizei, iar Stan, îndoindu-se din cauza greutăţii neaşteptate, o urcă în portbagaj. Apoi se

întoarse spre ea, privind-o încruntat.

- Acum ce s-a mai întâmplat? întrebă el. L-am văzut pe Jason plecând, aşa încât presupun că vrăjitoarele sunt mulţumite.

- N-au cumpărat pensiunea, Stan. Vom pleca imediat ce toate bagajele sunt gata, spuse ea, cu ochii plini de lacrimi care începură să-i curgă încet pe obraji.

- Plecaţi? N-au cumpărat pensiunea? Margery, ce tot spui?

Margery ridică privirea spre el şi, spre propria uimire, întrebă brusc:

- Stan, eşti căsătorit?

Nu fu capabilă să-i susţină privirea, la fel de uimită ca a ei.

Tânăra se întoarse spre căsuţă, scuzându-se peste umăr:

-îmi pare rău. N-am dreptul să întreb aşa ceva. Nu e treaba mea.

Stan o ajunse din urmă, o prinse de braţ şi o obligă să se aşeze

pe unul dintre scaunele din spatele căsuţei.

- Nu, trebuie să înţeleg despre ce e vorba, spuse el tăios. Ca să-ţi răspund la întrebare: nu sunt căsătorit, n-am fost niciodată şi n-am avut intenţia să fiu. Acum, îmi spui despre ce este vorba? De ce pleacă vrăjitoarele?

- Au spus că s-au plictisit de pensiunea Granada, explică ea, că poate le va plăcea mai mult Fort Meyers şi

că vom conduce până la un local unde nu se cere închiriere sezonieră. Şi au spus că nu pot să-l iau pe Chrissie.

Inainte ca el să răspundă, ea continuă:

- Dar desigur că pot. Nu pot pleca fără el, iar ele nu pot pleca fără mine. Numai că-i place foarte mult aici. Mă întreb dacă n-ar vrea cumva Karen să-l păstreze...

Stan se aşeză lângă ea şi-i şterse ochii cu o batistă.

- Şi Greg Jason?

Nedumerită, ea îl întrebă:

- Ce e cu Greg Jason?

- O să te măriţi cu el?

Ea îl privi cu ochi mari.

- Doamne, nu! reuşi să îngâne în cele din urmă, surprinsă să vadă uşurarea de pe figura lui.

- Când te-am văzut sărutându-l noaptea trecută. începu el, apoi răspunse murmurului ei. Da, v-am văzut. Eram afară, fumam înainte de culcare, când v-am văzut. N-am auzit ce v-aţi spus, dar am văzut că v-aţi sărutat.

- Dar îşi lua rămas-bun, pentru că probabil nu-l voi mai revedea niciodată! exclamă ea.

El dădu din cap.

- Să nu crezi că-mi pare rău din această cauză, spuse el cu fermitate. Ce spuneai despre cumpărarea pensiunii?

- Nu ştiu prea bine nici eu, recunoscu ea. Cred că a fost ceva în neregulă. Erau foarte supărate pe Greg şi au promis că-l vor concedia.

Stan ridică din umeri.

- Dacă firma care-l are drept angajat are un pic de bun-simţ, o să-i dea o mărire de salariu. O să merite să vezi figurile vrăjitoarelor. Mă întreb dacă vizita pe care le-au făcut-o domnul şi doamna Hopeton are vreo legătură cu decizia de a pleca.

Margery întrebă curioasă:

- Chiar au venit în vizită? Doamna Hopeton era foarte supărată când domnişoara Emily a făcut acea scenă în salon.

- Stiu, fu de acord Stan. Dar nu prea îmi vine să-i văd pe cei doi soţi, atât de drăguţi, ameninţându-le cu ceva şi dându-le douăzeci şi patru de ore să plece. Tu poţi?

- Nici eu. Dar e ciudat că s-au hotărât să plece atât de repede, după ce au plătit închirierea pentru un întreg sezon.

Bărbatul o privi cu afecţiune.

- Să nu ne facem probleme pentru aceste lucruri, Margie. Să mergem să luăm micul dejun, poate că lucrurile vor arăta mai puţin confuz, propuse el, ridicându-se şi dându-i mâna.

Margery se ridică în picioare, cu o privire alarmată.

- Oh, nu pot, Stan. Domnişoara Emily a spus că-mi aduce ceva de mâncare. Trebuie să termin de împachetat, pentru că vor să plecăm devreme.

Stan o prinse de mână şi o reţinu cu fermitate.

- Mergi cu mine în sala de mese pentru micul dejun, apoi o să stăm de vorbă, îi spuse el.

Când tânăra îşi ascunse faţa udă de lacrimi în mâini, el o prinse de umeri şi o întoarse în direcţia camerei lui, şoptindu-i:

- Fugi să te speli pe faţă, dar grăbeşte-te. Mi-e foame! Poate găsim şi nişte creveţi pentru Chrissie.

Ea ezită o clipă, apoi o luă la fugă spre camera lui. Inainte de a se întoarce, domnişoara Emily şi domnişoara Anne apărură pe alee, prima purtând o tavă acoperită cu un şerveţel. Aproape îi dădu drumul când îl văzu pe Stan. Il întrebă furioasă:

- Tinere, ce cauţi aici?

- O aştept pe Margie. O să mergem împreună la micul dejun, explică el cu o voce calmă.

- In nici un caz. I-am adus micul dejun.

Cu seriozitate, Stan ridică şerveţelul şi văzu o ceaşcă mică de cafea şi două felii de pâine prăjită.

- Margie este în creştere şi are nevoie de un mic dejun mai substanţial, spuse el. Mai bine le păstraţi, poate ronţăiţi ceva. Cred că vom întârzia.

- Margery nu va merge nicăieri cu tine, se răsti femeia. Are treabă. Vom pleca imediat ce termină de făcut bagajele.

- Margery merge cu mine la micul dejun.

- Tinere, nu-ţi voi tolera insolenţa şi amestecul în treburile noastre.

Stan o privi curios. In spatele lui, Margery apăruse în cadrul uşii

şi rămăsese nemişcată la vederea celor două femei.

- Margery! N-ai terminat de făcut bagajul, observă domnişoara Emily cu răceală, iar micul dejun ţi se răceşte.

Stan îi zâmbi cu tandreţe tinerei de lângă el, apoi o înconjură cu braţul şi, ignorându-le pe cele două femei, spuse cu blândeţe:

- Să mergem, draga mea. Sunt mort de foame.

Lăsându-le pe cele două surori să se uite uluite după el, o trase pe Margery spre sala de mese.

Margery aruncă o privire spre cele două domnişoare Poindexter, apoi se strânse mai aproape în braţele lui.

- Sunt furioase, şopti ea.

- Nu-i aşa? zâmbi el.

- Or să se răzbune pe mine, clătină ea din cap cu teamă.

Stan se opri, îi întoarse faţa spre el şi spuse calm:

- Draga mea, ascultă-mă. Nimeni, repet: nimeni nu te va mai trata vreodată incorect, verbal sau în orice alt fel, începând de azi. Nu permit ca soţia mea să fie necăjită de nimeni altcineva decât de mine.

Margery îl privi lung, încercând să-şi dea seama dacă vorbeşte serios sau glumeşte.

- Soţia ta? repetă ea uimită.

- Desigur, răspunse el. O să te măriţi cu mine, nu-i aşa?

Figura ei frumoasă începu să strălucească, iar ochii i se umplură
de lacrimi.

- Oh, Stan, şopti ea, cu o expresie neîncrezătoare, de parcă era prea frumos să fie adevărat, aş fi încântată- dacă eşti sigur că vrei să ne căsătorim.

în mijlocul aleii, fără să-i pese dacă vor fi văzuţi de cineva, el o trase în braţe.

- N-am fost niciodată mai sigur de ceva în toată viaţa mea, şopti el cu voce răguşită şi plină de dragoste.

Ea răspunse cu un murmur aproape imperceptibil:

- N-am crezut niciodată că se va întâmpla ceva atât de minunat: să mă iubeşti.

- Cum aş fi putut să n-o fac? răspunse Stan la urechea ei, atingând-o cu buzele. Cum ar putea orice bărbat să se abţină?

Capitolul 10

Erau la o masă de două persoane, atât de absorbiţi unul de celălalt, încât nu erau conştienţi de prezenţa celorlalţi în jurul lor. Karen îi privi o vreme, apoi se apropie de masa lor şi le zâmbi.

- Margery, îmi pare rău că pleci în această dimineaţă, începu ea. Stan ridică privirea, râzând şi părând atât de copil în bucuria lui,
încât tânăra femeie tăcu.

- O, nu pleacă nicăieri, declară el cu încântare, decât cu mine.
O să fie soţia mea! Felicită-mă, Karen. Cât de norocos poate fi un bărbat?
Margery ridică şi ea privirea, la fel de radioasă ca bărbatul din faţa
ei.

- Oh, Karen, nu e minunat? Mă iubeşte! exclamă ea.
Karen le zâmbi cu căldură.

-Mă bucur atât de mult pentru voi! Desigur că te felicit, Stan, nu puteai fi mai norocos de atât.

- Oh, nu, Karen, eu sunt cea norocoasă, protestă Margery. Gândeşte-te numai: când am venit aici, nu aveam nimic al meu cu adevărat, în afara lui Chrissie, iar acum.

Mâna lui Stan îi acoperi degetele tremurătoare.

-Eu n-am avut nimic, nici măcar un Chrissie, dar acum.

repetă el ca un ecou cuvintele iubitei lui, apoi ridică privirea spre Karen şi trase încă un scaun la masă. Stai jos, Karen şi ia micul dejun cu noi.

Tânăra se aşeză, amuzată.

-Am luat deja micul dejun, dar o să beau o cafea cu voi, în timp ce-mi povestiţi despre cum s-a întâmplat acest lucru minunat.

- E mult de povestit, zâmbi Stan ca un copil fericit. E o poveste lungă. Am crezut că s-a îndrăgostit de tipul acela Jason, dar mi-a spus că nu. şi cele două vrăjitoare au început să facă bagajele.

- Cu asta m-au lăsat mască, recunoscu Karen. De ce îşi făceau bagajele? Eram foarte sigură că Greg era pe punctul să încheie afacerea şi să le ofere pensiunea. Apoi domnişoara Emily a venit să-mi spună că vor pleca, m-am oferit să-i restitui banii şi ea m-a refuzat. Pur şi simplu, nu pot înţelege.

- Cerule, nici eu! exclamă Margery. E foarte ciudat.

- E puţin spus, dădu şi Stan din cap. Trebuie să fie ceva foarte bizar la mijloc, dacă ele au refuzat bani. Oare despre ce să fie vorba?

- Poate că o să aflu când o să le conduc la Fort Meyers, sugeră Margery, neliniştită.

- Draga mea, nu le conduci nicăieri, declară Stan cu fermitate.

- Oh, dar Stan, nu pot să conducă şi nu vor părăsi maşina. Trebuie să le conduc. Dar o să mă întorc, promise ea.

- O să găsim pe cineva care să le conducă, dar această persoană nu va fi logodnica mea, poţi să pariezi! spuse Stan, apoi o privi pe Karen. Crezi că Bill va găsi pe cineva în stare să conducă monstrul acela de maşină?

Tânăra femeie zâmbi.

- Sunt sigur că se va strădui, mai ales când va afla cum stau lucrurile.

Stan se întoarse spre Margery:

- Termină de mâncat, apoi o să mergem să-l vedem pe Bill şi să-l rugăm să ne ajute.

- Am terminat, declară Margery, ridicându-se repede.

- Ne vedem curând, Karen, spuse Stan, conducând-o pe Margery spre ieşire.

Câteva clipe mai târziu domnişoara Emily intră în sala de mese, cu pălăria şi mănuşile, gata de plecare.

- Unde sunt? o întrebă ea pe Karen, care se afla acum la tejghea.

- Vă referiţi la Stan şi la Margery? întrebă Karen politicos.

- Desigur că mă refer la Margery. Sper cu toată sinceritatea că nu-l voi mai zări vreodată pe acel tânăr, se încruntă femeia. Anne şi cu mine suntem gata, iar Margery a avut cu siguranţă timp pentru micul dejun. Unde este?

Tonul ei era acuzator, ca şi cum Karen ar fi ascuns-o.

-A plecat cu Stan la benzinăria lui Bill ca să găsească o persoană care să vă conducă, răspunse Karen.

- Cineva care să ne conducă? o întrerupse femeia, ultragiată. Margery o să conducă, desigur, aşa cum a făcut mereu.

-Mi-e teamă că nu, domnişoară Emily. Margery se va căsători cu Stan.

- Poftim? Nu permit aşa ceva!

- Iar Stan nu va permite să vă conducă ea, aşa că a plecat să vă găsească un şofer, continuă Karen cu voce calmă.

Femeia o privi înfuriată.

- Tu eşti de vină pentru toate acestea, Karen Justin. Tu ai pus-o să facă asta. Era o fată drăguţă, liniştită, docilă-înainte de a veni aici.

- Speriată de moarte de dumneavoastră şi de sora dumnevoastră şi fără un prieten pe lume, în afară de pisica ei. Iar acum se va căsători cu un bărbat care o adoră, va fi a cuiva care o iubeşte şi este bun cu ea. Mi-ar plăcea să mă consider responsabilă pentru ceea ce
i s-a întâmplat, dar adevăratul binefăcător este Stan.

Domnişoara Emily o privi cu ură.

- Am avut grijă de ea o viaţă întreagă, iar acum ne răsplăteşte aşa? Aceasta e recunoştinţa ei, să ne lase blocate într-un loc îngrozitor! spuse ea în cele din urmă, de parcă vorbele i-ar fi ieşit din gură împotriva voinţei ei.

- Domnişoară Emily, îmi pare rău că n-aţi avut o şedere plăcută, declară Karen. Dacă este doar din cauză că n-aţi putut cumpăra pensiunea.

- Cine spune că voiam să cumpărăm această nenorocire? se răsti femeia. Am crezut că va fi o investiţie, dar în clipa în care Jason a terminat investigaţia, am realizat că ar fi însemnat de fapt să turnăm bani într-o gaură de şoareci! N-am fi luat-o la nici un preţ!

Se întoarse să plece, apoi adăugă peste umăr:

- Spune-i lui Margery că o aşteptăm.

- O să-i spun, domnişoară Emily, imediat ce se întoarce.

- Ar fi bine să fie curând. Răbdarea mea este aproape epuizată.

Ieşi trântind uşa, iar Jennie, care fusese martoră la această scenă, zâmbi amuzată.

- Scotea fum pe nări bătrâna, nu-i aşa? Am auzit ce ai spus despre Margery şi Stan. Chiar se căsătoresc?

Karen îi răspunse la zâmbet.

- M-au asigurat că este cât se poate de adevărat. Nu e minunat?

- Ba da, sunt sigură că e o minune! spuse tânăra femeie chicotind. Acum mă bucur că l-am săpunit ziua trecută.

îşi dădu deodată seama ce spusese şi se înroşi, privind-o pe Karen ruşinată.

- Ce vrei să spui? o întrebă aceasta, cu o privire

tăioasă. Cum adică l-ai săpunit? Unde, de ce şi cum?

Jennie era roşie ca focul şi evita privirea lui Karen.

- Oh, eu şi gura mea cea mare, se văită ea. Ei bine, stătea la tejghea, plângându-şi de milă pentru că Margery ieşise la o întâlnire cu Greg. Iar eu, i-am spus câteva. nimic mai mult. La urma urmei, ce drept are să se plimbe de colo-colo simţindu-se nefericit, pentru că n-are destul creier să-şi dea seama că e îndrăgostit de o fată şi că trebuie să se ducă după ea?

Karen rămase o clipă gânditoare, iar Jennie văzu cu uşurare luminiţa amuzată din privirea ei.

- Karen, nu eşti supărată pe mine pentru că m-am amestecat? întrebă ea.

Tânăra femeie izbucni în râs.

- I-am spus şi eu nişte lucruri asemănătoare, recunoscu ea.

- Oh, Karen, nu! exclamă Jennie.

- Ba da, i-am spus că, dacă nu e într-adevăr îndrăgostit de Margery, n-are nici un drept să îi acorde atenţii care o vor face să se îndrăgostească de el. Şi că n-are nici un drept să o rănească.

Cele două femei se priviră cu uimire, iar Jennie exclamă:

- Ce mişcare înţeleaptă ai făcut! Nimic în lume nu-l trezeşte pe un bărbat mai repede, decât un avertisment să stea departe de o femeie. Sunt nişte încăpăţânaţi, plini de

idei contradictorii. E bine că femeile sunt mai isteţe decât ei, dacă nu, ţara asta ar duce-o tare prost!

Karen râse, înveselită.

- Dar ca să fie între noi, Jennie, se pare că i-am deschis ochii. Şi cred că trebuie să fim mândre de acest lucru, nu? Se potrivesc atât de bine unul cu altul!

- La fel ca eu cu soţul meu, şi ca tu cu Bill, făcu Jennie un semn cu ochiul, iar cele două femei se priviră încântate.

Era aproape ora prânzului, când Stan şi Margery se întoarseră. Pe bancheta din spate stătea un bărbat între două vârste.

Stan opri maşina în faţa căsuţei numărul opt. Domnişoarele Emily şi Anne, îmbrăcate şi pregătite, apărură în cadrul uşii. Prima dintre ele părea furioasă, dar Stan o ignoră, ieşind din maşină. Străinul îl urmă, îndreptându-se spre Rolls, fără să le privească pe cele două femei.

- Hei, asta e într-adevăr o maşină, fluieră el încântat, mângâind aripa. Ce frumuseţe! Uitasem cât le făceau de frumoase.

Se întoarse spre domnişoara Emily, care se uita la el furioasă, dar într-un fel atinsă de admiraţia lui evidentă la vederea maşinii.

- Se pare că aţi avut mare grijă de ea, doamnă, spuse el.

- Domnişoară, îl corectă ea scurt. Stii ceva despre Rolls-Royce?

Bărbatul zâmbi cu nostalgie.

- Am ajutat la construirea lor, în timp ce această frumuseţe tocmai ieşea pe piaţă, domnişoară. Stiu ce fel de piese o compun. Pot să o fac să toarcă, la fel ca o pisică. Nu mai fac astfel de maşini- nici măcar la uzina Rolls!

Stan interveni:

- Domnişoară Poindexter, el este Charles Anderson, expert mecanic şi un foarte bun şofer. O să vă conducă unde doriţi, imediat ce sunteţi gata.

- Mă bucur să vă cunosc, domnişoară, spuse bărbatul, apoi se întoarse să admire din nou maşina.

Domnişoara Emily aruncă o privire mânioasă spre Margery, care se apropie mai mult de Stan. Acesta o înconjură cu un braţ protector.

- Te aştepţi cumva să plecăm de aici cu un străin despre care nu ştim nimic? începu femeia pe un ton aspru.

- Oh, am referinţe, doamnă- adică domnişoară, spuse Charles, întinzându-i un plic voluminos. O să vă duc la Fort Meyers sau oriunde altundeva, fără să vă iau un ban, doar pentru bucuria de a mai conduce o asemenea minunăţie.

Femeia îl privi cu uimire, apoi scoase câteva dintre scrisorile din plic. Ochii ei se măriră la vederea primei scrisori, apoi se întoarse spre Charles:

- Chiar ai fost şoferul unui duce? întrebă ea.

Bărbatul îşi permise un mic zâmbet.

- Oh, da, domnişoară- dar nu sunt mândru din fire şi nu vreau să mă laud, explică el, întorcându-se spre maşină.

Domnişoara Emily îl privi cu uimire, se mai uită o dată peste scrisori, apoi le puse în plic şi rămase o vreme pe gânduri.

- N-am de unde să ştiu că aceste scrisori sunt autentice, observă ea.

Charles o privi, încruntându-se imperceptibil.

- Domnişoară Poindexter, uite despre ce este vorba, spuse el. N-am venit să vă cer o slujbă. N-am nevoie, am moştenit ceva bani de la Inălţimea sa, aşa că duc o viaţă foarte confortabilă cu acei bani şi propriile economii. Dar domnul Blayden, aici de faţă, a venit să mă vadă, spunându-mi că e trimis de domnul Ramsey şi că este un Rolls care trebuie condus la Fort Meyers. Am fost de acord să vin să văd maşina şi pe cele două doamne. Dacă vreţi să vă conduc, aş fi bucuros să mă aflu din nou la volanul acestei frumuseţi. Dacă nu, asta este, o să-l rog pe domnul Blayden să mă ducă înapoi acasă.

-Ai cumva o uniformă de şofer? întrebă femeia, fără să pară prea atentă la ce spunea el.

- Desigur. Am fost şofer pentru familiile importante de aici, înainte să mă retrag. Am o uniformă, dar este acasă, răspunse Charles.

Domnişoara Emily dădu din cap.

- O să trecem pe acolo şi o să o iei, Charles, spuse ea repede. Sora mea şi cu mine suntem nerăbdătoare să pornim.

Charles ridică sprâncenele întrebător.

- In acest caz, sunteţi de acord să vă conduc? întrebă el.

- Se pare că nu avem de ales, spuse ea. O să ne conduci la Fort Meyers şi, dacă suntem satisfăcute, o să te angajăm pentru întreg sezonul. Să mergem, Anne.

Charles ţinu portiera deschisă la un unghi corespunzător, atinse cu politeţe cotul domnişoarei Emily în timp ce urca în maşină, apoi îndeplini aceleaşi servicii şi pentru domnişoara Anne. Când trecu pe lângă Stan şi Margery le făcu un semn cu ochiul, apoi urcă pe scaunul şoferului.

Stan şi Margery se retraseră, iar maşina ieşi din parcare şi se îndreptă spre alee.

***

Doamna Hopeton se opri lângă tejghea, în clipa în care ieşea cu soţul ei din sala de mese, după masa de prânz.

- Molly, tata şi cu mine vrem să dăm o petrecere pentru tine şi Bill, în această după-amiază, spuse ea cu încântare. Dar pentru că am observat că, deşi domnişoarele Poindexter au plecat, Margery a rămas, mă întrebam dacă biata fată nu are probleme.

Karen zâmbi.

- Peste câteva zile o să fie soţia lui Stan Blayden.

Femeia părea încântată.

- Ce drăguţ! exclamă ea. Margery e liniştită şi plăcută, iar domnul Blayden e un tânăr de treabă! Trebuie să-i aduci la petrecere, neapărat.

- E foarte frumos din partea dumneavoastră, domnă Hopeton, dar nu cred că Bill va putea ajunge, clătină tânăra femeie din cap.

Doamna Hopeton zâmbi larg.

- Oh, tata a trecut azi-dimineaţă pe la benzinărie şi a vorbit cu şeful lui Bill. Acesta a spus că poate să aibă întreaga după-amiază liberă, răspunse ea. La ora patru, la noi în căsuţă: tu, Bill, Molly, Margery şi domnul Blayden.

- Vă mulţumesc foarte mult, o să fim acolo, promise Karen.

Femeia dădu din cap mulţumită şi se îndepărtă.

Karen fu ocupată până aproape de timpul stabilit, şi abia în clipa în care se îmbrăcase şi ieşea cu Molly pe uşă, apăru şi Bill.

- Despre ce este vorba? întrebă el, dar imediat atenţia îi fu atrasă de frumuseţea logodnicei lui, în rochia de mătase uşoară. Oh, Doamne, dar frumoasă eşti!

Tânăra zâmbi şi-şi strecură mâna în mâna lui, în timp ce Molly îi privea cu afecţiune.

- Şi tu arăţi foarte bine, dragul meu, îl asigură ea,

îndreptându-se spre căsuţa familiei Hopeton.

Stan şi Margery îi aşteptau în micul parc din faţă. Tânăra era radioasă în rochia de mătase galbenă, fericirea înfrumuseţând-o mai mult decât o întreagă echipă de cosmeticieni şi stilişti.

Uşa se deschise în clipa în care ajunseră cu toţii în faţa intrării, iar domnul şi doamna Hopeton îi invitară să intre.

După ce se aşezaseră cu toţii pe scaune, doamna Hopeton îi spuse soţului ei:

- Tată, cred că ar fi mai bine să le spui întâi, apoi putem să ne continuăm petrecerea. Nu vreau ca Molly şi Karen să fie agitate şi nelinişite din această pricină şi să nu se poată bucura aşa cum trebuie.

- Desigur, draga mea, fu de acord bărbatul, apoi se întoarse spre invitaţi. Mai întâi, trebuie să vă cert pe amândouă pentru că nu ne-aţi spus de teama voastră în legătură cu pierderea pensiunii.

Karen îl privi cu ochi mari.

- Dar de unde ştiaţi? întrebă ea.

Figura bronzată a bărbatului se lumină de un zâmbet jucăuş.

- Cine crezi că le-a spus câteva cuvinte la urechea domnişoarelor Poindexter, astfel încât au plecat cu foc în coadă? îi făcu el un semn cu ochiul.

Tânăra femeie era uluită.

- Dumneavoastră aţi fost?

El dădu din cap, foarte încântat de propria persoană.

- Mama şi cu mine am fost în vizită la ele, în seara de dinaintea hotărârii bruşte de a pleca. Trebuie să recunosc: ne-am distrat pe cinste, nu, draga mea?

- într-adevăr! Câtă îngâmfare pe cele două femei să-şi imagineze că pot cumpăra pensiunea şi să vă dea afară, doar pentru că le-ai spus adevărul!

- Dar. dar, se bâlbâi Karen, privind de la unul la altul.

- Pensiunea Granada nu este de vânzare, declară femeia.

- Desigur, exceptând cazul în care tu şi Molly vreţi s-o vindeţi, este dreptul vostru, începu să explice domnul Hopeton. Vezi, Karen, continuă el, văzând nedumerirea de pe figurile celor două femei, mama şi cu mine venim aici de ani buni. Vă amintiţi prima oară când am venit? Eram încântaţi. Ne plăcea aici, îl plăceam pe tatăl tău şi nu credeam că vom găsi un loc mai frumos pentru vacanţele noastre. Imi pare rău că tatăl tău n-a avut încredere în noi să ne spună că are probleme cu banii, în loc să vândă sindicatului. Am fi fost mai mult decât dispuşi să ajutăm.

- Nu ne-am gândit la aşa ceva, domnule Hopeton, spuse Molly. Eraţi oaspeţii noştri şi faptul că aveaţi probabil foarte mulţi bani, nu era problema noastră. Ne-am fi simţit ca şi cum am fi profitat de prietenia dumneavoastră.

Bărbatul o privi cu gravitate şi dădu din cap aprobator.

- Aşa era el, nu-i aşa, Molly? Foarte mândru şi independent. Ei bine, continuă el, respirând adânc, în clipa

în care m-am retras şi mi-am vândut acţiunile, am căutat o investiţie care să se poată, mai mult sau mai puţin, întreţine de la sine. Ne plăcea pensiunea: am trimis un avocat la sindicatul care era proprietar şi le-am făcut o ofertă. Spre încântarea mea, au acceptat. Astfel încât, în ultimii trei ani, pensiunea Granada a fost proprietatea mamei şi a mea.

Molly şi Karen erau copleşite de surprindere. Mâna lui Bill îi cuprinse umerii logodnicei lui, iar Margery scoase o exclamaţie de surpriză plăcută. Molly nu spuse nimic, dar ochii i se umplură de lacrimi şi buzele îi tremurau de emoţie.

- Vedeţi, continuă bărbatul, voiam să investim într-un loc plăcut în care să trăim, astfel încât să nu ne mutăm mereu. Era o investiţie potrivită pentru scurtul viitor pe care-l mai avem la dispoziţie.

Am locuit vreme de douăzeci de ani într-un acelaşi apartament din Chicago. E o clădire veche, dar solid construită şi avem vecini plăcuţi. Camerele sunt largi, mobilate cu tot ce-am adunat de-a lungul anilor. Apoi am cumpărat pensiunea şi acum suntem asiguraţi că putem trăi în cele două locuri care ne plac cel mai mult, fără teama că va trebui să ne mutăm. Oricum, fiecare dintre locuri ne aduce un profit, din care putem trăi fără probleme. Restul banilor sunt investiţi în alte afaceri, la fel de sigure. Suntem siguri că ne-am asigurat viaţa pe cât

posibil, într-o lume în continuă mişcare.

Karen murmură, uimită:

- Dar de ce nu ne-aţi spus? Molly şi cu mine am fost atât de îngrijorate! Dacă am fi ştiut că sunteţi noii proprietari.

- Vă cerem scuze că nu v-am spus, răspunse doamna Hopeton repede. Nu ne-am dat seama că sunteţi neliniştite. Am considerat că angajamentul luat de tatăl tău a trecut mai departe, fără nici o problemă. Când am descoperit ce voiau să facă acele două femei, am reparat această situaţie. Nu ne vom ierta niciodată că v-am lăsat să vă faceţi griji.

Se întoarse apoi spre soţul ei:

- Mai vrei să le mai spui ceva?

- De fapt aş mai avea, zâmbi el, făcându-le celorlalţi cu ochiul, doar dacă îmi dai voie.

Bărbatul scoase din buzunar un plic mare, din care extrase un document care arăta foarte oficial. îl puse cu grijă pe masă, în faţa lui Molly.

- Molly, acesta este un act prin care pensiunea Granada este declarată ca aparţinând ţie şi moştenitorilor tăi, spuse el cu calm.

Femeia se uită lung la actul întins în faţa ei, apoi se retrase.

- Oh, nu, domnule Hopeton. N-aş putea accepta aşa ceva, protestă ea.

Zâmbetul lui era plin de afecţiune şi patern.

- Nu m-ai lăsat să termin, continuă el. Mama şi cu mine avem proprietatea asupra acestei căsuţe, pe timpul vieţii noastre, precum şi jumătate din profitul net al pensiunii. La moartea noastră, pensiunea vă va aparţine în întregime.

Karen şi Molly se priviră şi-şi strânseră mâinile, iar lacrimile de recunoştinţă se scurseră pe obrajii lor.

- Molly, ţi-am fi lăsat pensiunea prin testament, îşi încheie bărbatul explicaţiile, dar avem câteva rude îndepărtate- atât de îndepărtate, încât nu-şi aduc aminte de noi decât la Crăciun, când ne trimit vederi. Oricum, nu ţinem legătura. Dar când există un testament şi o avere de împărţit, se ştie foarte bine cum apar la iveală rudele cele mai îndepărtate. Mama şi cu mine, după această poveste cu domnişoarele Poindexter, am hotărât că e mai bine să fac acest act acum, astfel încât nici o bătălie pentru avere să nu vă pună din nou în pericol.

- Nu ştiu ce să spun, murmură Molly printre lacrimi.

- Molly, draga mea, nu trebuie să spui nimic, decât că ne ierţi pentru că am păstrat tăcerea atât de mult şi v-am lăsat să vă îngrijoraţi, dădu bărbatul din cap. N-am vrut să vă spunem pentru că ne gândeam că poate veţi ajunge să credeţi că vă spionăm. Voiam să vă simţiţi proprietarele pensiunii. N-am aflat că sunteţi atât de îngrijorate decât în urmă cu câteva zile, când am vorbit cu Bill.

-Acum, exclamă doamna Hopeton, e vremea să sărbătorim!

Domnul Hopeton dădu fiecăruia un pahar cu băutură. O privi
apoi pe Margery, care ascultase totul cu atenţie, cu ochii mari şi cu respiraţia tăiată, fără să spună nici un cuvânt.

- Mult noroc şi vouă! le ură el.

Margery aruncă o privire la cei din jurul ei, îmbujorându-se.

- Cred că ar trebui să-mi pară rău că domnişoara Emily şi domnişoara Anne au făcut atâtea necazuri tuturor, spuse ea. Poate ar trebui să-mi pară rău că am venit aici. Numai că nu-mi e. Pentru că, dacă n-aş fi venit, nu aş fi cunoscut niciodată atâţia oameni minunaţi: Stan, Karen şi Molly, ca şi dumneavoastră, doamnă şi domnule Hopeton.

Aruncă apoi o privire prin cameră, apoi spuse încântată:

- E cea mai frumoasă zi de naştere din viaţa mea!

Pentru o clipă, rămaseră cu toţii nemişcaţi, privind-o.

- Ce-ai spus? întrebă Stan, neîncrezător.

- Ziua mea de naştere, repetă ea, privindu-i speriată.

- Stai acolo atât de liniştită şi ne spui că azi e ziua ta de naştere? ridică el sprâncenele, părând periculos de calm, astfel încât tânăra se retrase puţin.

- Da. azi împlinesc nouăsprezece ani, recunoscu ea.

Se auzi un murmur de voci, iar cea a lui Stan se ridică deasupra:

- Ei, ce părere aveţi de asta? întrebă el. încearcă să scape cu o zi de naştere, fără să observăm. Margery, cum

îndrăzneşti?

- Nimeni nu a făcut vreodată prea mare caz de ziua mea de naştere, explică ea, plecând privirea. După moartea mamei, domnişoarele Poindexter mi-au explicat că nu sunt de acord cu sărbătorirea zilei de naştere.

Stan se ridică în picioare şi o trase în braţe, privindu-i pe ceilalţi.

-A fost o petrecere foarte plăcută, mulţumesc foarte mult pentru invitaţie, spuse el cu fermitate. Dar acum trebuie să mă scuzaţi, pentru că trebuie să iau nişte măsuri în legătură cu o tânără care a început să-şi ascundă zilele de naştere, la vârsta înaintată de nouăsprezece ani!

- Ceva trebuie făcut, într-adevăr! interveni şi Karen. Margery, ai fi putut cel puţin să-i dai bucătarului şef şansa să facă un tort de aniversare! Adoră să facă torturi- cu cât mai măreţe, cu atât mai bine.

- Spune-i că ne poate face un tort pentru nuntă şi că nu-mi pasă cât este de măreţ, atâta vreme cât este gata în trei zile, răspunse Stan în locul ei. Avem nevoie de el duminică.

Bill îi urmărea cu privirea, apoi se întoarse spre Karen.

- Draga mea, ce crezi dacă îi spui bucătarului să facă un tort dublu? propuse el.

Karen râse, privindu-l cu dragoste.

- De ce nu? fu ea de acord.

- Oh, ce frumos! strigă doamna Hopeton, bătând din palme ca un copil încântat. E minunat! Karen, Margery, am vrut toată viaţa să am o fiică. Lăsaţi-mă, vă rog, să vă dau rochiile de mireasă şi să mă prefac măcar acum că am două fete.

- Ne-aţi dat deja atât de mult, mie şi lui Molly, protestă Karen.

- Tata şi cu mine putem fugi la Miami şi să fim înapoi duminică la prânz. Margery, dacă am fi avut o fiică, ne-ar fi plăcut să semene cu tine. Cred că Tata ar fi încântat să te conducă la altar, dacă îţi face plăcere şi ţie.

- Iar dumneavoastră veţi fi naşa? întrebă Margery încântată. Stiu că miresele trebuie să aibă o naşă care să aibă grijă de ele, iar Karen, singura mea prietenă, va fi şi ea mireasă. Oh, sunt atât de fericită, încât simt că voi exploda!

- înainte să o faci, vii cu mine, declară Stan cu fermitate, conducând-o afară.

- Nu-mi place să întrerup petrecerea, spuse doamna Hopeton, strălucind de încântare, dar ca să ajungem la timp la Miami, trebuie să plecăm curând. Oh, n-am mai fost de mult atât de încântată! exclamă ea.

Domnul Hopeton râse şi o sărută.

- Dacă tot se vorbea despre persoane gata să explodeze de fericire... chicoti el.

Molly spuse încet, cu voce răguşită:

- Nici nu vreau să încerc să vă mulţumesc pentru tot ce faceţi pentru pensiune, pentru Karen şi pentru mine. Cred că nu există destule cuvinte pentru acest lucru.

- Avem destul timp la dispoziţie să ne exprimăm mulţumirea unii altora, zâmbi doamna Hopeton. Tata şi cu mine vă suntem recunoscători, la rândul nostru. Iubim foarte mult acest loc.

Am simţit mereu că venim în sânul unei familii. Iar la vârsta noastră, fără o familie proprie, e un sentiment preţios.

Se întoarse apoi spre Karen, privind-o cu afecţiune.

- Karen, draga mea, nu te superi dacă fac eu cumpărăturile pentru nuntă în locul tău? întrebă ea.

- Să mă supăr? Sunt recunoscătoare... numai că aţi făcut deja atât de multe.

- Prostii! O să fie foarte amuzant! Abia aştept să intru în magazinele acelea! exclamă femeia cu încântarea unei fetiţe. Să ne grăbim, Tată! Numai să mă schimb în ceva potrivit pentru febra cumpărăturilor- şi ce febră o să fie!

Se grăbi spre dormitor, cu încântarea unui copil în seara de Crăciun, iar domnul Hopeton îi zâmbi lui Molly şi lui Karen.

- Vă mulţumesc pentru că-i oferiţi această încântare,

şopti el. E drăguţ din partea voastră.

- Drăguţ? exclamă Karen. Ea este cea drăguţă. Nu facem decât să primim cadouri.

Domnul Hopeton dădu din cap.

- Uneori, pentru oameni ca Lucy, cea mai mare fericire este să aibă cui să dăruiască, zâmbi el. Ştiu că se spune că sunt mai fericiţi cei care dau decât cei care primesc, dar uneori îţi trebuie mai multă bunătate să poţi accepta. Incântarea aceasta este nepreţuită pentru ea, iar eu sunt recunoscător s-o văd aşa.

- In acest caz, nu vom simţi că acceptăm prea mult, spuse Molly cu blândeţe. Vom fi doar foarte recunoscătoare.

Nici nu pot spune cât de mult!

- Nici nu trebuie, zâmbi el. Stiu foarte bine- şi sunt la fel de mândru şi de fericit ca Lucy. Aştept cu nerăbdare cât mai multe sezoane însorite aici.

Molly încercă să mai spună ceva, dar era copleşită de emoţie. Se îndreptă spre uşă, iar Bill o deschise pentru ea. Karen vru s-o urmeze, dar bărbatul o opri, trăgând-o în braţe.

- Draga mea, şopti el, las-o singură pentru o vreme. Acum are nevoie să-şi caute prin amintiri. Tatăl tău e aici pentru ea, în fiecare lucru pe care l-a atins în timpul vieţii.

Vrea să fie singură cu amintirile şi cu el.

Karen îl privi cu ochii înceţoşaţi de lacrimi.

- Bill, tu înţelegi întotdeauna. Cred că este unul dintre motivele pentru care te iubesc atât de mult, murmură ea.

- Mai sunt şi altele? întrebă el, încercând să glumească.

- Poate că da, zâmbi tânăra femeie. Să-mi aduci aminte să-ţi vorbesc despre ele la un moment dat.

- O să mă străduiesc, o asigură el.

După ce ieşiră din căsuţa familiei Hopeton, se îndreptară spre băncile din faţa numărului opt. Chrissie, adormit pe unul dintre scaune, ridică încet capul, îi privi leneş, apoi se întoarse la somnul lui liniştit.

- Aşadar, în cele din urmă, am ajuns la finalul fericit, singurul care era posibil pentru noi! exclamă Bill. Marsh o are pe Gail şi noua lui carieră, iar pensiunea este în siguranţă.

- Oh, Bill, abia acum îmi dau seama cât eram de îngrozită la gândul că vom pierde pensiunea!

Bărbatul o trase mai aproape.

- Ştiam, draga mea, şi mă chinuiam îngrozitor, pentru că nu puteam face nimic să te ajut. Vreau să fiu lângă tine pentru tot restul vieţii noastre şi să distrug tot ce te sperie.

Dar această teamă n-o puteam distruge.

Karen ridică privirea spre el.

- Nu eram speriată pentru mine, dragul meu, spuse ea repede. Era vorba de Molly. Ştiam că, mai devreme sau mai târziu, ne vom căsători, apoi ne vom construi împreună amintirile. Dar ştiam ce mult înseamnă pensiunea pentru ea.

- Acum, totul s-a rezolvat, îi aminti Bill. Nu mai trebuie să ne gândim decât la ceremonie. Nu vrei o nuntă mare, la biserică? o întrebă el, neliniştit deodată.

Ochii ei străluciră, deşi expresia îi rămase gravă.

- Oh, îmi este teamă că va trebui să avem una, ca să se potrivească tuturor cumpărăturilor doamnei Hopeton. Dacă va trebui să port o rochie de mireasă aleasă de ea, tu probabil va trebui să porţi un smoching şi pantaloni cu dungă, cu o garoafă în buzunarul de la piept şi să stai la altar urmărindu-mă cum mă apropii.

Privirea lui era alarmată.

- Cu o biserică plină de oameni care ne urmăresc? Şi, pentru numele lui Dumnezeu, ce este un smoching? întrebă el.

- Desigur că nu sunt la curent cu ce trebuie să poarte un mire când are loc o nuntă mare, ridică ea din umeri. Ştiu doar de pantalonii cu dungă. Dar cu siguranţă, Stan e la curent.

Brusc, Karen izbucni în râs, văzându-i încurcătura. Il strânse în braţe şi-şi lipi obrazul de-al lui.

- Prostuţul meu drag! râse ea. Nu ştii că nu-mi pasă ce porţi la nuntă? Singurul lucru care contează este să fii acolo, mă auzi?

Uşurat, bărbatul o strânse în braţe.

- O să fiu acolo, promise el. Oriunde vei vrea- te poţi baza pe mine.

Tânăra oftă mulţumită, odihnindu-se în braţele bărbatului iubit pentru o clipă, apoi se ridică şi privi în jur. Grădina era plină de flori colorate, iar căsuţele în stil spaniol păreau coborâte dintr-o poveste.

- Bill, spuse ea deodată, ridicând privirea spre el, unde am putea găsi un loc mai potrivit pentru nunta noastră, decât acesta?

El îi urmă direcţia privirilor, apoi se întoarse spre ea, plin de încântare.

- E perfect! exclamă el. Dar eşti sigură că nu vrei o nuntă la biserică?

- Sunt sigură, răspunse Karen, radioasă. Turiştii pot fi

invitaţi, apoi vom avea o recepţie chiar aici, vom servi tort şi punci. Oh, Bill, era singurul lucru care-i mai trebuia pensiunii Granada pentru a fi perfectă!

O nuntă dublă! Margery va fi încântată, sunt sigură. Apoi, pun pariu că Stan e la fel de înspăimântat de biserică.

- Hei, eu nu sunt înspăimântat de nimic! protestă el.

Rămaseră o vreme îmbrăţişaţi, fără să vorbească, copleşiţi de frumuseţea locurilor şi de preaplinul inimilor lor. în spatele lor, luminile începeau să se aprindă, iar deasupra, pe cerul de catifea, stelele străluceau una lângă alta.

Sfârşit

Solicitanţii la
„CARTEA PRIN POŞTĂ“ se pot adresa „S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“
Bucureşti, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1 tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.
Pentru relaţii editoriale se pot adresa editurii: str. Panait Istrati 62, sector 1 tel/fax 021-224.16.98 tel.: 021-665.45.65

In **ITALIA** *detailiştii şi cititorii noştri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele şase colecţii ale noastre: El şi Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Poliţista, la numărul de telefon: 00393480820307.*